SILVY SANDERS

Tăcere grea

ALCRIS

Capitolul 1

Emma freca suprafața lucioasă a mesei cu mişcări obosite. Brațele si picioarele o dureau după atâtea ore de muncă. Mâinile trudeau ca un robot conştiincios . Ridică privirea spre geamurile mari ale barului, dincolo de care se distingea silueta suplă a unui tânăr care se sprijinea de o motocicletă parcată pe trotuar, chiar în fața localului. Un zâmbet cald îi înflori pe chipul obosit. La acea oră târzie din noapte, străzile Parisului erau aproape pustii, dar ca întotdeauna, Roben o aştepta să termine programul şi s-o ducă acasă.

Era aşa de plăcut să iubească şi iubirea să-i fie împărtăşită! Cu toate că mâinile ei munceau în continuare, toate gândurile i se îndreptau spre bărbatul solitar care reprezenta pentru ea centrul universului.

Se cunoscuseră pe culoarele facultății, când se ciocniseră cap în cap dorind să bea apă, în acelaşi timp, de la o mică arteziană. Frecându-şi fiecare locul vătămat, se priviseră cu ostilitate. Se studiaseră în tăcere câteva minute şi se întâmplase ceva ciudat. Un flux magnetic , o undă seismică îi cutremurase, nu ştia nici acum să definească prea bine ce se întâmplase atunci. Cert este că la un moment dat izbucniseră amândoi în râs. Soarta le încrucişase drumurile şi de atunci rămăseseră împreună. Acest lucru se întâmplase în urmă cu peste doi ani.

De atunci, trecuseră prin multe împreună.

Când părinţii ei muriseră, în urmă cu patru luni, într-un accident feroviar, Roben fusese sprijinul ei temeinic, umărul pe care îşi plânsese cu lacrimi amare părinţii iubitori. După o lună de la catastrofă, o ceruse în căsătorie pentru prima dată, dar cum ea ezita să fie de acord, îşi făcuse obiceiul să-i facă aceeaşi cerere în fiecare seară când venea să o ia de la serviciu.

După dispariţia prematură a celor care îi dăduseră viaţă, Emma se mutase în garsoniera lui Roben. Ezita să spună da din cauza părinţilor lui. Oameni foarte bogaţi, aceştia nu-şi ascunseseră ostilitatea atunci când Roben o invitase să-i cunoască. Fuseseră şocaţi când le spusese că tatăl ei fusese poştaş, iar mama menajeră. Roben se certase crâncen cu ei în acea seară, după care părăsiseră luxoasa reşedinţă a familiei Montereaux şi nu mai reveniseră.

Pentru a nu fi o povară, Emma se hotărâse să-şi ia o slujbă, seara, ajungând astfel ospătăriţă la un bar. Banii astfel câştigaţi îi permiteau să nu se simtă o întreţinută, dar cu fiecare zi care trecea oboseala ei era tot mai mare.

Simţindu-se privit, Roben îi făcu un semn cu mâna, la care ea răspunse apăsându-şi buzele pline cu vârful degetelor ca apoi să sufle sărutarea de pe degete spre el. Tânărul îi răspunse cu aceeaşi mişcare, iar ea se grăbi să-şi termine treaba pentru a putea merge să se odihnească în braţele celui pe care-l iubea cu pasiune nesfârşită.

După zece minute, ieşea în aerul răcoros al nopţii de mai. Roben îşi deschise larg braţele iar ea se topi în îmbrăţişarea lui caldă.

- Emma, lasă încăpăţânarea şi mărită-te cu mine ! Nu vezi că eşti la capătul puterilor ?

Tânăra ridică spre el ochii verzi plini de lacrimi.

- De acord Roby, îi zâmbi ea printre lacrimi.

O clipă, tânărul rămase uimit de răspunsul ei, apoi scoase un şuierat sălbatic în timp ce se învârtea cu ea în braţe.

- Doamne, îţi mulţumesc că în sfârşit încăpăţânata asta mică a răspuns corect la întrebarea mea atât de simplă. Trebuie să sărbătorim!
strigă el, aşezând-o pe şaua motocicletei şi repezindu-se spre uşa barului care tocmai era încuiată de patron. Fericit, îl convinse pe acesta să-i vândă o sticlă de şampanie.

Când reveni, Emma stătea cu ochii închişi, chinuită nu atât de oboseală, cât mai ales de gândul că va fi mărul discordiei între iubitul ei Roby şi părinţii lui.

- Iubito, nu fi tristă, totul va fi bine, îi mângâie el părul negru şi lucios, ghicindu-i temerile.

- Ce vom face dacă părinţii tăi se vor opune căsătoriei noastre ?

- Nu vor avea cum să se opună, zâmbi el pieziş.

- De ce ?

- Simplu, ridică el din umeri nepăsător, pentru că nu-i vom anunţa, o să-i punem în faţa faptului împlinit!

- Antoine Roben Montereaux, zis Roby, nu poţi face asta !

- Ba pot şi o voi face, săptămâna viitoare ne vom căsători, şi vai de cei ce se vor opune acestei decizii, declamă el abrupt.

Emma ridică mâna şi îl mângâie tandru.

- Iubitule, eu ştiu ce este sărăcia, dar oare tu vei putea trăi fără sprijinul financiar al părinţilor tăi ?

- Peste două luni, termin facultatea şi mă voi angaja, iar din salariul meu vom putea trăi decent.

- Voi lucra şi eu, nu voi fi o întreţinută !

- Dar nu înţelegi că pentru mine este o adevărată fericire să fac asta? Vreau să termini şi tu facultatea, apoi vom avea copii şi vom trăi fericiţi, împotriva tuturor, până la adânci bătrâneţe.

Cu o mişcare îndemânatică, deschise sticla de şampanie şi îndreptă spre gura ei şuvoiul de spumă. Emma înghiţi de câteva ori, apoi îi împinse mâna spre gura lui. Tânărul bău cu nesaţ câteva înghiţituri, apoi astupă sticla cu dopul, având grijă să-l îndese bine.

- O terminăm acasă, până acolo ai s-o ţii tu, ca eu să pot conduce.

Întinse mâna şi îi atinse tandru obrazul fin pe care totdeauna îl asemuise cu un porţelan delicat, pe care se rostogoleau câteva lacrimi.

- Mon amour, ai făcut din mine omul cel mai fericit.

O strânse cu putere în braţe în timp ce tânăra se ghemuia în cercul protector al braţelor lui, oftând mulţumită. Oboseala o făcea să se simtă cumva

amorțită, lipsindu-i capacitatea de a se bucura cu adevărat.

Roben îi săruta ochii verzi ca două frunze de gardenie, de pe care roua lacrimilor încă nu se uscase. Îi simțea trupul ostenit sprijinindu-se cu încredere de el şi inima bătându-i în acelaşi ritm cu a lui. În clipa aceea, se simți norocosul cel mai fericit dintre toți locuitorii Terrei.

Mintea îi era preocupată cu planuri pentru viitor, convins că tot ce-şi propunea va deveni curând realitate.

Cu un gest blând, o depărtă puțin de el.

- Hai sus pe calul fermecat, prințesa mea iubită, hai în palatul nostru fermecat, cu o cameră, să facem dragoste până la răsăritul zorilor, sau nu, mai corect până la apusul vieții !

Râse, lăsându-şi capul pe spate, un râs tânăr, clocotitor, plin de fericire şi mulțumire. Emma zâmbi bucuroasă că luase o hotărâre care îl făcea pe Roben atât de fericit.

Tânărul o ridică de talie şi o aşeză pe şaua motocicletei. Îi întinse cu o reverență teatrală casca, apoi, cu mişcări repezite, îşi puse propria cască, încălecând în fața ei. Porni cu un huruit puternic motorul motocicletei , se întoarse şi-şi privi cu toată dragostea din lume pasagera, care îi înlănțuise talia cu brațele.

- Ce faci, nu-ți pui casca ?

- Nu, vreau ca până acasă aerul răcoros al nopții să-mi alunge oboseala, ca să putem petrece aşa cum îți doreşti.

Nu cuvintele, ci mai ales tonul senzual şi insinuant cu care fuseseră rostite îl făcură pe Roben să râdă din nou fericit, în timp ce mii de fiori îi chinuiau trupul excitat.

- Atunci să ne grăbim, murmură el în timp ce-şi cobora viziera de la cască.

Înscrise cu uşurință bolidul negru în traficul redus de la acea oră târzie. Emma îl strângea posesiv în brațe, cu capul lipit de spatele lui lat.
Nu vroia să se gândească la ziua de mâine; îşi înăbuşi toate temerile, hotărâtă să se bucure de clipa prezentă şi de bărbatul pe care îl iubea din toată inima. Acum când rămăsese singură pe lume, Roben devenise ancora ei pe marea zbuciumată a vieții. Iubirea lor trecea granițele obişnuitului, situându-se într-un plan

spiritual foarte înalt. Se înțelegeau cu uşurință numai din priviri.

Cu ochii închişi, tânăra visa la băieței cu părul blond şi ochii albaştri şi la fetițe brunete cu ochii verzi. Deschise ochii brusc, simțind sub obrazul ei trupul bărbatului încordându-se.

Motocicleta se lăsa când spre dreapta când spre stânga, făcând nişte sinusoide largi. Îşi depărtă puțin capul pentru a privi în față.

Un camion plin cu sticle de bere se încăpățâna să nu se lase depăşit. Zâmbi şi îşi puse capul la loc. Li se mai întâmplase lucrul acesta şi totdeauna Roben ieşea învingător din acest gen de conflicte.

Intrară în ultimul pasaj pe care trebuia să-l străbată înainte de a ajunge acasă. Emma nu observă nimic din ce se întâmpla în fața lor, plutind legănată în coconul ei de vise. Roben însă văzu totul.

Două maşini care se ciocniseră blocaseră circulația. Şoferul camionului, care privea mai mult în oglinda retrovizoare pentru a nu lăsa motocicleta să-l depăşească, observă accidentul prea târziu. Din cauza vitezei prea mari, nu mai putu ori în timp util, aşa că intră în plin în autovehiculele avariate, se ridică pe două roți şi se prăvăli peste motocicleta care țâşnise să-l depăşească.

Emma deschise ochii tocmai când sticlele de bere din bena camionului se prăvăleau peste ei. Ridică îngrozită brațele, într-o încercare patetică de a se apăra, accelerarea bruscă a motocicletei aruncând-o pur şi simplu din şa. Avu timp doar să se compare cu un sandviş cu carne. Trupul ei se lovi de asfaltul dur, în timp ce era îngropat sub cioburile de sticlă şi muiat de şuvoaiele de bere.

Spitalul „Saint André“ primi toți răniții acelui cumplit accident, fiind cel mai apropiat de locul unde se produsese.

Cu toată ora târzie, medicii se agitau pentru a păstra în viață accidentații. Victimele fuseseră identificate, iar poliția se ocupa să anunțe familiile.

Toate cele opt victime ale accidentului fuseseră aduse la spital, dar din păcate numai sase mai erau în viață. Un copil de şapte ani si mama acestuia fuseseră duşi direct la morgă. Ei se aflau în una din maşinile avariate când camionul se urcase peste ei.

În trei săli, chirurgii încercau să-i salveze pe cei doi tineri motociclişti şi pe bărbatul care-şi pierduse soția şi copilul.

- Cum s-a întâmplat? întrebă asistenta de la ghişeul de internări pe poliţistul care stătea încruntat, cu spatele rezemat de un stâlp de susţinere, în imediata apropiere a ghişeului.

- Două autoturisme s-au lovit uşor, şoferii au început să se certe lângă maşinile avariate. Copilul dormea, aşa că mama a rămas lângă el în timp ce tatăl se certa cu celălalt şofer şi soţia acestuia. Conducătorul camionului a observat prea târziu cele două maşini şi a intrat în plin peste ele, răsturnându-se, în timp ce tânărul cu motocicleta se strecura pe lângă maşinile avariate, dorind să depăşească locul accidentului. Fata a căzut de pe motocicletă şi a fost îngropată sub sticlele de bere, în timp ce băiatul, accelerând, a fost lovit mai puţin. El a avut noroc că avea casca pe cap, în timp ce tânăra nu a avut capul protejat de nimic.

- Sper ca doctorii noştri să-i poată salva!

- Cei doi bărbaţi cred că pot să se întoarcă printre noi, dar tânăra nu are nici o şansă. Am văzut multe la viaţa mea, adăugă poliţistul privind undeva în gol, dar om mutilat mai rău ca tânăra motociclistă nu am văzut. Tot trupul i-a fost ciopârţit de sticlele sparte; chiar dacă ar scăpa, printr-o minune, cu viaţă, ar arăta ca un monstru cu cicatrice hidoase brăzdându-i chipul şi trupul.

Asistenta se cutremură de spaimă. Deschise gura să întrebe ceva, dar se opri când o pereche tomnatică şi plină de ifose se postă în faţa ghişeului.

- Am fost anunţaţi că fiul nostru a suferit un accident, spuse bărbatul pe un ton plat în care nu se simţea nici o emoţie.

Poliţistul îşi părăsi poziţia relaxată, întrebând cu deferenţă:

- Cum vă numiţi ?

- Montereaux.

- Sunteţi părinţii tânărului motociclist. Este încă în sala de operaţie.

- Cât este de grav ? se interesă doamna Montereaux cu un glas alterat de teamă.

Soţul o strânse uşor de braţ în timp ce-i arunca o privire nemulţumită.

Femeia îşi plecă privirea vinovată.

- Vreau să ştiu ce s-a făcut pentru fiul meu. Tonul autoritar era lipsit de orice nuanţă sentimentală.

Poliţistul, ca şi asistenta de la recepţie amuţiră, şocaţi de glasul şi de

privirea înghețată a acelui Montereaux, apoi vorbiră în același timp.

-Tot ce se putea, spuse polițistul

- Totul, ca și pentru ceilalți, preciză și recepționera.

- Mda, îi fulgeră bărbatul cu privirea lui albastră, rece ca vânturile sălbatice de la polul nord. Înseamnă că nu prea mult.

- Domnule, se agită asistenta, fiul dumneavoastră este în acest moment în sala de operație, cu șanse mari de supraviețuire, dar tânăra care era cu el pe motocicletă nu are nici pe departe șansele fiului dumneavoastră.

-Acest lucru nu mă interesează, ripostă Montereaux cu buzele subțiri strânse ca o pungă. Cum se numește doctorul care îl operează ?

- Bourett, Paul Bourett, preciză asistenta sub privirea imperativă a bărbatului.

Ușa batantă care ducea spre blocul operator se deschise lăsând să treacă un bărbat înalt și foarte slab, care cu o mână obosită își dădu jos boneta verde, vârând-o în buzunarul de la bluza de aceeași culoare.

-Dânsul este doctorul Bourett, indică asistenta familiei Montereaux, ușurată să scape de privirea inchizitorială a bărbatului. Cei doi soți porniră în întâmpinarea doctorului fără a mai acorda vreo atenție cuiva.

După ce familia Montereaux se depărtă suficient, femeia șopti conspirativ polițistului.

-Ce oameni nesuferiți !

- Așa sunt cei aleși de soartă să aibă puterea banului de partea lor, răspunse polițistul pe același ton.

La privirea întrebătoare a tinerei asistente, continuă :

-N-ai recunoscut numele ?

Recepționera negă printr-un gest al capului, așa că bărbatul în uniformă continuă :

-Este bancherul Armand Montereaux, proprietarul băncii MONT !

Tânăra recepționeră își duse mâna dreaptă la gură într-un gest de uimire, șoptind pe sub degete:

-Oh, Doamne, este acel Montereaux !

În timp ce lumea şuşotea în spatele lui, Armand Montereaux bară drumul medicului, întrebând direct :

- Care este situaţia fiului meu ?

Doctorul îşi împinse cu un deget ochelarii care alunecaseră pe nasul lung şi drept.

- Sunteţi părinţii tânărului motociclist ?

- Da, răspunseră cei doi în cor.

- Fiul dumneavoastră este bine. A fost internat cu două fracturi, una la braţul drept, care nefiind deplasată a necesitat doar imobilizarea braţului în ghips. În schimb, tibia piciorului drept a fost foarte rău zdrobită. Am fost obligat să-i fixez o tijă metalică ...

-Va rămâne olog ? îl întrerupse brutal Armand Montereaux pe doctor din expunerea lui.

- Nu, răspunse acesta, intimidat. Va şchiopăta puţin după ce i se va scoate ghipsul, dar după câteva luni de recuperare va merge perfect normal.

- Bine aprobă marele bancher, uşurat că nu va avea un fiu handicapat.

Althea Montereaux îşi şterse discret o lacrimă care alunecase pe obrazul ei perfect machiat. Din nefericire, soţul ei îi observă gestul şi-i aruncă o privire cruntă înainte de a-i reproşa printre dinţi :

- Puţină decenţă, draga mea. Să nu ne dăm în spectacol.

Doctorul aruncă frumoasei femei o privire plină de milă în timp ce se gândea că biata mamă suferea pentru copilul accidentat, dar suferinţa ei trebuia să rămână ascunsă, după cum dicta despoticul ei soţ.

- Putem să ne vedem fiul ? Cuvintele sunară mai mult a ordin decât a întrebare.

- Sigur că puteţi, numai că este încă sub efectul anesteziei.

- Când putem să-l mutăm într-o clinică particulară ?

Dacă până atunci doctorul încercase să-şi ascundă enervarea, ultima întrebare a domnului Montereaux, prin care îi călca în picioare mândria profesională, îl făcu să erupă :

- Dacă nu vă convine cum a fost tratat puteţi să-l luaţi chiar acum, pentru mine nu contează că-i veţi face rău şi nu voi putea fi tras la răspundere dacă

starea lui se va înrăutăți din cauza transportului. Îl găsiți în salonul 26.

Întoarse spatele, cu demnitate, celor doi părinți, dispărând pe o ușă pe care scria cu litere de o șchioapă " Intrarea oprită ".

- Domnule doctor ...., întinse Althea mâna, implorator.

- Taci, ordonă tăios soțul ei.

- Dar...

- Nici un dar, vom merge să-l vedem pe Roben, acum.

Fără a mai aştepta, își trase nevasta după el pe coridorul lung. Întâlnind o infirmieră, o întrebă unde este salonul 26.

- La etajul doi, le răspunse ea grăbit.

Când ajunseră în fața uşii de la salon, Althea nu-şi mai putu reține lacrimile.

- Ce crezi că faci ? se răsti soțul ei.

- Nu pot să mă opresc, răspunse ea printre suspine.

Bărbatul se întoarse spre ea şi o prinse cu mâinile, ca nişte gheare de fier, de umeri.

- N-ai de ce să te smiorcăi, odorul tău este întreg si nu-l paste nici un pericol. Este tânăr, iar fracturile i se vor vindeca. Stând la pat, va avea timp să-şi evalueze comportamentul si poate îi va veni mintea la cap. A sosit momentul când trebuie să încetezi să-l mai cocoloşeşti.

În timp ce vorbea abia mişcând buzele, degetele lui strângeau din ce în ce mai puternic umerii firavi ai femeii. Durerea şi experiența a douăzeci şi cinci de ani de căsnicie o făcură pe Althea să-şi înghită lacrimile. După ce îşi şterse fața, soțul ei deschise uşa salonului. Cu unghiile adânc înfipte în podul palmei, femeia îl urmă tăcută.

În salon erau trei paturi, toate ocupate. Îl descoperiră pe Roben în patul de lângă fereastră.

- Mă duc să vorbesc cu directorul spitalului, şuieră nervos tatăl rănitului.

- Eu pot rămâne aici ?

- Da, dacă promiți că nu vei începe iarăşi să plângi !

- Promit.

Discuția se purtă în şoaptă pentru a nu-i trezi pe bolnavi.

După o jumătate de oră, Roben Montereaux era mutat într-o rezervă cu un singur pat.

Somnul îi fu tulburat de această mutare, aşa că numai la câteva minute după ce fusese aşezat în noul pat, sub pleoapele închise ochii începură să i se mişte neliniştiţi.

Althea îi mângâia fruntea transpirată, în timp ce spunea în gând toate rugăciunile pe care le ştia. Îi mulţumea Domnului pentru viaţa fiului ei, ca şi pentru răgazul pe care-l avea la dispoziţie pentru a plânge în voie înainte de sosirea soţului plecat să dea telefoane şi să facă aranjamente.

Buzele rănitului se mişcară, iar ea se aplecă să audă şoapta lui chinuită.

- Emma, ce este cu Emma ?

- Nu ştiu fiule, răspunse ea blând în timp ce-şi ştergea lacrimile.

- Mamă !?

- Da Roben, eu sunt.

Cu mare efort, tânărul deschise ochii.

- Mamă, te rog, află ce este cu Emma.

- Stai liniştit, şopti ea sărutându-l pe frunte.

- Nu pot, până nu aflu ce face Emma.

- Tata este pe coridor, când va veni se va interesa de starea fetei.

- Nu, strigă tânărul cu toată puterea pe care o avea. Du-te tu, el nu o suportă pe Emma. O, Doamne şi toate astea s-au întâmplat tocmai acum, când în sfârşit acceptase să ne căsătorim.

Nici unul dintre ei nu-l observă pe Armand Montereaux care intrase în rezervă, dar nu avansase, ci rămăsese lângă uşă.

- Bine, promit să mă interesez, dar te rog nu te mai agita atât , îţi faci singur rău !

-Acum, du-te acum.

- Da, dacă promiţi că închizi ochii şi încerci să dormi.

Roben strânse pleoapele, aparent ascultător. Mama sa îl privi câteva clipe pentru a se asigura că-i ascultă sfatul apoi, cu paşi şovăitori, părăsi rezerva.

Capitolul 2

Când deschise uşa, se trezi în faţa soţului său, care părăsise salonul cu

câteva secunde înaintea ei.

- Oh ! Își duse ea mâna la buze, ca pentru a opri alte sunete să iasă.

- Unde te duci ?

- Roben este neliniştit din pricina Emmei.

- Ai auzit ce-a spus ? continuă Armand cu întrebările, ca şi cum răspunsul soției sale nu prezenta nici o importanță.

- La ce te referi ? încercă ea să afle cât auzise din discuția cu Roben, pentru că era evident că le ascultase convorbirea.

- La faptul că jigodia aia mică a acceptat să se mărite cu dobitocul nostru de fiu.

- Armand, cum poți vorbi aşa ?

- Își distruge viața dacă se va căsători, scrâşni el, dar asta nu se va întâmpla atâta timp cât mai am şi eu un cuvânt de spus.

Observându-i privirea încrâncenată, plină de răutate, Althea se hotărî să abandoneze discuția.

- Mă duc să văd ce este cu ea, anunță pornind pe coridor.

- Vin şi eu cu tine .

Cu toate că tocmai asta dorea să evite, nu avu ce face şi îl acceptă alături de ea.

Făcuseră doar câțiva paşi când au fost nevoiți să se retragă lângă peretele coridorului pentru a lăsa să treacă o targă împinsă de un infirmier, în timp ce două asistente se agitau pe lângă mormanul de bandaje care acoperea un trup mic.

- Este tot o victimă a accidentului ? o întrebă Armand Montereaux pe una din asistente.

- Da domnule, se numeşte Emma Vigoda.

Cei doi soți urmară tăcuți micul cortegiu. Infirmierul şi cele două asistente o instalară pe rănită într-un salon de reanimare la cinci uşi mai departe de rezerva în care se găsea Roben Montereaux. Când una din asistente părăsi încăperea, Armand Montereaux o abordă :

- Care este situația ei ?

- Sunteți rude ? nu se lăsă intimidată femeia.

-Nu tocmai.

-Adică ?

- Fiul nostru conducea motocicleta pe care era această tânără; bărbatul făcu o scurtă pauză pentru ca apoi să continue cu cel mai anost ton pe care-l putea aborda: urmau să se căsătorească.

Infirmiera asimilă informația, privindu-i pe rând pe cei doi.

- Starea fetei este foarte gravă. A fost operată pentru a i se opri hemoragia internă. Mai multe amănunte despre operație vă poate da medicul care a făcut intervenția. Un lucru însă este cert : chiar dacă va scăpa cu viață, este complet desfigurată. Nu şi-a pierdut decât o falangă de la degetul mic de la mâna stângă, restul este întreagă, dar carnea de pe chip aproape că i-a fost curățată de pe oase.

Femeia făcu o pauză pentru a le da timp celor doi să înțeleagă gravitatea situației, după care continuă :

-Este aşa de tânără; decât să rămână un schelet, probabil că ar fi mai bine să nu supraviețuiască.

Fără a mai aştepta alte întrebări, asistenta trecu pe lângă cei doi soți, murmurând :

-Vă rog să mă scuzați, dar am multă treabă.

După plecarea asistentei, Althea încercă să ghicească la ce se gândea cumplitul ei soț, dar ca de obicei chipul lui era o mască şi nu exprima nimic.

- Tu întoarce-te la Roben şi spune-i că totul va fi bine, ascunde-i adevărata stare a fetei, iar eu mă duc să vorbesc cu doctorul care a operat-o; voi vedea dacă pot face ceva pentru ea.

Althea rămase pur şi simplu cu gura căscată.

-Faci tu asta pentru ea ? articulă ea neîncrezătoare.

-Da, Althea, nu sunt monstrul pe care îl crezi.

-Oh, Armand, îți mulțumesc în numele lui Roben, acum are un motiv de însănătoşire grabnică.

Bărbatul întoarse repede capul pentru a nu-i fi reperată în privire lucirea diabolică atunci când găsise o rezolvare a problemei.

Althea făcu un gest pentru a-l atinge, dar bărbatul se îndepărtase deja pe coridorul lung. Cu paşi sprinteni, deschise uşa de la rezerva fiului său.

- Cum este, mamă !?

-A fost şi ea operată, este rănită mai grav decât tine, dar medicii sunt optimişti, îşi alese ea cu grijă cuvintele.

- Ai reuşit s-o vezi ?

- Da, pentru câteva clipe, când a fost adusă din sala de operație.

- Şi ...?

- Dormea fiule, n-am vorbit cu ea, dacă asta vrei să ştii.

- La ce etaj este ?

- Aici, la acelaşi etaj cu tine, cinci camere mai departe.

Un suspin de uşurare scăpă printre buzele lui uscate.

- Mâine înseamnă că o pot vedea.

Cuvintele lui o panicară pe Althea, care reuşi să spună chinuit:

- Da, Roben.

Dacă nu ar fi fost sub efectul anestezicului, cât şi al şocului provocat de accident, Roben ar fi înțeles că este ceva în neregulă, dar aşa închise ochii, mulțumit de veştile aflate.

După o discuție lungă cu doctorul care o operase pe Emma, Armand Montereaux dădu mai multe telefoane pentru a pune pe roate planul machiavelic pe care mintea lui diabolică îl întocmise cu rapiditate.

Când totul a fost aranjat aşa cum dorise, se strecură lângă patul Emmei.

Tânăra fată încerca să se smulgă din tenebrele durerii şi să deschidă ochii. Auzea o voce poruncitoare care îi cerea să se trezească, dar nu reuşea să facă ce i se cerea. Nu cunoştea vocea, dar se încăpățâna să se agațe de acele ordine imperioase pentru că trebuia să afle ce se întâmplase cu iubitul ei Roben.

Cineva îi strânse dureros de tare degetele bandajate de la mâna stângă. Noua durere o făcu să clipească, apoi reuşi să țină deschis singurul ochi cu care putea vedea prin fanta îngustă lăsată în bandajul care îi acoperea tot capul. Semnalele dureroase trimise de tot corpul îi bombardară creierul amorțit de anestezie, reuşind într-un târziu să intre în contact cu lumea înconjurătoare.

- Cine eşti ? articulă ea cu greu.

- Armand Montereaux, tatăl lui Roben, preciză bărbatul, pentru a fi sigur că ea înțelege.

Cu toate că se cutremură de spaimă când pricepu cine este persoana aplecată asupra patului ei de suferință, Emma reuşi să se stăpânească şi să întrebe :

- Cum se simte Rob... Roben ?

Fusese cât pe ce să spună Roby, aşa cum îl alinta ea pe Roben, dar din fericire se abținuse. În familia Montereaux nu existau diminutive, i se atrăsese atenția foarte clar atunci când vizitase familia viitorului ei soț.

- Bine, are o mână şi un picior rupt, dar restul este întreg.

- Mul-țu-mesc, silabisi ea.

- Problema eşti tu, continuă Armand Montereaux.

- Eu !?

- Da, starea ta este foarte gravă; chiar dacă vei scăpa cu viață, vei rămâne mutilată, un monstru hidos.

Respirația şuierătoare a tinerei îl anunță pe bărbat că înțelesese situația.

- Nu ai bani pentru a plăti operațiile estetice care ar fi necesare pentru a avea din nou un chip cu care să apari în societate, sau ai şi eu nu ştiu ?

Urmă o pauză în care nu se auzea decât respirația sacadată a rănitei, întreruptă în cele din urmă de glasul ei chinuit :

- Nu, nu am bani.

- Atunci, uite care este pactul pe care vreau să ți-l propun. Ştii foarte bine că nu sunt de acord cu mezalianța pe care fiul meu vroia să o facă alături tine. Nu eşti soția potrivită pentru cariera strălucită care-l aşteaptă. Trebuie să aibă alături de el o femeie care aparține aceleiaşi categorii sociale.

- Dar noi ne iubim, reuşi ea să strecoare printre bandaje.

- Iubirea este pentru nătărăi, este un imens balon de săpun, şi nu are ce căuta în existența unui ales al sorții. Scuteşte-mă de sentimentalisme ieftine, vreau să-ți fac o propunere din care toți avem de câştigat.

Fără a mai aştepta încuviințarea tinerei, continuă :

- Sunt dispus să-ți plătesc spitalizarea, toate operațiile pe care va trebui să le suporți pentru a avea un nou chip şi în plus două sute de mii de euro pentru a începe o viață nouă în altă parte.

Fiecare cuvânt rostit de puternicul milionar era pentru Emma ca un

pumnal înfipt în inimă. Ghicise imediat unde vroia să ajungă. Durerile fizice pe care le suporta erau nimic pe lângă cele pricinuite de vorbele lui.

- Îți ofer toate astea în schimbul libertății fiului meu. Tonul lejer de afaceri adoptat de Armand Montereaux era cu atât mai înspăimântător. Vreau să juri că nu-l vei contacta niciodată nici direct, nici prin intermediul altora. Este o condiție uşor de îndeplinit, dacă vei părăsi Parisul şi te vei muta în altă localitate. O a doua condiție este să nu mai vizitezi mormintele părinților tăi.

Emma trecea prin chinurile iadului. Faptul că era mutilată înrăutățea mult situația şi ştia că dacă n-ar fi putut să-şi privească chipul în oglindă, cu atât mai mult nu putea cere acest lucru unui bărbat, indiferent cât de mult ar fi iubit-o. Nu ar mai fi putut ieşi în lume cu un chip hidos. Tatăl lui avea dreptate, trebuia să primească propunerea. Un gând o făcu să tresară de bucurie. I se interzicea să-l contacteze ea pe Roben, dar nu şi lui să o întâlnească pe ea. Din câte îl cunoştea, era convinsă că indiferent cu ce ar fi fost amenințat, va trece peste orice şi o va căuta.

- Trebuie să te hotărăşti repede, cu cât vei începe operațiile mai repede, cu atât va fi mai bine. Nici una din condiții nu este negociabilă.

- Pot să-l mai văd o dată ? încercă Emma să-l înduplece pe omul de fier din fața ei.

- Nu. Dacă accepți, pactul intră în vigoare din această clipă.

Emma se frământă, disperată. Durerile erau cumplite. Sfâşiată de suferință, dar şi de iubire, murmură :

- Accept.

- Bine, răsuflă uşurat bărbatul . Atunci, consideră că din această clipă Emma Vigoda nu mai există. Vei fi transportată la o clinică particulară unde vei beneficia de toate serviciile, sub un alt nume. Vreau ca după aceea, când te vei face bine, să nu mai revii la vechiul tău nume. Nu ne vom mai întâlni niciodată, Emma, dar dacă vei încălca această înțelegere vei regreta amarnic. Roben va afla că iubirea ta pentru el se rezumă la câteva sute de mii de euro. Adio.

- Oh, gemu Emma disperată, oh, Doamne ce-am făcut !

A fost ultimul ei gând conştient. Tenebrele durerii au învăluit-o din nou, trăgând-o în acea zonă atemporală unde nu există decât întuneric.

Armand Montereaux privi cu satisfacție trupul leşinat al tinerei fete, apoi părăsi salonul. Avea multe de pus la punct. Bine că doctorul care o operase pe Emma era mai uşor de abordat decât acel Bourett.

- Doctore, îl interpelă când îl descoperi în cabinetul lui, în fața unei ceşti de cafea, este de acord. Acum intri tu în joc. Ai aici un cec pentru cincizeci de mii de euro. Vreau certificatul de deces al Emmei Vigoda.

- Domnule Montereaux, nu este aşa de simplu. Îmi pot pierde licența dacă se află.

- Haide Dutton, nu începe cu chestii din astea !

- Dar...

- Ascultă-mă bine, doctore, ori iei banii şi faci ce am vorbit, ori îți promit că nu vei mai practica medicina pe teritoriul Franței. Vrei mai mulți bani, fie, mai plusez cu douăzeci de mii de euro, dar este ultima ofertă.

- Va trebui să plec din acest spital !

- Foarte bine, chiar mă bucur dacă o faci.

- Nu mă puteți ajuta ?

- Nu, mai departe te descurci singur doctore, eşti băiat mare !

- Poate muri în timpul transportului !

- Nu te mai priveşte.

- Poate ..

- Nici un poate, doctore, îl întrerupse brutal milionarul, ai fost de acord că fata este mutilată şi va rămâne un monstru dacă nu i se vor face acele operații estetice. Aşa este ?

- Da, dar..

-Atunci, care este problema ? Dacă are zile să trăiască, fata va avea un chip nou care o va face să poată trăi printre oameni, nu la marginea societății alături de rebuturile sociale, tu eşti mai bogat cu şaptezeci de mii de euro, fiul meu scapă de o căsnicie nepotrivită, deci toată lumea câştigă, aşa că pentru ce atâtea scrupule ?

În micuța încăpere se lăsă o tăcere tensionată. Medicul răsucea pe toate părțile cuvintele milionarului, fără a găsi totuşi o altă cale de rezolvare a problemei. În fond, era singura şansă pe care tânăra aceea o avea să redevină

om, iar el putea să-i cumpere soției căsuța la care visa de câțiva ani.

- De acord, domnule Montereaux !

- Bravo, doctore, ai luat decizia corectă.

- Ce trebuie să fac ?

Glasul obosit şi chinuit al doctorului nu-l impresionă pe durul patron al finanțelor.

- Vreau ca atunci când va veni elicopterul de la clinica doctorului Therron să ai toate actele de deces ale Emmei Vigoda. Elicopterul o va prelua pe accidentata fără nume. Pricepi ?

- Da.

- Te pot ajuta cu ceva ?

- Cu ceva bani pentru legistul de la morgă. Dar nu un cec, ci bani lichizi.

Montereaux îşi scoase portofelul şi numără câteva bancnote.

- Ajung ?

- Da.

- Pot chema elicopterul ?

- În cât timp va ajunge aici ?

- De la telefonul meu, în cincisprezece minute.

- Atunci, mai acordați-mi încă douăzeci de minute.

- Bine. Te aştept aici.

Montereaux privi mult timp în urma medicului. Chiar dacă avea chipul încruntat, era mulțumit cum reuşise să aranjeze lucrurile. Ridică mâna şi privi cadranul Rollexului de aur. Era ora patru şi cinci minute; dacă totul mergea bine, la ora cinci Emma Vigoda dispărea pentru totdeauna din viața fiului său. Îl costase ceva, dar suma n-avea nici o importanță comparativ cu ceea ce realizase.

Timpul trecu repede şi la ora patru şi patruzeci şi cinci de minute elicopterul decolă cu trupul celei care fusese Emma Vigoda.

Cu mersul său hotărât, se îndreptă spre rezerva fiului său. Deschise uşa încet. Althea, doborâtă de oboseală, dormea cu capul pe spătarul fotoliului pe care îl trăsese lângă patul lui Roben. Se aşeză liniştit pe celălalt fotoliu, mintea lui diabolică urzind în continuare alte planuri.

Prima se trezi Althea. Conştientă din prima clipă a trezirii de prezența lui,

femeia adoptă imediat o mină calmă, pe care soțul ei o obliga s-o afişeze ca pe un stindard al familiei.

- Se pare că nu are probleme, constată cu voce joasă milionarul, indicând patul fiului său.

- Aşa se pare.

După o scurtă pauză, femeia spuse tot în șoaptă :

- Când se va trezi, va dori cu siguranță să afle ce face Emma; cred că ar fi bine să mă duc să văd ce face.

- Da, ar fi foarte bine, aprobă Armand.

Acceptarea lui făcu chipul Altheei să se lungească de uimire. Dar nu mai stătu pe gânduri, de teamă să nu se răzgândească şi ieşi rapid din rezervă. Numără atentă uşile şi intră în salonul unde fusese adusă fata după operație. Privi atentă paturile, dar trupul plin de bandaje nu mai era. În patul în care fusese tânăra era acum un bărbat. Cu inima bătând spasmodic, se îndreptă spre infirmiera care supraveghea salonul.

- Unde a fost mutată tânăra rănită în accidentul de azi-noapte?

Infirmiera o privi lung câteva clipe înainte de a vorbi :

- Sunteți rudă cu ea ?

- Nu, doar o cunoştință.

- Din păcate, nu a supraviețuit, a murit în jurul orei patru.

Althea simți că leşină. Cu toată puterea de care dispunea, se forță să rămână în picioare. Respiră adânc de câteva ori aerul care mirosea puternic a dezinfectant, fără a putea rosti vreun cuvânt. Infirmiera o susținu imediat ce observă paloarea care-i marcase trăsăturile chipului.

- Regret că am fost aşa de brutală se scuză ea, dar asemenea veşti nu prea poți să le spui pe ocolite!

- Era logodnica fiului meu, reuşi Althea să articuleze.

- Este mai bine aşa pentru biata fată, o bătu încurajator infirmiera pe mână pe femeia aşezată pe scaun. Decât să rămână mutilată, este mai bine că a murit. Fiul dumneavoastră o va uita, tinerețea are atuurile ei, şi din câte am înțeles nu băiatul a fost vinovat de accident, deci nu va avea nici un fel de probleme.

Logica rece a infirmierei nu-i putea alunga gândul că soțul ei ştiuse de

tragicul sfârşit al fetei atunci când acceptase să se intereseze de soarta ei.

Era adevărat că informaţiile date de infirmieră coincideau cu cele spuse de asistenta care o adusese în acel salon în cursul nopţii, dar nu putea să nu se întrebe ce ştia în plus soţul ei. Alungă repede acest gând, revenind la modul cum îi putea spune lui Roben tragica veste.

Tristă, cu inima strânsă pentru tânăra care dispăruse atât de prematur dintre cei vii, Althea se ridică de pe scaunul pe care o aşezase infirmiera şi părăsi salonul fără a mai spune ceva.

Când o văzu intrând, Armand se ridică în întâmpinarea ei.

- A murit, murmură Althea, şi lacrimile de mult timp strunite erupseră ca o cascadă.

- Ştiu, spuse soţul ei înconjurându-i umerii scuturaţi de plâns.

- Cum va suporta Roben vestea ?

- Va trebui să dea dovadă de maturitate şi bărbăţie. Cred că va reuşi cumva să treacă peste această tragedie.

- Dar este aşa de slăbit după accident !

- Are tinereţea de partea lui.

Althea îşi înălţă capul de pe umărul soţului său şi-l privi fix.

- Chiar crezi că tinereţea le va rezolva pe toate ?

Întrebarea ei subtilă îl descumpăni pe Armand, care însă replică tăios:

- Dacă nu tinereţea, atunci cu siguranţă voinţa o poate face.

Femeia ştiu că era inutil să mai comenteze, aşa că preferă să plângă în continuare pe umărul soţului, prea puţin obişnuit cu astfel de manifestări. De fapt, era prima dată când se întâmpla aşa ceva.

Din starea aceea de incertitudine lacrimogenă o aduse la realitate glasul slab al lui Roben.

- Mamă, plângi ?

Cu mişcări repezite, femeia îşi şterse chipul înlăcrimat cu o batistă pe care i-o întinse soţul ei încruntat.

- Mamă, tu plângi ?

- Numai puţin fiule, reuşi Althea să răspundă poticnit.

- De ce ?

Făcu o pauză înainte de a rosti cu teamă :

- Emma ?

Un singur cuvânt, dar atâtea implicații! Cum nici unul din cei doi părinți nu spunea nimic, se văzu nevoit să insiste.

- Ce face Emma ?

- Regret fiule, făcu un pas înainte Armand Montereaux, n-a rezistat până la ziuă.

- Nuuuuu ....

Urletul lui cutremură pereții rezervei, cu toată durerea şi disperarea. Cei doi părinți se repeziră să-l împiedece să se ridice din pat.

- Unde este? Vreau să o văd, nu poate fi moartă, este o greşeală, este o luptătoare, nu se lăsa ea doborâtă de un accident.

Ținut de patru mâini, Roben lupta din răsputeri să se ridice, cu toate că şi brațul şi piciorul îl dureau îngrozitor.

- Fiule, stai liniştit, se răsti Armand la el. Lasă totul în seama mea, mă voi ocupa eu de toate. Voi avea grijă să fie înmormântată în cel mai select cimitir din Paris.

- Parcă ar mai conta ! strigă Roben izbucnind în lacrimi.

Plânse multă vreme, cu capul în poala mamei sale. Lacrimile lui se amestecau cu ale ei, spre disperarea bărbatului încruntat care nu ştia cum să stăvilească acel potop de lacrimi.

Străfulgerat de o idee, Roben își fixă cu o privire sticloasă tatăl.

- N-o îngropa în nici un cimitir select, ar fi foarte singură, mai bine s-o duci lângă părinții săi . A fost fericită lângă ei ! Auzi tată, a fost fericită, cum eu n-am fost niciodată lângă voi. Doream atât de mult să am un cămin adevărat, plin de căldură, iubire și înțelegere, un cămin pe care numai ea putea să mi-l dea. Am ucis singura ființă care conta cu adevărat pentru mine, aşa că merit orice pedeapsă. O, Doamne, iartă-mă, pentru că eu nu voi putea să mă iert niciodată.

Chiar dacă vorbele lui tăiau în carne vie, cei doi părinți nu făcură nimic pentru a întrerupe litania lui plină de jale.

Din fericire, doctorul care-l operase intră să-și vadă pacientul înainte de a ieşi din tură şi, găsindu-l în starea aceea, interveni rapid, făcându-i un calmant

care-l aruncă imediat în lumea viselor.

Cu toate astea, Roben gemu şi se zvârcoli, mustrat de conştiinţa care nu putea fi amuţită.

Zorii cenuşii aduceau cu ei o nouă zi. Nimic însă nu mai putea fi la fel. Totul căpătase alt sens, altă nuanţă şi alt făgaş.

- Ce vom face acum ? întrebă Althea cu privirea fixată pe chipul chinuit al fiului său.

-Vom fi lângă el,acum are nevoie de noi.

-Şi fata ?

-Am promis ceva şi eu respect totdeauna angajamentele pe care mi le iau.

-Te vei ocupa de înmormântare ?

- Da, voi angaja o firmă care s-o facă.

-Dacă vrea să participe şi el la înhumare ?

-Nu cred că este în stare să o facă, dar pentru orice eventualitate am să aranjez ca astăzi să fie mutat la o clinică particulară unde va fi foarte bine îngrijit. Până să se dezmeticească, totul se va sfârşi.

-O iubea cu adevărat pe fata aceea ... îndrăzni Althea.

- Iubirea, la naiba cu dulcegăria asta, se zburli bărbatul, făcând o grimasă dispreţuitoare. După care întrebă :

-Tu ce faci? Eu trebuie să plec să fac toate aranjamentele.

-Voi sta aici, cu el. Nu trebuie să-l lăsăm singur, acum.

Armand Montereaux vru s-o contrazică, dar observând atitudinea ei hotărâtă, cedă. De fapt, obţinuse ceea ce vroia, putea să mai lase puţin şi de la el.

Capitolul 3

Emma se trezi spre sfârşitul dimineţii. Cineva umbla cu blândeţe la bandajele ei. După câteva încercări, reuşi să deschidă ochiul drept şi să privească lumea prin mica deschizătură lăsată de bandajele care-i înfăşurau capul.

O umbră se aplecă asupra ei până când în câmpul ei vizual apăru chipul unui bărbat. Avea peste cincizeci şi cinci de ani, se gândi ea, dar arată foarte bine, veni imediat următorul gând.

Ghicind că este studiat, bărbatul aşteptă cu răbdare o reacţie din partea ei. Emma evalua tot ce intră în raza de observaţie a unicului ochi valid. Părul cărunt în totalitate era încă bogat, chiar dacă era tuns scurt, cazon. Bărbatul avea o frunte înaltă, brăzdată de două linii adânci, ochii blânzi plini de durere mocnită îi erau ascunşi de două sprâncene stufoase, iar nasul drept şi puţin cam lung pornea din locul unde se îmbinau sprâncenele . Buza de sus era mascată de o mustaţă, „pe oală“, la fel de albă ca omătul. Buza de jos era plină şi puţin răsfrântă. Bărbia despicată de o gropiţă adâncă era îndărătnică şi autoritară. Era un chip nobil, dar muncit şi chinuit, concluzionă tânăra, aţintindu-şi privirea în ochii lui de un albastru deschis.

- Cine sunteţi ? şopti ea prin bandaje.

- În primul rând, bună ziua. Şi să nu-mi spui că nu este bună. Este şi numai pentru faptul că încă eşti în viaţă. Numele meu este Noel Therron şi sunt medicul care va avea grijă să devii o fată frumoasă.

- Bine articulă ea cu greu, mintea ei amintindu-şi discuţia avută cu Armand Montereaux.

- Mă bucur că mă accepţi, dar care este numele tău ?

Încurcată, Emma căuta cu disperare un răspuns potrivit, în timp ce doctorul aştepta răbdător, ca şi cum aveau tot timpul din lume.

- Doctore, eu sunt nimeni.

Dacă răspunsul ei îl uimi pe medic, acesta nu se trădă prin nimic.

- Începând de acum, continuă ea cu efort, nu mai am nimic, iau totul de la zero. Mâinile tale mă vor plămădi ca pe plastilină, făcând din mine o femeie cu totul şi cu totul nouă.

- N-ai vreo poză, ca să ştiu ce chip să-ţi dau ?

- Chipul meu cel vechi a murit, poți să-mi făurești orice față vrei.

O lucire ciudată îi însufleți ochii triști.

- Chiar n-ai nici o dorință ?

- Nu, răspunse ea cu un oftat.

- Atunci, voi considera că sunt mâna prin care Domnul îți va da un nou chip.

După o scurtă pauză, adăugă puțin încruntat :

- Poate că cel care îți plătește spitalizarea are un cuvânt de spus.

- Nu, omul acela se achită de o datorie, dar nu vrea să mă mai vadă vreodată.

- Atunci ești a mea, își frecă medicul mâinile, bucuros ca de un cadou mult așteptat. Pentru mine, în lunga perioadă pe care o vei petrece în această clinică, vei fi Jade. Te deranjează ?

După o clipă de gândire, în care Emma murmură acel nume de mai multe ori, răspunse :

- Nu.

- Bine, atunci, pentru toți vei fi Jade. Trase aer în piept și continuă : uite draga mea, vreau să știi adevărul de la început. Ești desfigurată de sticlele care s-au spart peste tine. Este bine că te-au adus de la început aici și nu după ce rănile se vindecau. Șansele de a rămâne cu cicatrice sunt foarte reduse, dar trebuie să ai răbdare, vor trece multe luni până când chipul tău va deveni frumos. Operațiile vor fi dureroase și va trebui să faci numai ce-ți voi permite eu. Înțelegi ?

- Da.

- Cu timpul ne vom cunoaște mai bine, dar pentru astăzi este destul, acum trebuie să te odihnești.

- Doctore, murmură Emma în timp ce bărbatul se depărta.

- Ce este ? se întoarse el.

- Unde sunt ?

- Ești internată la clinica Therron, care se află la treizeci și cinci de kilometri de Paris.

- Aha ! Este clinica ta ?

- În cea mai mare parte, da.

Emma tăcu, muncită de gânduri.

- Cele aflate schimbă cu ceva hotărârile pe care le-am luat mai înainte?

- Nu, nimic, eram doar curioasă !

- Este firesc. La revedere.

Tânăra încercă să-l urmărească din spatele bandajelor, cu ochiul valid, dar durerile provocate de gestul ei o făcură să renunțe.

Închise ochiul, epuizată. Oare Roben ce făcea ? Aflase unde o dusese tatăl lui ? Chiar dacă nu aflase, era convinsă că o va face. Promisese să nu-l caute, dar ce nu luase în calcul despoticul lui tată era dragostea profundă şi durabilă ce-i unea ca două jumătăți ale aceluiaşi întreg.

- Va găsi el o cale să mă descopere, murmură ea înainte de a cădea într-un somn adânc.

Demonii dispărură, lăsând trupul chinuit de răni să se relaxeze pe aripile blânde ale somnului.

În aceeaşi zi, Roben Montereaux era mutat în centrul Parisului, la o altă clinică particulară. Tatăl său nu se confruntă cu nici o obiecție din partea lui. După ieşirea nervoasă pe care o avusese la aflarea veştii morții Emmei, devenise apatic. Răspundea monosilabic la orice tentativă de conversație şi era undeva departe, într-o lume numai a lui. Stătea cu ochii deschişi, privind fix, fără a auzi nimic din ce-i povesteau prietenii care începură să-l viziteze.

După numai o săptămână, Roben a fost externat şi a revenit în casa familiei de pe Champs Elisees.

Tânărul care râdea mereu, găsind o vorbă bună pentru oricine, deveni curând o amintire, spre satisfacția deplină a tatălui său, care considera că un bun om de afaceri în domeniul bancar nu trebuia să fie prea apropiat de oameni, ci cât mai distant.

Trecu o lună şi jumătate până când Roben reuşi, alături de prietenul lui Lucian Lambert, să se întoarcă în apartamentul pe care-l împărțise cu Emma. După ce-l ajută să ajungă în apartament, Lucian se retrase, plin de tact.

- Voi aştepta în maşină, preciză el din pragul uşii.

- De acord, mormăi ursuz Roben.

- Poți coborî sau să mă întorc după tine ?

- La urcat a fost mai greu, de coborât voi coborî singur.

- Bine, cum doreşti, ridică din umeri Lucian, părăsind încăperea.

În sfârşit singur, Roben lăsă să-i cadă masca ce-i împietrise trăsăturile şi sub care îşi ascundea durerea. Cu ochii în lacrimi, se lăsă pe patul perfect aranjat. Cu degete tremurânde, atinse perna de alături. Faţa de pernă proaspăt schimbată nu păstra nimic din mirosul celei care fusese pentru el centrul existenţei. Tatăl său îl anunţase cu o săptămână în urmă că angajase pe cineva să se ocupe de curăţenie în apartament şi cu toate că fiecare celulă din trupul lui se opusese vehement acestui sacrilegiu, nu făcuse altceva decât să dea din cap aprobator, spre satisfacţia tatălui său.

Se ridică şi deschise dulapurile. Nimic din puţinele lucruri ale Emmei nu mai era acolo. Totul dispăruse, ca şi persoana care le purtase. Hainele lui erau în schimb spălate, călcate şi aranjate frumos. Cu inima cât un purice, deschise sertarul de la noptieră.

- Oh, Doamne nu! strigă disperat când constată că sertarul plin cu fotografii odată, acum era gol.

Pipăi disperat hârtia care acoperea fundul sertarului, în speranţa că poate totuşi mai rămăsese ceva sub ea. Dar nu, nimic nu scăpase atenţiei celor care făcuseră curat şi care primiseră indicaţii precise de la tatăl său.

Bulversat, se îndreptă spre micul corp de bibliotecă unde se aflau numai cărţile şi cursurile lui. Trase cu furie cursul de finanţe al profesorului Divoff şi-l răsfoi. În dreptul cursului opt, găsi o poză a Emmei, făcută cu numai câteva luni în urmă.

Îşi aminti cu o urmă de surâs pe chipul încruntat, discuţia pe care o avuseseră atunci.

- Ce faci ? îi strigase ea râzând.

- Te iau cu mine la plicticosul cursul al profesorului Divoff.

- Şi dacă nu vreau să vin ? se alintase ea, încolăcindu-i gâtul cu braţele.

El aruncase cartea şi o strânsese sălbatic lângă trupul lui deja excitat.

- Atunci, te voi pedepsi îi şoptise printre sărutări.

- Cum ? îi simţise el răsuflarea caldă pe ureche.

- Te voi devora, o anunţase el în timp ce începea un dulce asediu asupra

sânilor ei plini şi tari ca două mere superbe.

Făcuseră dragoste cu pasiune şi cu multă dăruire, cum făceau de obicei. Trupurile lor erau în acele momente un tot, ca şi sufletele lor îngemănate.

Trăgându-şi piciorul care nu era încă vindecat, Roben se aruncă din nou pe pat, cu fotografia Emmei lipită de cămaşă, în dreptul inimii, apăsată puternic cu palma stângă.

Lacrimi ascunse prea mult timp, erupseră de sub barierele ridicate până atunci. Plânse cu lacrimi amare, luându-şi adio de la iubirea vieții lui. şi chiar dacă cineva încercase să şteargă orice urmă a existenței ei, ştia că în inima lui ea va exista de-a pururi. Era totuşi curios faptul că în mintea lui nu putea accepta că Emma era moartă. Chiar dacă o plângea în acele clipe, n-o plângea ca pe o moară, ci ca pe cineva dispărut temporar.

- Poate că lucrurile se vor schimba dacă-i voi vedea mormântul, se ridică el brusc în capul oaselor.

Îşi şterse cu mâneca chipul înlăcrimat. Ascunse în portofel poza Emmei şi, hotărât să pună punct unei etape din viața sa, Roben părăsi apartamentul unde cunoscuse fericirea cu toate bucuriile ei.

Coborî şchiopătând până la prietenul care-l aştepta răbdător în maşină.

- Încotro ? se interesă Lucian.

- Vreau să văd mormântul Emmei.

Lucian se opri la jumătatea gestului de pornire a autovehiculului şi se întoarse spre Roben.

- Nu crezi că ai suferit destul pe ziua de azi ?

- Crezi că mâine voi suferi mai puțin ?

- Timpul are şi el avantajele lui, remarcă Lucian filozofic.

- Eşti mai nebun decât credeam, se înverşună Roben, dacă îți imaginezi că va trece o secundă măcar, până când voi închide ochii pentru totdeauna, în care să nu consider că sunt ucigaşul celei mai minunate ființe care a trăit sub soare.

- Dar n-a fost vina ta, încercă prietenul să-l convingă.

- Ba da, chiar dacă legile oamenilor m-au absolvit de vină, în fața Domnului sunt vinovat.

- Ascultă, Roben.

- Nu, ascultă tu, îl întrerupse furios tânărul, mă duci unde vreau sau iau un taxi, iar discuția asta nu vreau s-o mai avem vreodată.

Resemnat, şi ştiind prea bine că era inutil să insiste, Lucian porni maşina şi se înscrise în trafic. Roben îi spuse cum să ajungă la cimitir. Când opri autoturismul, Lucian vru să-l însoțească, dar Roben îl opri cu un gest ferm al mâinii.

- Vreau să fiu singur !

- Bine, acceptă prietenul său.

Sprijinit în baston, Roben intră pe poarta cimitirului. Ştia foarte bine unde erau mormintele părinților Emmei. Chiar dacă piciorul îl durea îngrozitor, durerea din inimă era mult mai acerbă. Cimitirul nu era mare, aşa că ajunse destul de repede la locul pe care-l căuta. Lângă pietrele funerare modeste ale lui Jean şi Marie Vigoda, se înălța acum o impozantă piatră funerară din marmură neagră pe care era scris, cu litere din bronz auriu, numele Emmei, data naşterii şi cea a morții. Mormântul era acoperit cu flori veştejite.

Roben se sprijini de marmura rece, cu capul plecat.

- Regret că nu-ți pot cere iertate în genunchi dragostea mea, murmură el cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii slabi. De fapt, continuă după o clipă, am atât de multe regrete încât nu ştiu cum voi putea trăi cu povara lor. Piatra asta cred că nu-ți place şi face o notă discordantă cu restul cimitirului; promit să ți-o schimb. Atâta timp cât voi trăi, un trandafir roşu va fi mereu la capul tău. Ieri mi-am făcut testamentul. Am pus o clauză specială prin care doresc să fiu înmormântat aici, alături de tine ; dacă în viața aceasta nu s-a putut să fim împreună, atunci măcar morți să stăm alături.

Scoase din buzunarul pantalonilor o batistă şi îşi şterse lacrimile.

- Te iubesc, dragostea mea, şi te voi iubi până vom fi din nou împreună.

Mai stătu câteva minute până ce piciorul rănit refuză să-l mai susțină, apoi se îndreptă cu mari eforturi spre ghereta paznicului. Observând că tânărul abia se mai ține pe picioare, bătrânul îi oferi imediat un scaun, pe care Roben se aşeză cu un oftat.

- Ați venit la tânăra Vigoda, constată neutru paznicul. De fapt, după ce a fost înmormântată, n-a venit nimeni pe la ea. Ce tragedie să se prăpădească atât

de tânără şi tot într-un accident, ca părinții ei.

-Am o rugăminte la dumneata, îl întrerupse Roben.

-Dacă stă în puterile mele, tinere.

-Vreau ca mormântul să fie curățat de florile acelea uscate ...

-Asta se poate, veni rândul paznicului să-l întrerupă.

- Piatra funerară să fie aruncată, continuă Roben şi să fie pusă una mai mică, una care să aibă la bază o vază în care în fiecare zi să fie pus un trandafir roşu. Trandafirul trebuie schimbat zilnic, sublinie el autoritar, şi tot timpul va fi roşu, nu altă culoare.

-Toate astea costă, spuse bătrânul, gânditor.

-Spune, cât ?

Paznicul spuse o sumă pe care tânărul o avansă imediat.

-Cu marmura aceea ce vreți să fac ?

-Nu mă interesează, faci ce vrei.

Ochii bătrânului sclipiră de mulțumire la gândul banilor pe care-i va câştiga pe ea.

-Pentru trandafiri voi face un contract cu o florărie, va trebui numai să ai grijă ca floarea să ajungă unde trebuie şi să fie apă proaspătă. Pentru osteneala ta, vei primi lunar câte cincizeci de euro. Dar dacă voi veni vreodată şi voi constata că dorința mea n-a fost respectată, vei avea de suferit. Am fost suficient de clar ?

-Da domnule, îşi plecă paznicul capul.

Roben se ridică de pe scaun cu greu şi plecă la maşină. Inima lui nu era cu nimic mai uşoară ca atunci când sosise, se simțea dimpotrivă ca şi cum făcuse o afacere pentru un prieten. Nu se putea obişnui cu gândul că Emma nu mai era.

***

Emma se trezi din somnul de după-amiază. Privi spre uşa rezervei în care stătea de şapte luni. Devenise un reflex. Încă spera ca Roben să-şi facă apariția. Tânjea după prezența lui ca după o gură de aer proaspăt. Toată lumea era drăguță cu ea, mai ales doctorul Therron, dar îi era cumplit de dor de iubitul ei Roben. După discuția avută cu doctorul în prima zi când sosise la clinică, nimeni nu-i mai pusese întrebări cu caracter personal. Pentru toată lumea devenise Jade. Nu avea nimic împotriva numelui, dar îşi dorea cu ardoare ca

glasul melodios şi profund al iubitului ei s-o strige Emma. Nu era noapte în care să nu-l viseze. Măcar atunci era fericită. Îl putea atinge, îl putea săruta, îi putea vorbi. Oare ce făcea în clipa aceea ?

Nu mai avu timp să facă nici o speculație pe acea temă, deoarece uşa se deschise şi în încăpere intră doctorul Therron.

Cu surâsul lui trist, îi zâmbi pacientei sale preferate.

- Probleme ? se interesă el.

- Nu, scutură tânăra din cap, pentru a demonstra capacitatea de mişcare pe care o căpătase.

- Bravo, sunt mândru de tine !

- Eu vă sunt datoare, doctore !

- Nu, draga mea, eşti un bolnav model. În toate lunile astea atât de grele nu te-am auzit niciodată văitându-te, sau plângându-ți de milă.

- Avea vreun rost ? îi zâmbi la rândul ei.

- Poate ... o privi gânditor medicul; ar fi fost un semn că ți se vindecă şi rănile sufletului, nu numai cele ale trupului.

Zâmbetul fetei se stinse imediat. Ochii i se umplură de lacrimi şi pentru a-şi ascunde suferința, întoarse capul.

- N-am vrut să te supăr, Jade, o mângâie doctorul pe creştetul capului.

Tânăra mai stătu câteva clipe în poziția aceea, până reuşi să-şi stăpânească emoțiile.

- N-am de ce să mă supăr pe dumneavoastră, rosti într-un târziu.

- Ce vei face după ce vei pleca de aici ?

- Va trebui să iau viața de la capăt.

- Ai unde să te duci ?

- Nu. Va trebui să plec cît mai departe de Paris.

- Bani ai ?

- Cred că da, dar nu vreau să mă ating de ei !

- De ce ?

- Sunt bani pătați de minciuni şi durere, sunt banii diavolului. M-au ajutat să-mi creez un chip nou, dar de acum în colo sunt hotărâtă să nu mai cheltui nici un bănuț din ei.

- Poate ar fi bine, acum când ne cunoaştem cât de cât, să-mi spui toată povestea. Ştii că şi noi medicii suntem obligaţi să păstrăm secretele pacienţilor, ca preoţii secretul spovedaniei.

Emma ridică spre medic o privire în care licărea speranţa.

- Credeţi că se poate !?

- Sigur că da, copila mea. De când ai venit aici, nimeni nu ţi-a deschis uşa camerei de suferinţă, în afara angajaţilor clinicii. Eşti tânără, deşteaptă, nu se poate să n-ai prieteni !

- Acum nu mai am pe nimeni.

- În această după-amiază, n-am programată nici o operaţie, aşa că am timp suficient să te ascult. Poate aşa îţi vei mai uşura puţin sufletul.

După câteva ezitări, tânăra îi povesti, la început ezitant, apoi din ce în ce mai cursiv, întâmplările care-i marcaseră atât de dramatic viaţa. Sfârşi cu gândul care o chinuia cel mai mult :

- Nu înţeleg cum nu m-a găsit Roben până acum!

- Nu poţi şti cu ce minciuni l-o fi ameţit tatăl lui. Dacă a fost în stare de un astfel de plan, înseamnă că n-a lăsat nimic la voia întâmplării.

- Atunci, credeţi că suntem despărţiţi pentru totdeauna ?

- Nu ştiu, draga mea, ce-ţi rezervă viaţa , dar pentru că tot este ziua confidenţelor, vreau să-ţi spun şi eu ceva. Acum un an şi jumătate, soţia şi fiica mea au fost ucise într-o cofetărie unde a avut loc un atentat cu bombă. Fiica mea avea aproape aceeaşi vârstă cu tine şi se numea Jade. Chipul pe care ţi-l compun este chipul ei. Te superi ?

Tânăra medită câteva clipe înainte de a nega cu o mişcare viguroasă a capului.

- Atunci, crezi că ai putea accepta să fii copila mea, să iei locul celei pe care am pierdut-o !?

- O, doctore, nu mă face să plâng, ştii că n-am voie.

- Ai putea eventual să-mi spui Noel.

- Te rog să ai răbdare cu mine şi să-mi laşi puţin timp de gândire.

- Fireşte că trebuie să te gândeşti, se arătă el de acord. Dar vreau să mă laşi să-ţi prezint câteva aspecte. Aş putea să te înfiez; astfel, numele tău ar deveni

Jade Therron, deci o problemă rezolvată. Mai trebuie să stai aici cel puțin patru luni; până atunci, aş avea timp să-mi vând casa din Paris şi să cumpăr una în ce oraş vrei tu.

- Şi clinica ?

- O pot vinde şi pot deschide alta, acolo unde alegi tu. Eşti singură, ca şi mine, de ce n-aş putea deveni tatăl tău ? Cu timpul, poate ai să mă iubeşti puțin, atât cât să am sentimentul că nu mai sunt singur pe lume.

Tremurând de emoție, Emma întinse mâna dreaptă, care nu mai era bandajată, spre chipul ridat al medicului.

- Nu este nevoie să mă mai gândesc, Noel, tu îmi oferi foarte multe, sper numai ca la rândul meu, să mă pot ridica la înălțimea aşteptărilor tale.

- Vreau să uităm Parisul şi suferința pe care am trăit-o aici, şi să fim o familie.

- Sunt de acord, zise ea.

- Bine, atunci, care este locul unde ne vom instala familia ?

- Ce părere ai de Bordeaux ?

- Bordeaux... Bordeaux ... Bordeaux să fie, zâmbi el pentru prima dată de când se cunoşteau, cu bucurie.

Capitolul 4

Noel Therron auzi uşa de la intrare şi ştiu că Jade se întorsese acasă. Aprinse repede cele nouă lumânări de pe tort şi-i pândi nerăbdător paşii.

- Am venit, se auzi glasul ei melodios. Unde te ascunzi ?

Tocurile ei loveau ritmic dalele de marmură ale holului, apropiindu-se de enorma sufragerie, unde o aştepta tatăl ei adoptiv. După ce păși în încăpere, tânăra se opri cu ochii ațintiți pe tortul aniversar.

Cu un gest copilăresc, îşi duse palmele la gură în timp ce murmura :

- Oh, au trecut deja nouă ani !?

Noel îşi deschise larg brațele pentru a o primi în cercul lor cald şi liniştitor. Jade se cuibări fericită la pieptul lui.

- Eşti cel mai bun şi cel mai sensibil tată din lume, îl sărută ea pe amândoi obrajii.

- Iar tu eşti cea mai iubitoare şi mai frumoasă fiică din lume, o sărută la rândul lui pe frunte.

În ultimii nouă ani, la aceeaşi dată, scena şi cuvintele schimbate deveniseră un ritual pe care cei doi îl respectau cu sfințenie. În fiecare an, serbau data la care Noel Therron o înfiase pe tânăra sa pacientă accidentată. Emma Vigoda devenise Jade Therron. Renunțând la visurile tinereții, Emma, sub numele Jade Therron, devenise o renumită avocată a oraşului Bordeaux. La cei douăzeci şi nouă de ani, era o figură proeminentă a baroului de avocați. Specializată în drept comercial, Jade lucrase numai doi ani în cadrul unei mari firme de avocatură pentru ca apoi să-şi deschidă propriul cabinet. Era astfel propria ei stăpână. Avea doar doi angajați. O secretară şi un detectiv . Ambele persoane aveau câte o poveste tristă în spate, dar erau oameni cinstiți, inteligenți şi muncitori, care îşi iubeau necondiționat tânăra patroană.

- Ştiam că mă aşteaptă ceva bun acasă, îşi privi ea tatăl în ochi.

- Eşti pe zi ce trece mai frumoasă !

- Cu alte cuvinte, eşti mulțumit de opera ta, îi zâmbi ea malițios.

- Nu de opera mea, ci de tine. Eşti un om cu adevărat bun, Jade, frumusețea este numai o latură a personalității tale minunate.

-Mă faci să roşesc !

-Nu cred că temuta Jade Therron poate fi făcută să roşească numai pentru atât.

-Temută, zău, papa, exagerezi !

Noel o luă de mână şi o duse în faţa măsuţei pe care trona tortul.

- Dacă nu suflăm în lumânări, se vor topi şi vom mânca frişcă amestecată cu ceară.

-Da, să suflăm şi să ne punem o dorinţă

Se aşezară fiecare de câte o parte a mesei şi se aplecară privindu-se fix.

-Gata ? întrebă bărbatul.

-Da, răspunse ea serioasă.

Suflară în acelaşi timp, stingând toate lumânările.

-Ştii ce mi-am dorit anul acesta ? o întrebă zâmbind visător Noel.

-Dacă spui, dorinţa nu ţi se va împlini, îl atenţionă ea.

Ca şi cum n-ar fi auzit-o, bătrânul continuă :

-Să-mi dăruieşti. făcu o pauză pentru un mai mare efect dramatic, şi adăugă repede: un nepoţel sau o nepoţică. Vezi, am devenit un bătrân viclean. Nu mi-am dorit să te căsătoreşti, ca în anii trecuţi, ci mi-am dorit nepoţi pe care mi-i poţi da fără a te căsători, pentru că am ajuns la concluzia că acest cuvânt, căsătorie, nu-ţi place deloc.

- Nu sunt încă pregătită să fac pasul acesta, papa.

- Ceasul tău biologic bate, chiar dacă nu-l simţi încă, draga mea. Ştiu, ridică o mână când ea vru să intervină, ştiu că nu-i treaba mea, dar te iubesc prea mult ca să nu doresc să-l poţi uita pe acel Roben Montereaux. Au trecut nouă aniJade, şi inima ca şi gândurile tale sunt tot la el. Crezi că nu observ cum te schimbi la faţă când dai peste vreun articol despre el, sau cum vena aceea subţire de pe tâmpla ta dreaptă începe să se zbată dacă alături de el este vreuna din frumuseţile la modă care fac tot posibilul să-i capteze atenţia? Este cel mai tânăr bancher francez şi pe deasupra este declarat burlacul numărul unu al anului.

Jade îşi plecase capul, recunoscând astfel adevărul celor spuse. Chiar dacă nu putea da glas sentimentelor care o încercau, se străduia să nu facă o scenă.

Considerând că-i captase atenția, Noel continuă cu un glas alterat de emoție:

- Trebuie să-ți spun ceva . . . .

- Nu vreau să știu, sări Jade de pe scaun, nu vreau să mai știu nimic despre cele întâmplate atunci. Vreau să uit, chiar dacă pentru asta îmi va trebui toată viața. Astăzi am trecut proba focului, Noel, am venit aici pentru liniștea acestui cămin, ce te-a apucat să declanșezi această discuție tocmai acum ? Nu vroiam să-ți spun, dar sunt prea bulversată pentru a mă ascunde. Astăzi am stat față în față cu cel mai bun prieten al lui, Lucian Lambert, mâna lui dreaptă. Ne-am întâlnit pe culoarul tribunalului. M-a privit admirativ, dar fără nici o licărire de recunoaștere. Am petrecut mult timp împreună și trebuie să recunosc că eram curioasă să știu cum va reacționa dacă soarta își va bate joc de noi făcând în așa fel încât să ne pună față în față. Ei bine, n-am simțit nici o bucurie că nu m-a recunoscut.

- Dar tu te-ai recunoscut când te-ai privit prima dată în oglindă, după terminarea operațiilor ?

Întrebarea o descumpăni pe Jade și recunoscu, spășită :

- Nu.

- Firește, pentru că nimic nu mai este cum a fost, draga mea. Ochii tăi mari au devenit din rotunzi, migdalați, nasul tău drept și un pic prea lung nu mai are nimic în comun cu nasul mic și cârn pe care-l porți cu mult aplomb. Buzele tale pline a trebuit ajustate și acum sunt mai subțiri. Chiar și forma feței îți este modificată, din cea de inimioară a ajuns un oval perfect. Bărbia îți este acum mult mai rotundă și gropița din ea aproape a dispărut. Părul tău negru este acum ciudat, dar nu este meritul meu, ci al mamei natură. Acea parte care a albit în noaptea accidentului îți dă o notă misterioasă și foarte șic. Nu este o simplă șuviță, este aproape un sfert din scalp. Deci, dacă nici tu nu te-ai recunoscut, atunci de ce te superi dacă o cunoștință dintr-un trecut destul de îndepărtat a făcut același lucru? Asta s-ar putea explica numai prin faptul că duci dorul persoanei care ai fost odată.

- Nu spune asta, Noel, știi foarte bine că nu este adevărat.

- Nu cred că știu prea bine, ripostă bărbatul. Cred, pe măsură ce timpul trece, că singurul mod de a scăpa de obsesia lui Roben Montereaux este să te

întâlneşti cu el.

-Asta nu se poate! exclamă ea, speriată. Am promis că nu-l voi căuta niciodată.

- Foarte bine, cine spune că trebuie să-l cauţi ? Am putea aranja o întâlnire întâmplătoare.

Tânăra se opri brusc în faţa lui, apoi se lăsă uşor în genunchi, pe covor.

- Te rog, nu provoca o astfel de întâlnire, aş considera că sunt vinovată de încălcarea pactului cu bătrânul Montereaux. Te rog, eşti singurul care ştie adevărul. Nu mă face să regret că ţi l-am împărtăşit.

- Bine, stai liniştită, nu voi face nimic, dar aş vrea să-mi povesteşti despre întâlnirea cu prietenul lui.

Jade , bucuroasă să poată schimba subiectul, se conformă imediat.

- Sucursala băncii MONT de aici a fost dată în judecată de o bătrână care consideră că a fost înşelată la acordarea dobânzii.

-De unde ştii toate astea ?

-Am intrat în sala în care intrase şi Lucian.

-Şi !?

- Şi nimic. Era un proces simplu, bătrâna n-avea dreptate, banca a câştigat repede.

- Lucian ce rol a avut ?

- L-a asistat pe avocatul băncii. Este tot avocat, din câte îmi amintesc.

- Dar n-a pledat el.

- Nu.

- Asta a fost tot ?

- Da. Am plecat din sală înainte de terminarea procesului.

- De ce ?

- N-avea nici un rost să mai stau, aflasem ce doream.

- Chiar aflaseşi ?

Întrebarea subtilă o făcu să se înfioare.

- Nu tot, recunoscu ea după o scurtă ezitare. Poate ai dreptate. Mă gândesc de nouă ani cum ar fi să-l întâlnesc. Am făcut zeci de scenarii, dar niciodată n-am putut să trec peste temerea care mă cuprinde la gândul de a mă afla în

imediata lui apropiere. Nu ştiu dacă ce simt se poate numi iubire sau mai degrabă un miraj.

Expresia ei meditativă îl făcu pe Noel să aştepte prudent.

- Iubirea de odinioară s-a amestecat cu ura izvorâtă din dezamăgire, pasivitatea impusă s-a îngemănat cu furia şi toate s-au contopit formând ceva ce nu pot să definesc, dar care îmi susţine existenţa atunci când ajung să mă îndoiesc că ceea ce am făcut a fost bine. Dar, ridică ea mândră privirea, echilibrul meu ai fost tu, Noel. Bunătatea ta, răbdarea şi încrederea pe care mi le-ai acordat au constituit punctul meu de sprijin. Acum nu vreau să mai discutăm despre acest subiect, aşa că voi tăia tortul şi vei căpăta o felie mică, mică de tot, drept pedeapsă pentru controversa avută.

- Pentru a fi iertat, ţi-am adus un cadou.

- Un cadou !?

Bătrânul scoase din buzunarul hainei o cutie ambalată frumos.

- Cu ce mă mai răsfeţi, papa ? zâmbi ea emoţionată, în timp ce desfăcea ambalajul. O cheie !? La ce se potriveşte această cheie, Noel ?

- La o căsuţă cochetă la Arcachon.

- Doamne, papa, ce să căutăm noi în staţiunea milionarilor ?

- Uiţi că şi noi facem parte din această castă.

- Poate tu.

- Eu şi cu tine. Tot ce este al meu este şi al tău, Jade. Am ales Arcachonul pentru că este mai puţin cunoscut decât Coasta de Azur. Este mult mai liniştit.

- Mulţumesc, rosti ea blând. Când putem să mergem acolo ?

Noel îşi privi ceasul.

- Acum este prea târziu, dar propun să mergem în weekend-ul care vine. Ai ceva aranjat ?

- Ai vrea tu, zâmbi Jade.

- Nu de data aceasta. Prefer să mergem împreună la casa noastră de vacanţă. Vreau să-ţi văd reacţia şi să ştiu dacă îţi place sau nu. Bucuria ta este pentru mine seva vieţii.

Jade luă o bucată mică de tort şi i-o întinse ceremonios, după care se servi cu o porţie substanţială.

- Nu e drept ca tu să mănânci atât de mult, iar eu să mă mulțumesc cu atât de puțin, protestă Noel.

- Aşa este viața.; Jade luă o linguriță plină de tort şi o duse la gură, mestecând cu un aer plin de încântare. Plină de nedreptăți, adăugă ea după ce înghiți.

Pe sub mustața albă, Noel zâmbea plin de încântare. Fusese iertat pentru disputa pe care o declanşase. O iubea aşa de mult pe fiica lui adoptivă, încât era în stare să facă orice pentru ea.

- Cu cine te vei duce la balul organizat de barou ?

Jade mai luă de două ori din felia de tort înainte de a răspunde :

- Încă nu ştiu.

- Dar nu mai este decât o lună până atunci ! Chiar nu te-a invitat nimeni ?

- Am primit două invitați, pe care nu le voi accepta.

- Pot să te întreb de ce ?

- Îți voi satisface curiozitatea de moşneag curios.

Noel o amenință cu lingurița, mimând supărarea.

- Pe cine faci moşneag, fată bătrână ?

- Aha, mai supără-mă mult, şi te voi lăsa în ceață !

- Gata, ridică bărbatul o mână în semn că se predă. Vreau să aud cine sunt cei doi cutezători care au avut curajul s-o invite pe domnişoara Aisberg.

- Papa ! strigă uimită Jade, ai aflat şi asta ?

- Normal, se mândri Noel, nu se poate să i se dea o poreclă fiicei mele şi eu să nu ştiu. Oricum, adăugă el candid, asta îmi place mai mult decât Cruella , dar să revenim, cine sunt curajoşii ?

- Primul a fost Gerard Kass, fostul meu şef, iar al doilea este Allen Bottans, procurorul adjunct.

- Mda, adevărați cruciați.

- Papa, îl admonestă amuzată Jade.

- Am înțeles că pe Kass nu-l suporți pentru că nu eşti de acord cu metodele lui incisive de a rezolva problemele în sala de tribunal, dar cu ambițiosul Allen ce ai ?

- Stai, nu este chiar aşa, pe Gerard îl disprețuiesc pentru caracterul lui. Este

cel mai materialist om pe care am avut nenorocul să-l întâlnesc. Este un adevărat Narcis, persoana lui este cea mai importantă şi singura pe care o iubeşte. Se ține de capul meu numai pentru că am avut îndrăzneala să-i refuz avansurile . Orgoliul său nemăsurat nu poate accepta o astfel de înfrângere, mai ales că ultimele două procese pe care le-am câştigat în defavoarea lui au însemnat o puternică lovitură dată imaginii sale. Este genul răzbunător, care nu uită şi nu iartă.

- Încep să-mi fac griji, dacă este aşa. Omul asta poate să-ți facă rău.

- Nu pot să fac pierdute nişte procese numai pentru a-i menaja orgoliul, dar stai liniştit, n-am intrat încă într-un conflict deschis.

- Chiar dacă spui asta, cred că ar trebui să fii mai atentă !

- Sunt papa, chiar sunt.

- Bine, şi cu Allen cum stă treaba ?

-Allen este vulnerabil, acum că divorțul lui a fost pronunțat, Este un bărbat bine, care are în față o carieră strălucită, dar pe mine nu mă atrage. Sentimentele mele pentru el sunt călduțe, ca pentru un frate mai mare. Nu mă atrage nici cariera lui, care după gustul meu este prea strălucitoare.

-Este un motiv cam subțire, nu crezi ?

-Poate, dar nu pot simți altceva, oricât aş încerca. Din această cauză nu vreau să-i accept invitația, să nu cumva să-i dau speranțe deşarte.

- Da, aici sunt de acord cu tine, dacă nu-ți place, este mai bine să nu-i accepți invitațiile; dar atunci, ce vei face ?

- Pot să merg singură, murmură ea gânditoare, aş avea mai multă libertate de mişcare.

-Şi să pleci ca Cenuşăreasa, înainte de miezul nopții?

-Ai avut tu grijă de asta îi ripostă ea cu căldură, ai făcut minuni cu dovlecelul.

-Te rog, nu începe iarăşi, se încruntă Noel.

Îşi terminară de mâncat tortul, apoi Jade se retrase în biroul ei pentru a studia câteva dosare, iar Noel plecă la clinică pentru vizita de după- amiază.

***

Hotelul REGENT este incontestabil cel mai bun din Bordeaux. În

apartamentul său de la primul etaj, Roben Montereaux studia un dosar gros. Cu un gest obosit, îşi frecă ochii înroşiţi. Mai avea doar câteva pagini de citit când cineva bătu grăbit la uşa sa.

- Intră, strigă el autoritar, ştiind sigur cine avea să apară.

Uşa se deschise şi Lucian Lambert, prietenul şi mâna lui dreaptă, intră fără protocol şi îşi aruncă cu un gest dezinvolt geanta diplomat lângă măsuța pe care era deschis dosarul pe care-l citea Roben, aşezându-se apoi în fotoliul din fața lui.

- Salut, şefu', salută el ducând două degete la tâmplă.

- Cum a mers ? se interesă Roben, fără a se întrerupe din citit.

- Bine. Am câştigat, aşa cum era de aşteptat.

- Normal, murmură absent Roben.

Fără să aştepte vreun îndemn, Lucian se ridică, luă un pahar şi îşi turnă o porție zdravănă de whisky peste care aruncă două cuburi de gheață, revenind apoi la locul pe care-l părăsise. Aşteptă apoi răbdător ca Roben să termine de citit. Avu astfel timp să-şi studieze nestingherit patronul. Remarcă uimit cele câteva fire albe care îi apăruseră la tâmple. Oare când se întâmplase asta ? se întrebă el uimit. Roben avea doar treizeci şi doi de ani. Încercă să şi-l amintească de pe vremea studenției, dar îi era foarte greu să suprapună imaginea tânărului plin de viață cu zâmbetul permanent în colțul gurii, peste cea a bărbatului încruntat din fața lui. Chiar dacă avea aceleaşi trăsături, ele se înăspriseră de-a lungul anilor, transformându-se în linii şi unghiuri dure şi austere. Acum, semăna mult cu tatăl lui, renumitul ministru de finanțe Armand Montereaux, cu care Roben nu se înțelesese prea bine niciodată. Acum când mama lui, Alheea, era pe patul de moarte, măcinată de un cancer galopant, făcuseră pace pentru liniştea ultimelor ei zile.

- Stăm bine, se lăsă pe spate Roben după ce închise dosarul.

- Asta spuneam şi eu, îl aprobă Lucian, după ce mai luă o înghițitură din pahar.

- Deci, am câştigat procesul.

- Da. Destul de uşor. Chipul lui Lucian se lumină dintr-o dată, continuând surescitat.

- Doamne, bătrâne, am văzut astăzi cea mai trăsnet femeie din viața mea.

Condescendent, Roben îl atenționă.

- Credeam că tipa cea mai trăsnet din viața ta este Anna, cea însărcinată, soția care te așteaptă acasă.

- Normal, Anna este Anna, dar omule, se agită el, avocata aia este ceva super.

- Avocată !?

- Da, nu te uita aşa la mine, a intrat în sala de judecată şi n-am putut să nu-l întreb pe Gerard cine este. După o singură privire aruncată, a înghițit în sec şi mi-a spus că este domnişoara avocat Jade Therron, poreclită domnişoara Aisberg. A devenit brusc agitat la gândul că frumoasa domnişoară era în acea sală de tribunal unde n-avea nici o treabă. A trebuit să-l scutur bine, deoarece ajunsese să se bâlbâie. Noroc că frumuşica a plecat şi totul a intrat în normal. Pentru o clipă, m-a izbit un gând trăsnit. Ce ar ieşi, dacă voi doi v-ați întâlni? Domnişoara Aisberg şi domnul Iceman, ha, ha, ha, hohoti el, poate cele două sloiuri ar începe să se topească.

Roben îl privea ca pe un biet nebun de care trebuie să-ți fie milă, dar lui Lucian nu-i păsa de mila din privirea prietenului său.

- Cred că tipa asta te-ar trimite chiar şi pe tine la plimbare. Sunt gata să dau o sutică, numai să pot asista la o astfel de scenă.

- Nu vei avea un asemenea prilej, i-o tăie scurt Roben. Ne întoarcem la Paris cu zborul din această seară.

Râsul lui Lucian se stinse imediat.

- Mama ta ?

- Da, se simte rău.

Nu mai era nimic de spus şi Lucian se simți penibil pentru gluma pe care o încercase.

Drumul de întoarcere se desfăşură într-o tăcere apăsătoare. La coborârea din avion se despărțiră, îndreptându-se fiecare spre casa lui.

Când intră în camera mamei sale, lumânarea care ardea la capul ei arunca o umbră lugubră asupra chipului stafidit al aceleia care-i dăduse viață.

- Ai venit, răsuflă ea uşurată.

- Cât am putut de repede.

- Bine. Avem o oră până se întoarce tatăl tău. Vreau să stăm de vorbă. Am amânat prea mult această discuție.

- Ce discuție ? Nu cred că am început vreo discuție şi n-am ajuns s-o terminăm.

- Nu, alungă bolnava acea supoziție cu un gest al brațului descărnat. Nu, întări ea, este vorba despre Emma.

- Emma? se încruntă Roben.

- Da, nu pot să cred că după atâția ani încă o mai iubeşti.

Fiul îşi privi mama cu milă neascunsă.

- Nu poți să crezi pentru că probabil n-ai iubit niciodată cu intensitatea cu care ne iubeam noi, mamă. Atunci eram doi, dar formam un întreg. Am rămas doar eu şi acum iubesc pentru amândoi.

- Dar nu este posibil ca iubirea ta pentru ea să fie aceeaşi !

- Poate nu este la fel, este mai calmă, mai blândă, dar este la fel de puternică. Au fost ani când m-am răzvrătit împotriva ei, şi am luat toate femeile ce mi s-au oferit. Am înțeles mult mai târziu că în toate o căutam pe ea. Când am acceptat că nu mă pot mulțumi nici măcar cu o palidă copie a ei, m-am potolit. Am şi eu nevoile mele fiziologice, dar la atât se rezumă prezența femeilor din viața mea.

Bătrâna oftă cu năduf.

- Trebuie totuşi să te căsătoreşti, să ai un moştenitor, şi toate cele.

- Stai liniştită, o voi face când voi fi pregătit. N-am decât treizeci şi doi de ani, până la patruzeci am tot timpul să mă hotărăsc.

Cu ochii în lacrimi, bătrâna şopti:

- Doream aşa de mult să te văd la casa ta, să mă bucur de fericirea ta. Eram hotărâtă să te ajut să te căsătoreşti cu Emma. Când ne-am dus atunci la spital să vedem ce este cu ea, asistenta ne-a asigurat că este întreagă; chiar dacă era mutilată, nu-i lipsea decât o falangă de la degetul mic al mâinii stângi.

Pierdută în oceanul amintirilor, bolnava nu observă paloarea fiului şi nici maxilarele lui încordate de durere. Durere care nu trecuse niciodată, ci devenise de-a lungul anilor parte integrantă a eului său interior.

- Este adevărat, continuă cu glas stins femeia, ne repetau toți că este foarte rău şi atât de desfigurată încât moartea era mult mai bună pentru ea.

- Nu ! strigă Roben. Nimic nu poate fi mai rău ca moartea. Este singurul lucru pe care nu-l poți îndrepta. Existau specialişti care o puteau face ca nouă, dacă trăia. Moartea nu-ți lasă nici o alternativă.

Observându-i durerea, Althea îl prinse de mână şi-l strânse uşor cu slabele ei puteri.

-Stai liniştit, fiule, în curând, dacă va vrea Domnul, mă voi întâlni cu ea acolo, ridică ea spre cer privirea stinsă şi-i voi spune ce mult o iubeşti.

Impresionat cum de mult nu mai fusese, Roben se aplecă şi o strânse uşor în brațe, cu teamă să nu-i facă rău.

-Mulțumesc, mamă !

- N-ai pentru ce. Roben, moartea mea nu trebuie să te întristeze. Eu o consider o bucurie. Voi scăpa de durerile astea care nu-mi dau pace şi voi scăpa şi de tirania tatălui tău. N-am fost niciodată eu însămi după căsătoria cu Armand. La început îl iubeam prea mult ca să-i descopăr firea dominatoare, apoi când mi-am dat seama era prea târziu, venisei tu pe lume şi ai devenit rațiunea mea de a trăi. Acum am un singur regret, te-ai transformat şi ai devenit copia lui.

-Asta nu prea cred, îi zâmbi el larg.

- Ba da, puiule, ai aceeaşi privire rece, acelaşi rictus cinic în colțul gurii, şi pe zi ce trece eşti tot mai insensibil. Nu te-am văzut râzând cu adevărat de peste nouă ani de zile. Este un timp mult prea lung pentru a alunga râsul din viața ta. Te rog, până nu este prea târziu, nu alunga bunătatea care te face s-o iubeşti încă pe Emma. Găseşte un mod de a vedea partea frumoasă a vieții, nu lăsa amărăciunea să-ți macine toată omenia. Viața îți oferă mereu alternative. Găseşte una la singurătatea cu care te-ai înconjurat.

Epuizată, cu gura uscată după lungul discurs, Althea închise ochii.

-Mamă, lasă toate astea, te rog să te odihneşti.

Femeia rămase aşa câteva clipe, după care deschise pleoapele grele.

-Voi avea mult timp de acum înainte să mă odihnesc, dar cu tine am foarte puțin timp să mai discut.

- Vrei să chem infirmiera ? se impacientă Roben când îi văzu chipul schimonosindu-i-se de durere.

- Nu, îl opri ea, vreau să mă ții de mână.

- Bine mamă, dar să-mi spui când vrei s-o chem.

- Aş vrea să stai puțin cu mine. Aşa cum stăteam când erai mic şi te îmbolnăveai. Aşteptam ca tatăl tău să adoarmă pentru a mă strecura în camera ta. N-aveam încredere în femeile pe care le angaja să aibă grijă de tine. Te luam în brațe şi atunci eram cu adevărat fericită ; chiar dacă tatăl tău mă certa că arătam obosită a doua zi, nu-mi păsa, căldura trupului tău mic mă umplea de energie .... şi îmi dădea putere să rezist.

Se înecă şi începu să tuşească.

- Mamă !?

- Taci şi roagă-te cu mine !

Roben închise ochii şi cu mâna mamei sale cuibărită în palmele lui mari, murmură o rugăciune. Tresări speriat când o simți strângându-l uşor de degete, pentru ca apoi mâna care-l alintase mereu să devină moale, fără urmă de viață.

- Soră! strigă după o clipă de panică, soră !

Femeia intră în fugă în cameră, încercă să-i găsească pulsul, apoi rosti ceea ce el ştia deja.

- S-a dus.

Roben se ridică în picioare, cu lacrimile curgându-i libere pe obrajii neraşi.

- Ce se întâmplă aici ? răsună vocea rece a tatălui său.

- A murit, răspunse Roben fără a încerca să-şi ascundă lacrimile. A avut tupeul să moară fără permisiunea ta, îi aruncă el cu o ironie muşcătoare, părăsind încăperea.

Capitolul 5

Jade Therron citi despre moartea mamei lui Roben chiar în ziua când avea loc înmormântarea, în cel mai select cimitir al Parisului. Deoarece la înhumare participau, datorită funcției de ministru al finanțelor al lui Armand Montereaux, multe personalități, chiar şi primul ministru, evenimentul avu parte de o transmisie televizată de aproape un minut.

Imaginea lui Roben în imediata apropiere a tatălui său arse pur şi simplu ochii atenți ai lui Jade. Mult timp după ce imaginea dispăruse, încă o mai avea în fața ochilor.

- Eu n-am nici acest drept elementar, murmură ea cu obidă, să-mi vizitez părinții la cimitir.

Chiar dacă se înrăia singură, nu putu să nu sufere alături de bărbatul pe care încă îl mai iubea. Nu uitase atenția lui plină de grijă când îi muriseră ambii părinți, de fapt nu uitase nimic din toate amintirile plăcute care o legau prin mii de fire nevăzute de Roben.

Oftă din tot sufletul.

- Hei, este chiar aşa de rău ? întrebă Noel, care tocmai intrase în încăpere.

Jade sări din locul în care se cuibărise pe canapea şi-l sărută pe amândoi obrajii. Îl privi în ochi şi nu se prefăcu că nu înțelege întrebarea lui.

-Totdeauna când moare cineva este un motiv de supărare !

-Cine a murit ? continuă el s-o privească atent.

-Althea Montereaux.

-Aha ! . . . .

-Scrie în ziar si a fost si o scurtă transmisie la emisiunea de ştiri.

-Normal, soțul ei este mare ministru.

-Da, a fost prezent şi primul ministru.

-Cred că mai mult din cauza asta au dat pe post.

-Puteau foarte bine, la banii lor, să cumpere un spațiu de emisie, îşi arătă ea colții, nemulțumită.

-Ai şi tu bani, ai face asta pentru mine când voi muri ?

Întrebarea o buimăci pe Jade. Speriată, îşi duse palma la gură.

-Tată, eşti bolnav ?

Înțelegând cât de tare o speriase, Noel o cuprinse cu brațul pe după umeri.

- Nu fetița mea, n-am nimic în plus decât știi deja. Dar sunt bătrân, este normal ca uneori să mă gândesc la lumea de dincolo, mai ales atunci când se amintește de asta prin dispariția unei alte persoane.

Jade îl privi câteva clipe intens, încercând să afle adevărul, dar privirea senină a lui Noel o liniști.

- La cât termini mâine ? schimbă el subiectul.

- N-am decât un proces programat la ora zece.

- Vreau să plecăm devreme.

- Cred că cel târziu la douăsprezece pot fi acasă.

- Ar fi foarte bine, îi zâmbi el larg. Abia aștept să-ți spui părerea.

- Ești ca un copil, îl certă ea blând.

- Păi, știi ce se spune despre bătrâni, că dau în mintea copiilor la un moment dat.

- Nu cred că asta ți se poate întâmpla ție, papa.

- Li se poate întâmpla tuturor, murmură el gânditor, apoi zâmbi, alungând astfel umbra de îngrijorare care se strecurase în tonul lui.

- Ce bagaj luăm cu noi ?

- Nu este încă sezon, dar este destul de cald, așa că propun să luăm costumele de baie, dar și ceva puțin mai gros pentru seară.

- Mă gândesc să facem bagajele din seara asta, mâine doar să le punem în mașină și să plecăm.

- Corect, acceptă Noel; deci, la treabă, apoi la culcare.

A doua zi, plecară douăzeci de minute după ora douăsprezece, veseli ca doi copii care chiuleau de la școală. Jade îi povesti cum câștigase procesul pe care îl susținuse în ziua aceea, iar Noel o puse la curent cu ultimele bârfe de prin clinică. Ca întotdeauna când plecau împreună, conducea Jade. Sistemul audio sofisticat le făcu călătoria plăcută prin acuratețea melodiilor ce se revărsau prin cele douăsprezece boxe încorporate în diverse locuri în capitonajul mașinii. Făcură două ore până la destinație.

Jade fusese de mai multe ori în Arcachon, dar acum era foarte emoționată. Fata săracă nu uitase proveniența sa modestă. Urcase în ierarhia socială prin

propriile ei forțe, dar nu putea nega faptul că toate acestea îi puteau fi interzise dacă rămânea desfigurată.

Noel o ghidă pe străduțele liniștite ale orășelului până în dreptul unei case ascunsă vederii de verdeață.

- Oprește aici, îi indică Noel.

Coborâră din mașină și Jade se întinse cu mâinile unite deasupra capului.

- Mmm. ce aer, trase ea cu nesaț aerul sărat în plămâni.

- Nu-i așa ? zâmbi Noel. Să intrăm

Poarta era simplă, din fier forjat, ca și gardul care dispăruse sub frunzișul des al iasomiei. Aleea pavată era curată și ducea spre o casă veche din cărămidă. Tânăra femeie se îndrăgosti pe loc de ea.

Cu impetuozitate, se aruncă în brațele tatălui său adoptiv și abia după ce îi sărută fruntea și obrajii spuse emoționată :

- Cuvintele sunt prea sărace pentru a-ți mulțumi cum se cuvine pentru această surpriză.

- Imediat ce mi-a arătat-o agentul imobiliar, am știut că este pentru tine. Dar stai să vezi interiorul, are chiar și piscină. Nu una foarte mare, dar pentru noi doi este bună.

Casa nu era nici ea mare, avea la parter o sufragerie în care puteau petrece foarte bine douăzeci de persoane, o bucătărie spațioasă dotată cu aparatura cea mai modernă și o baie. Sus, erau trei dormitoare și două băi. Fiecare dormitor avea un mic balcon, care era înviorat de multe plante.

Jade recunoscu cu bucurie begoniile și gardeniile, florile ei preferate. Inima i se umplu de recunoștință și iubire pentru omul care nu numai că-i dăduse un chip, dar îi dăruise și altceva incontestabil mai prețios, o familie.

- Cred că-ți sunt datoare, spuse ea cu un glas răgușit de emoție.

- Bucuria ta este singura răsplată pe care o doresc.

Se țineau de mână, uniți de sentimente trainice și sincere.

- Poate mă pot revanșa puțin invitându-te la cină !

- Știi foarte bine că nu suport să te văd pe tine plătind.

- Bine, atunci o să folosești cardul meu, cunoști foarte bine codul.

- Asta înseamnă să mă mint singur.

-Te rog, papa !

-Jade, dar..

-Nici un "dar", vreau să contribui şi eu cu ceva la reuşita acestei mici vacanțe.

Noel deschise gura să se împotrivească, dar privirea ei verde începuse să arunce scântei , aşa că tăcu. O cunoştea prea bine şi ştia când să cedeze pentru a nu începe o ceartă inutilă.

-Bine, fie ca tine, se recunoscu el învins.

Chipul tinerei femei se lumină brusc, ca un pom de Crăciun.

-Ai vreo preferință ?

-Nu, alege ce vrei tu.

Jade se gândi câteva minute înainte de a-i propune un mic local pe țărmul oceanului. Chiar dacă nu fusese acolo niciodată, Noel era sigur că era un restaurant frumos, dar nu de lux. Cunoştea gusturile fiicei sale adoptive.

Luară fiecare în stăpânire câte un dormitor, își despachetară lucrurile, iar după câteva ore de lenevea lă la soare, pe marginea piscinei, se pregătiră pentru cină.

Localul era aproape gol. La o singură masă, se afla un cuplu de tineri. După ce se aşezară la masa unde-i conduse şeful de sală, Jade se aplecă spre Noel, şoptind conspirativ :

- Pariez că sunt în luna de miere !

- Nu te pot contrazice, îi zâmbi bătrânul. Numai doi proaspeți căsătoriți pot fi aşa de rupți de lumea înconjurătoare, conştienți numai de proaspătul partener de viață.

Comandară plini de voie bună. Nu se plictiseau niciodată împreună. Erau oameni inteligenți, care se prețuiau reciproc.

Tocmai li se aducea friptura când Noel rămase cu privirea fixată pe cei doi bărbați care tocmai intraseră în local. În prima clipă, Jade nu remarcă această încremenire a tatălui ei adoptiv, apoi, sesizând, se întoarse în scaun să vadă ce atrăsese atenția doctorului Therron. Zâmbetul cu care-i urmărise privirea îngheță când realiză cine erau cei doi bărbați. Roben Montereaux şi Lucian Lambert. Reuşi cu greu să se întoarcă la farfuria din fața ei.

Iată, visul i se împlinise, era în aceeaşi încăpere cu Roben , dar erau doar doi străini într-un restaurant oarecare. Pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare rece. Degetele i se încleştară pe furculiţă şi pe cuţit până
i de albiră. Sângele i se scurse de pe chip, dar îi alerga prin vene, în timp ce inima i se zbătea ca o pasăre captivă .

De undeva de departe, îl auzi pe Noel spunând ceva. Glasul lui îngrijorat o făcu să lupte cu greaţa care urca în ea ca o maree. Când reuşi să deschidă buzele amorţite, nu-şi recunoscu propria voce :

- Ce ai apus ?

- Dacă vrei, putem pleca, sunt sigur că ne vom putea continua cina în altă parte.

- De ce ? şopti ea patetic.

- Pentru că eşti terminată !

Cuvintele tranşante o făcură să roşească.

- Crezi ?

- Sunt convins, draga mea, că ai suferit un puternic şoc emoţional.

Cu blândeţe, doctorul o prinse de mâna stângă şi i-o strânse încurajator, chiar dacă ea nu lăsase furculiţa jos.

Câteva minute bune nu-şi mai spuseră nimic. Apoi, mânat de o forţă nebănuită, trupul ei, care se cocoşase când revenise cu faţa la farfurie, se îndreptă. Privirea ei pătrunzătoare se întoarse din lumea ascunsă a amintirilor cu scânteierea bătăioasă a celui care nu este dispus să piardă.

- Nu plecăm, îşi înălţă ea mândră capul. De ce să fug, aici nu încalc nici o promisiune. Nu mai las nici un Montereaux să mă alunge. Suntem doi străini într-un local, nimic mai mult.

- Cum vrei tu, draga mea, acceptă Noel nu prea convins.

Pentru a dovedi cât de hotărâtă este, Jade tăie o bucată de friptură şi începu s-o mestece, ostentativ nepăsătoare. Nu conta că friptura suculentă se transformase instantaneu într-o coajă de copac. După de înghiţi cu evidentă greutate, tăie o altă bucată de carne care avu aceeaşi soartă ca surata ei.

Noel, care îşi retrăsese mâna când Jade începuse să mănânce, o privea încruntat.

-Ai să faci indigestie, o atenționă el blând.

Jade vru să riposteze, dar consideră în ultima clipă că este mai bine să nu întindă coarda prea tare, aşa că preferă să bea până la fund paharul cu vin din fața ei.

Cei doi bărbați s-au aşezat la două mese depărtare de ei.

- Ce naibii căutăm aici, Lucian? îşi mişcă buzele aproape imperceptibil Roben.

- Mâncare, amice, asta căutăm, ripostă impasibil Lucian. Ştii tu, nevoia aia eternă de a da bietului trup hrana cea de toate zilele.

Roben îşi strânse cu încăpățânare gura . În altă situație, prietenul lui ar fi râs şi l-ar fi comparat cu un copil capricios, dar în condițiile în care prietenul lui tocmai îşi pierduse mama, se abținu. Pentru a nu mai privi chipul chinuit al patronului său, Lucian aruncă o privire apatică în jurul sălii.

-O la la ! exclamă el când o recunoscu pe Jade.

-Acum ce mai este ? se interesă ursuz Roben, fără a ridica privirea de pe meniul pe care-l studia de câteva minute.

Pradă unui gest impulsiv, Lucian îl prinse de mâneca hainei.

- Ce coincidență uluitoare, spuse el agitat, mai ții minte ce-ți povesteam nu demult despre o frumoasă avocată ?

Roben se încruntă, încercând să-şi amintească.

-A da, spuse el încet într-un târziu.

- Ei bine, ai posibilitatea de a constata justețea impresiilor mele, femeia este la masa de colo.

Încet, fără chef, Roben privi în direcția pe care i-o indicase prietenul său. În aceeaşi secundă, Jade întoarse capul spre masa lor. Privirile lor se întâlniră. Două fulgere pline de răceală, indiferență şi în plus în irişii femeii strălucea o ură sălbatică. Ca într-un război declarat al voințelor, cei doi combatanți se încleştară, fiecare aşteptând ca celălalt să-şi mute privirea.

Simțind-o crispată, Noel o prinse de mână, încercând s-o facă să-şi revină, dar constată că era mai uşor să obțină atenția unei statui decât pe cea a fiicei sale.

Lucian observa mut de uimire schimbul acela de priviri încărcate de o

tensiune aproape palpabilă.

- Ce dracu' se întâmplă ? strigă el destul de tare, încât vorbele sale au fost auzite de toată lumea din local.

Ce doi însurăței nu reacționară în nici un fel, pierduți în lumea lor plină de iubire, dar ospătarii întoarseră capetele grăbiți şi curioşi. Noel o strângea tot mai puternic de mână pe Jade, care nu-i acorda în continuare nici o atenție.

- Roben, îşi strigă Lucian prietenul, în timp ce-i smulgea meniul din mâini.

Acțiunea lui avu efectul scontat, Roben îşi întoarse ochii spre el doar o clipă, dar când se scutură de insistența prietenului său şi privi din nou spre femeia care-l şocase pur şi simplu, ea era deja întoarsă cu spatele la el, şi asculta ce-i spunea bărbatul cu care era la masă. Nimeni nu-l mai săgetase cu atâta ură ca acea femeie. Avea mulți duşmani, dar nimeni nu-l privise deschis cu o asemenea ostilitate. De ce? Nu putea să alunge întrebarea cu nici un chip, şi în cele din urmă se trezi că o spune cu voce tare :

- De ce ?

- Nu înțeleg, îşi arătă Lucian nedumerirea.

- Ce am putut face de mă urăște atât de mult ?

- Sincer să fiu, nu ştiu, dar n-am văzut o privire mai veninoasă ca a acestei femei.

- Cum spuneai că se numește ?

-Jade Therron.

- Jade Therron, rosti Roben, nu-mi amintesc, nu cred s-o fi întâlnit vreodată. Un astfel de chip nu se uită, murmură el pentru sine.

- De acord cu tine, prietene, dar vreau să-ți spun că şi la tribunal avea o privire rece şi distantă care m-a frapat, dar în seara asta, dacă o privire ar putea ucide, ar trebui să fii mort acum.

Un rictus cinic curbă buzele senzuale ale marelui magnat al finanțelor.

- Păi sunt mort .... mort de curiozitate. Am fost abordat în cele mai ingenioase moduri. Cred că în seara aceasta mi-am îmbogățit experiența.

-Adică, rosti nesigur Lucian, vrei să spui că a vrut să te agațe ?

- Sunt convins. Tonul categoric nu reuşi totuşi să-l convingă pe Lucian.

- Dacă asta a fost o ocheadă drăgăstoasă, amice, cred că ești cam zdruncinat

la cap.

-Nu asta am vrut să spun, se enervă Roben. Pentru a-mi atrage atenția asupra ei , m-a sfidat şi mi-a aruncat acea ură în față.

Lucian riscă o privire spre masa alăturată şi constată că cei doi ocupanți îşi continuau cina ca şi cum nimic nu se întâmplase.

-Nu pare prea afectată de cele întâmplate !

Roben se lăsă pe spate în scaun.

- Normal, face parte din tehnica jocului.

- Ei bine, atunci am putea şi noi comanda, sunt mort de foame.

După ce comandară, se instală un moment de tăcere, cei doi bărbați aruncând priviri fugare spre masa unde femeia savura ca desert înghețată de piersici cu sos de ciocolată. O clipă, Roben se lăsă furat de amintiri. Amintiri dintr-o altă viață, o fată cu părul negru ca noaptea, cu buze generoase savura cu o plăcere contagioasă o înghețată de piersici glazurată cu ciocolată. Vocea ei cu un timbru blând şi plin de căldură veni din adâncuri să-l tortureze.

- Minunată, îşi linsese ea buzele, iar el ar fi fost în stare să cumpere tone de înghețată numai pentru a o vedea cum îşi linge buzele, mulțumită. Se aplecase pentru a gusta înghețata de pe buzele ei. Sărutul venise firesc, plin de pasiune şi iubire. Emma! Nu trecuse o zi fără să-şi amintească bucuria cu care trăiseră fiecare clipă petrecută împreună. Fusese femeia cea mai puțin pretențioasă. Nu ceruse decât iubirea lui, nimic altceva. Emma ... cuvântul urcă în valuri din adâncurile lui şi ca şi cum l-ar fi auzit, femeia de la masa vecină se întoarse pentru o clipă. Ura dispăruse, rămăsese doar răceala şi nepăsarea. Privirea femeii trecu peste el şi făcu semn şefului de sală că doreşte nota de plată.

- Cine o fi tipul cu care este? se trezi întrebând.

- Nu ştiu, răspunse cu o ridicare din umeri Lucian.

Atenți la ce se petrecea la masa alăturată, observară că ea a fost cea care a scos cardul din poşetă pentru a plăti masa, chiar dacă bărbatul îl înmână ospătarului.

- Probabil o întreține, îi murmură Roben prietenului său.

- Din câte am auzit, este foarte bună în meseria ei, aşa că mă îndoiesc că ar avea nevoie să fie întreținută de cineva.

- Poate este genul care nu se mulțumește niciodată cu ce are. Răutatea din tonul lui era total gratuită şi nici măcar nu credea ceea ce spunea.

- Bătrânul se poartă foarte ocrotitor, comentă Lucian. Poate este tatăl ei.

- Mă faci să râd, îi aruncă Roben. Cum poți crede că o astfel de frumusețe ar ieşi în lume la brațul tatălui? Mai degrabă este amantul.

-Amice, eşti ilogic. Ce femeie ar ieşi cu amantul şi ar plăti ea masa?

- Poate cardul era la ea întâmplător, dar era de fapt al lui. Ascultă, Lucian, de ce să ne înecăm în presupuneri, îl voi suna pe Yvo Nouri. Până mâine dimineață voi şti şi ce mănâncă Jade Therron la micul dejun.

- Şeful securității este foarte iscusit în astfel de treburi, acceptă printr-o mişcare a capului Lucian, dar trebuie să recunoşti că este o femeie frumoasă şi interesantă.

Roben îşi frecă bărbia absent şi constată că-i crescuse cam mult barba.

- Da, îi răspunse prietenului său când acesta credea că nici nu-l auzise. Aici ai dreptate, este frumoasă, chiar prea frumoasă, şi am să aflu ce se ascunde sub masca asta de indiferență şi ură.

Bărbatul mai vârstnic şi femeia trecură pe lângă masa lor fără a arunca vreo privire spre cei doi. Spațiul destul de mare dintre mese le permitea să meargă unul lângă celălalt. Bărbatul o ținea protector pe după umeri, iar ea mergea foarte dreaptă, cu un pas mlădios şi plin de grație, cu bărbia ridicată sfidător.

- Ce ai de gând să faci ? zâmbi crispat Lucian.

- Să ridic mănuşa pe care mi-a aruncat-o şi să facem cunoştință. Asta numai după ce voi cunoaşte totul despre ea.

- Poate că ar fi mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt şi să ne vedem de treaba noastră, să uităm de domnişoara avocat Jade Therron.

- Prea târziu, amice !

- Nu vreau să te influențez în nici un fel, dar am un sentiment ciudat în preajma acestei femei !

- Oare Anna are motive de îngrijorare ?

- Nu, Doamne fereşte, sentimentul acesta este legat mai mult de tine. Privirea aceea plină de ură şi resentiment m-a impresionat mai mult pe mine

decât pe tine.

- Poate, acceptă Roben distant.

- Să înţeleg că propunerea mea nu are sorţi de reuşită?

- Corect.

-Atunci, te rog să fii foarte atent. Am venit aici ca să ai puţină linişte după agitaţia cu înmormântarea mamei tale. Acum eşti mai vulnerabil ca oricând, aşa că mai bine să te gândeşti de două ori înainte de a lua o decizie.

Roben se gândea că impactul pe care-l avusese asupra lui întâlnirea cu necunoscuta fusese devastator. Numai datorită îndelungatei sale experienţe reuşise să-şi păstreze trăsăturile chipului imobile şi detaşate. Ura pe care i-o aruncase frumoasa femeie îl cutremurase profund.

Lucian schimbă subiectul, vorbind despre soţia lui însărcinată. Reuşiră să termine cina într-o tăcere apăsătoare, fiecare muncit de gândurile lui. In timp ce părăseau restaurantul, Lucian se interesă:

- Când ne întoarcem la Paris?

- Ai propus să stăm aici până luni. Dacă ai vreo problemă, te poţi întoarce oricând, mă pot descurca şi singur.

- De cele mai multe ori te descurci singur, dar la ce mai sunt buni prietenii dacă atunci când ai nevoie nu sunt lângă tine?

Roben se opri şi puse o mână pe umărul lui Lucian. Brusc, trăsăturile lui se îmblânziră, chipul lui însufleţindu-se.

- Niciodată nu ţi-am mulţumit suficient pentru prietenia ta.

- Ba da, au fost clipe ca cea de acum, când mi-ai dat voie să văd în sufletul tău şi să nu-mi pierd credinţa că undeva în lumea asta mare există o femeie care să te facă din nou un om întreg.

Trăsăturile lui Roben se înăspriră brusc.

- Ştii foarte bine unde este acea femeie, în pământ.

- Ţin prea mult la tine ca să-mi pierd această speranţă.

Roben vru să mai spună ceva dar se răzgândi, se întoarse şi porni spre luxoasa reşedinţă pe care o achiziţionase fără ştirea tatălui său.

Capitolul 6

Jade Therron se instalase de numai câteva minute în spatele biroului său, situat într-un apartament cu patru camere într-un imobil vechi din centrul oraşului Bordeaux, când secretara o anunţă că are un client. Tânăra avocată privi cu jind cafeaua aburindă din faţa ei, apoi îi făcu secretarei semn să-l poftească. Ridică repede ceaşca pentru a mai lua o gură din licoarea maronie, dătătoare de energie. Cu ceaşca la jumătatea drumului spre farfurioară, ridică privirea spre bărbatul care intra în birou. Gestul rămase neterminat, încremenită de uimire.

Lucian Lambert intră cu un zâmbet uşor afabil în colţul gurii. Din doi paşi, ajunse în faţa biroului frumos sculptat din stejar. Întinse mâna :

- Mă numesc Lucian Lambert, se prezentă el.

Jade încercă să-şi ascundă grimasa de enervare care i se aşternu pe chip. Vru să pună ceaşca la loc pe farfuriuţă, dar neatentă, o lăsă pe marginea acesteia şi ceaşca se răsturnă, cafeaua împrăştiindu-se pe biroul plin cu hârtii. Enervată, trimise cafeaua la dracu pentru a nu face acelaşi lucru cu persoana care se afla în faţa ei, cu mâna încă întinsă. Luă un teanc de şerveţele dintr-o cutie şi le aruncă peste lichidul care se întindea liniştit.

- Luaţi loc, îi spuse musafirului inoportun, fără a ridica ochii de la operaţia de salvare a actelor.

În cele din urmă reuşi să şteargă tot ce se putea. Se aşeză în scaunul ergonomic, convinsă că putea ţine piept duşmanului.

- Da, domnule Lambert, cu ce vă pot ajuta ? Tonul ei glacial rivaliza cu succes cu vânturile îngheţate ale Groenlandei.

Bărbatul o privi atent înainte de a răspunde

- Sunt aici pentru a vă face o propunere ...

- Care nu mă interesează, îl întrerupse ea brutal.

- Nu mă puteţi refuza înainte de a afla despre ce este vorba.

Jade făcu un gest nepăsător cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga se juca mecanic cu butonul unui pix :

- Pot, ripostă ea scurt, şi o fac.

Bărbatul simţi replica ei ca pe o palmă usturătoare pe obraz. Îi promisese prietenului şi patronului său că va face tot posibilul s-o aducă pe femeia din faţa

lui la firma lor, altfel s-ar fi ridicat şi ar fi plecat imediat.

- Poate nu cunoaşteţi firma pentru care lucrez, este..

- Mont Banc, ştiu.

- Este o puternică firmă financiară, continuă el strângând din dinţi.

- Cunosc, şi nu vreau să am nici o tangenţă cu voi.

Exasperat, Lucian întrebă :

- Dar de ce ?

Femeia îl privi distant, fără pic de bunăvoinţă.

- Motivele mele nu vă privesc, domnule Lambert.

- Totuşi, dacă nu sunt indiscret, aş vrea să le cunosc.

- Sunteţi indiscret. Nu avem ce discuta.

Era o concediere prea directă pentru a nu ţine seama de ea, aşa că bărbatul se ridică în picioare , dar înainte de a părăsi încăperea se întoarse şi întrebă:

- Aveţi ceva împotriva mea sau a firmei la care lucrez ?

- A firmei, răspunse ea tranşant.

- Atunci, poate veţi accepta să luaţi cina cu mine în seara asta ?

- Nu.

- Înţeleg, plecă el capul, cu toate că era evident că nu înţelegea nimic din comportamentul ei agresiv.

Era atât de năucit, încât tinerei avocate îi păru rău de el.

- Domnule Lambert, n-am nimic cu persoana dumneavoastră, dar lucraţi pentru nişte oameni cu care n-am şi nici nu voi avea vreodată nimic în comun.

- Domnul Montereaux senior este ministrul de finanţe al acestei ţări.

- Vă repet, ştiu.

- Îi cunoaşteţi de undeva ?

Pentru o clipă, ochii ei aruncară fulgere verzi , dar când vorbi, tonul ei era calm şi măsurat.

- Nu, nu-i cunosc.

- Atunci, poate informaţiile pe care le aveţi despre ei sunt eronate şi în defavoarea lor.

Un zâmbet cinic arcui gura frumoasei femei.

- Indiferent cu cât vă plătesc, cred că nu vă plătesc suficient pentru cât de loial sunteţi.

- Eu sunt mulțumit, replică el repede, şi cred că majoritatea angajaților lor sunt, domnişoară Therron.

- Bine, domnule Lambert, acum vă rog să mă scuzați, am de lucru.

Bărbatul ieşi, după ce salută politicos.

Jade se învârti încet cu scaunul ei. După ce făcu câteva rotații, apăsă pe butonul interfonului, chemându-şi secretara :

- Simmone, te rog să mă ajuți cu actele astea peste care am vărsat cafeaua, şi te mai rog ca dacă bărbatul care tocmai a plecat, Lucian Lambert, cere să mă vadă, nu-i permite. Pentru el şi firma pentru care lucrează, Mont Banc, nu sunt disponibilă niciodată.

Tânăra își privi atent patroana.

- Cum a reuşit să te enerveze în această frumoasă zi de luni ?

Jade nu răspunse imediat şi Simmone tocmai vroia să repete întrebarea când o şoaptă a tinerei avocate ajunse la ea :

- Din întâmplare.

Era un răspuns pe care-l dădea mai mult unor gânduri ştiute numai de ea, şi care numai întâmplător putea fi interpretat ca o replică la întrebarea secretarei.

- Îl cunoşti mai de mult pe omul ăsta ?

Jade cunoştea prea bine firea curioasă a secretarei sale şi de obicei acest cusur nu o deranja. De data aceasta, însă, întrebările ei o scoaseră din sărite.

- N-ai altă treabă decât să pui întrebări idioate?

De când lucra cu Jade, era prima dată când aceasta i se adresa astfel, aşa că Simmone îşi plecă ochii, strânse repede şervețelele ude şi fugi spre liniştea micului său birou. Când închidea uşa cât mai uşor posibil, îşi auzi patroana spunând :

- Iartă-mă, Simmone!

Se opri în prag şi se întoarse cu un zâmbet tremurat.

- Nici o problemă, i se întâmplă oricui să aibă o zi mai proastă.

Jade se întorsese cu scaunul spre fereastra mare care dădea spre stradă şi recepționă replica secretarei cu gândul plecat departe. Înclină capul într-un gest ce putea însemna orice şi rămase cu privirea atârnând în gol.

De ce, se întreba ea, de ce oare viața o încerca atât de crud ? După seara aceea la Arcachon, când în liniştea camerei sale plânsese cum de mulți ani n-o mai făcuse, crezuse că îngropase trecutul, dar se înşelase. Încă o dată, confundase dorințele cu realitatea. Prima dată fusese cu nouă ani în urmă, când crezuse cu toată puterea ființei sale în iubirea lui Roben. Iubire care la prima încercare serioasă a vieții se spărsese în mii de bucăți.

Întrebări care o torturaseră ani la rând veneau acum s-o chinuiască din nou. Nici o lacrimă nu veni să-i aline durerea. Rănile sufletului i se deschiseseră iar, parcă mai dureroase ca în trecut.

După o oră, o trezi la realitate Simmone, care vârî capul pe uşă, numai pentru a-i aminti că trebuie să ajungă la tribunal.

Disciplina pe care şi-o impusese de-a lungul anilor o ajută să închidă durerea în tainițele ascunse ale sufletului şi să redevină avocata calmă şi senină pe care o cunoşteau cei din jurul ei. Chiar dacă masca era puțin fisurată, era convinsă că nimeni nu va observa.

Ceru prin interfon dosarul cazului în care urma să pledeze, iar când Simmone i-l puse pe birou, o întrebă cu tonul ei obişnuit.

-Azi ce program am ?

Secretara, după ce aruncă o privire agendei de care nu se despărțea niciodată, îi înşiră orele şi locurile unde trebuie să se afle. După ce termină, aşteptă calmă.

- Reprogramează-mi toate întâlnirile pe care le am după prânz. Nu voi reveni după pauză.

Simmone îşi privi agenda, după care clătină încetişor din cap.

- Ce să-i spun domnului Allen Bottans, cu care aveai întâlnire la ora cinci ?

-Nu ştiu, găseşte o scuză !

-Eşti bolnavă ?

- Nu ceva atât de dramatic, replică iritată Jade, spune şi tu ceva despre un client care avea nevoie de ajutorul meu ..făcu un gest evaziv din mână, sunt convinsă că vei găsi scuza potrivită.

Pentru a încheia discuția, se pregăti să plece la tribunal.

***

- Femeia asta este dată dracului, concluzionă Lucian Lambert cu un aer

descumpănit.

Roben Montereaux îl privea amuzat.

- Se pare că ai rămas fără colți, prietene; în cazul acesta, trebuie s-o cunosc.

- Nu cred că ai înțeles, replică supărat Lucian. Nu vrea să audă de firma ta şi de nimeni care are legătură cu ea. Acum am fost suficient de clar ?

- Ai fost de la început şi asta mă intrigă.

- Ce a găsit Yvo despre ea ?

Cu un gest nepăsător, scoase din sertarul biroului un dosar pe care-l aruncă spre prietenul lui.

- Nu mare lucru. Nepăsarea studiată cu care vorbise îl făcu pe Lucian să-l privească atent înainte de a începe să citească scurtul raport întocmit de şeful securității.

După zece minute, luase cunoştință de conținutul dosarului.

- Este totuşi ceva, spuse el, punând dosarul înapoi pe birou. Ştim acum că bărbatul cu care era la Arcachon este tatăl ei.

- Da, aprobă apatic Roben.

- Şi mai ştim că nu este şi n-a fost măritată, dar este curtată asiduu de domnul procuror Allen Bottans.

Un licăr plin de ironie trecu fulgerător prin ochii albaştri ai lui Roben.

- Trebuie să fac rost de o invitație la balul organizat de Baroul avocaților.

- Nu-ți plac astfel de manifestări mondene, îi aminti Lucian.

- Este adevărat, dar merită un sacrificiu atât de mic pentru a o întâlni pe această domnişoară avocat. Cine ştie, continuă el cu o privire pierdută, poate chiar va merita.

Lucian se destinse.

- Eu trebuie să mă întorc la Paris, Anna nu se simte prea bine !

Toată nepăsarea lui Roben dispăru ca luată de vânt şi îşi privi prietenul neliniştit şi îngrijorat.

- De ce nu mi-ai spus, că nu mai zăboveam astăzi pe aici.

- Erai foarte interesat de femeia aceea, adică vreau să spun că a fost prima dată când ai remarcat cu adevărat o femeie. Regret numai că n-am avut succes. Dar acum trebuie să mă întorc acasă.

- Ne vom întoarce împreună, îl anunță ferm Roben.

***

Jade păşi în sala de bal cu un mers regal. Întârziase aşteptându-l pe Noel, care avusese o operație grea în acea după-amiază. Când ajunsese acasă, era aşa de epuizat încât l-a obligat să se odihnească. Cu toate că el se opusese, când îl ajutase să se întindă pe pat nu-şi putuse ascunde uşurarea. Aşa că plecase singură, cu toate că ar fi preferat să stea şi ea acasă. Rochia de un verde sclipitor se mula pe trupul bine proporționat ca o a doua piele. Simplă, cu o croială clasică, îi punea în evidență silueta perfectă. Rochia ar fi putut fi banală pe o altă femeie, dar mersul ei elegant, ținuta mândră, o făceau unică.

Petrecerea era în toi şi pentru o clipă se întrebă ce caută acolo, dar gândul fu repede uitat când se pomeni înconjurată de cunoscuți. Cineva îi aduse o cupă de şampanie şi în câteva minute se integră în atmosfera festivă a balului.

La un moment dat, se pomeni luată de braț.

- În sfârşit, ai venit, îi răsună în ureche glasul cu un timbru cam ascuțit al fostului ei şef.

Cu o mişcare fluidă, se eliberă din strânsoarea lui posesivă.

- Nu ştiam că mă aştepți, ripostă ea ironic.

- Ba ştiai, vrăjitoare ce eşti !

Persoanele din jurul lor se retraseră puțin, atenți la schimbul de replici.

- Bună sau rea ? îl persiflă ea.

- Rea, normal, ripostă bărbatul.

-Atunci, de ce mă mai aşteptai ?

Câteva chicoteli îi apreciară replica.

- Ca să te ard pe rugul ereziei ! nu se lăsă Gerard Kass.

- Mă aşteptam la un astfel de comportament, de aceea am întârziat, pentru a chema pompierii.

Râsetele celor din jur îi arătară că-i gustaseră gluma.

Fostul ei şef nu mai apucă să-i răspundă, pentru că un bărbat înalt cu trăsături aristocratice îşi făcu loc printre cei care o înconjurau, ajungând în fața ei.

- Bună seara, Jade, îi luă el mâna şi i-o sărută plin de curtoazie.

-Bună seara, Allen, îi răspunse ea zâmbind.

-Iar te duelezi cu Gerard ?

-Dacă mă provoacă !

-Aici nu suntem în sala de tribunal, aşa că ar fi cazul să încetați.

Chiar dacă vorbea la plural, privirea cenuşie a procurorului adjunct era fixată mustrător asupra lui Gerard Kass.

- Draga mea, se întoarse Allen, vreau să-ți prezint un vechi amic. Zâmbi şi continuă cu autoironie: mă tem că este genul de bărbat care are foarte mult succes la femei.

Din cauza înghesuielii şi a staturii înalte a procurorului, Jade nu-l observă pe bărbatul din spatele lui până când acesta făcu un pas lateral pentru a-şi introduce prietenul în cercul format în jurul lor.

Zâmbetul tinerei avocate dispăru la impactul cu chipul dureros de frumos al primului ei iubit.

Ca prin ceață, îl auzi pe Allen spunând :

-Jade, acesta este prietenul meu, Roben Montereaux ; Roben, ea este femeia la care visez, Jade Therron.

Ca în transă, Jade întinse mâna care se pierdu în palma mare a lui Roben. Un fior o străbătu din cap până-n picioare. Textura acelei mâini care îi produsese într-un trecut îndepărtat atâta plăcere încât acum nu mai putea crede că este posibil, era aceeaşi.

Roben îi simți tresărirea şi o percepu drept ostilitate, mai ales că ea îşi smulse imediat mâna, cu un gest nu prea elegant. În acea scurtă clipă în care degetele ei se cuibăriseră în palma lui, simțise ceva extraordinar de ciudat. Nu avu însă timp să analizeze acel sentiment, deoarece trebui să facă față ostilității evidente a tinerei femei.

-Regret, Allen, dar nu vreau să-l cunosc pe prietenul tău.

Concedierea aceasta directă, făcută în public, îi şocă pe toți cei prezenți, dar cel mai mult pe procuror.

-Jade ! spuse el oripilat.

Tânăra se trase un pas pentru a pune cât mai multă distanță între ea şi cei

doi. Cu o tresărire nervoasă, se gândi că o altercație cu Gerard Kass era o joacă de copii în comparație cu o discuție politicoasă cu Roben. Simțea că trebuie să fugă şi să se ascundă până când el va dispare.

Roben puse o mână pe umărul prietenului său, spunând indiferent :

- Nu-i nimic, Allen, dacă domnişoara avocat nu vrea să stea de vorbă cu mine. Este totuşi pentru prima dată când un om nu vrea să-mi vorbească şi ar fi interesant de aflat motivul acestei respingeri atât de fățişe.

Jade îşi ridică semeață bărbia şi-i aruncă cea mai glacială privire.

- Domnule Montereaux, credeam că am fost destul de explicită când i-am spus angajatului dumneavoastră că nu vreau să am nimic în comun cu firma dumneavoastră sau cu cei care o conduc.

- Fiți bună şi luminați-mă, aveți ceva împotriva firmei sau a mea ?

O jumătate de zâmbet arcui ironic colțul gurii tinerei femei.

- Nu puteți fi separați, domnule, accentuă ea batjocoritor ultimul cuvânt.

Allen o înşfăcă de braț şi-i şopti în timp ce o trăgea după el prin mulțime :

- Ajunge, ai făcut destul spectacol, Jade, hai să ne lămurim în altă parte.

Epuizată nervos, tânăra avocată îl urmă docilă. Se simțea ca într-o junglă unde toți şi toate îi erau inamici. Simțea prezența lui Roben prin toți porii. Chiar dacă nu-l vedea, ştia că este în spatele ei.

Allen deschise o uşă şi intrară într-o încăpere ce părea să fie un birou. Aprinse lumina şi abia atunci îi dădu drumul. Ea îşi masă cu un gest inconştient locul unde degetele procurorului lăsaseră amprente roşiatice şi se lăsă să cadă pe scaunul cel mai apropiat. De pe chip îi dispăruse orice urmă de culoare. Chiar dacă îi înfrunta curajoasă pe cei doi bărbați, în adâncurile verzi ale ochilor ei pâlpâia teama.

Cu chipul descumpănit, Allen se lăsă în genunchi în fața ei :

- Oh, Doamne, Jade, eu ți-am făcut asta, atinse el ezitant pielea înroşită. Iartă-mă !

- Lasă, Allen, şi eu am fost de vină.

- Niciodată n-ai reuşit să mă şochezi ca în această seară.

- Niciodată nu mi-ai făcut o surpriză atât de neplăcută, ripostă ea.

Roben ocoli scaunul pe care se aşezase Jade şi o privi concentrat. Sesizase sentimentul de teamă al tinerei femei şi se grăbi să intervină.

- Domnişoară, nu vrea nimeni să-ţi facă rău, vreau numai nişte răspunsuri.

Capul tinerei zvâcni în sus, ostil.

- Sunt învinovăţită de ceva, domnule procuror ? îl ignoră ea pe Roben.

- Draga mea, încercă acesta s-o liniştească, este a doua oară în această seară în care precizez că nu suntem în sala de tribunal.

- Bun, atunci înseamnă că sunt liberă să plec acasă !

- Jade, nu fi copil, abia ai venit, de ce să pleci ?

- Nu pot respira aerul din aceeaşi încăpere cu el, întinse ea un deget acuzator.

- De ce ?

Întrebarea fu pusă în acelaşi timp, dar pe tonuri diferite. Tonul lui Allen era plin de nedumerire şi uimire, în timp ce vocea lui Roben era calmă, rece, aproape impersonală.

- Of, se ridică ea brusc în picioare, lăsaţi-mă în pace, ţipă ea. Nu sunt obligată să vă răspund.

Pentru prima dată de când intraseră în cameră, îl privi în ochi pe Roben.

- Pleacă, domnule Montereaux, du-te la palatul dumitale din Paris şi uită de existenţa mea. Sunt doar o provincială care nu apreciază deloc interesul pe care i-l arătaţi.

- Care va să zică, ştii unde locuiesc, o fixă el cu o cută între sprâncene.

- Toată lumea ştie, ziarele sunt pline cu poze ale clădirii din care dumneata sau tatăl dumitale intraţi sau ieşiţi, improviză ea rapid.

Preocupată să găsească un răspuns cât mai plauzibil, nu-şi supraveghease prea bine tonul şi când aminti de tatăl lui Roben, ura care i se strecură în voce nu trecu neobservată.

- Domnişoară Therron, nu te flata singură, nu mă interesezi ca femeie. Ironia lui muşcătoare îi aduse tot sângele în obraji. Mă interesează numai motivul pentru care urăşti firma şi familia mea. Sunt sigur că este vorba de o eroare.

Jade îi evită privirea, fixând un punct undeva în spatele lui.

- Nu ştiu dacă a fost o eroare, răspunse ea într-un târziu. Aşa a fost să fie, ridică ea din umeri. Făcu o scurtă pauză, timp în care-l privi cercetător, după care continuă acid:

- Văzând cum arătaţi acum, cred că n-a fost deloc o greşeală, ci mai degrabă o şansă.

Tirada ei plină de enigme nu-l ajută cu nimic pe Roben.

-Jade, l-ai mai întâlnit până acum pe Roben ? îşi făcu simţită prezenţa procurorul.

- Eu ? ridică ea o sprânceană şi lui Roben i se strânse stomacul de emoţie când o observă. Nu, a, ba da, l-am zărit acum câteva săptămâni într-un restaurat din Arcachon. Luam cina cu tata, şi te rog nu mai insista, motivele mă privesc numai pe mine şi consider că n-aveţi nici un drept să mă sechestraţi aici.

Allen încercă să destindă atmosfera cu un zâmbet.

- Poţi pleca oricând vrei, draga mea.

- De unde pot suna după un taxi ?

- Este un telefon chiar aici, telefonez eu, dacă vrei. Te rog să mai stai, n-am apucat să dansăm împreună.

- Nu mai pot rămâne, spuse ea, epuizată.

- Vă pot conduce eu, se oferi Roben.

- Nu, mulţumesc.

- La dracu, doar nu sunt ciumat să fugiţi aşa de mine, ripostă el nemulţumit.

Cum Allen se îndepărtase pentru a telefona după taxi, Jade replică acid:

- Ciuma este blândă pe lângă pericolul pe care-l reprezentaţi pentru mine.

- Spune mai mult, o imploră el.

- Nu pot.

- De ce, fir-ar să fie ?

- Nu este numai secretul meu.

- Bine, cum vrei, dar te anunţ că nu voi renunţa şi am să mă întorc atunci când voi afla.

Oumbră de teamă trecu prin ochii ei obosiţi şi Roben, fără să se gândească,

o prinse de mână. Toată duritatea îi dispăruse.

- Nu trebuie să te temi de mine, îi spuse el cu patos.

Ca şi prima dată când o atinsese, un flux ciudat îi atrase unul spre celălalt.

- Nu ştiu cum, dar am impresia că te cunosc de undeva, cu toate că dacă te-aş fi întâlnit nu ți-aş fi putut uita chipul niciodată. Este altceva, ceva mult mai subtil, felul cum te mişti, cum îți ridici bărbia, şi cu toate astea nu-mi amintesc de unde te cunosc. Nu-i aşa că ne-am mai cunoscut? îi şopti el.

- Poate într-o altă viață, replică ea cu tot curajul pe care reuşi să-l adune.

-Taxiul va sosi imediat, reveni Allen. Regret că pleci, dar şi că nu pot pleca împreună cu tine.

- Nici n-aş fi acceptat, îi spuse ea în față. Noapte bună domnilor, le aruncă ea, şi, cu pas uşor, maiestuos, părăsi încăperea fără o privire în urmă.

Capitolul 1

Aşezată pe bancheta din spate a taxiului, Jade răsuflă uşurată. Aici se simţea în siguranţă. Ce curios, îşi spuse ea, nu se mai simţise atât de speriată din noaptea accidentului. Amintirile o chinuiau încă. Oare ce putea face să scape de ele? Roben ... numele pe care crezuse că-l urăşte, dar pe care trebuia să accepte că încă îl mai iubea. Cum era posibil ca după atâţia ani să mai ţină la el? Cunoştea cupluri care, cu toate că se căsătoriseră din dragoste, nu rezistaseră mai mult de doi-trei ani şi ajunseseră la procese de divorţ urâte.

Un sentiment de vinovăţie urcă încet din cotloanele cele mai ascunse ale fiinţei ei. Nu putea să dea vina numai pe Roben pentru despărţirea lor, avea şi ea partea ei de vină. Dorise un chip nou şi pentru asta acceptase pactul acela cu diavolul de Armand Montereaux ; de ce se comporta atunci ca şi cum toată vina îi aparţinea numai lui? Pentru a-şi linişti mustrările de conştiinţă, îşi motivă comportamentul cu faptul că trebuia să respecte pactul de acum nouă ani şi trebuia să-l îndepărteze pe Roben cu orice preţ.

Privind pe fereastra maşinii, observă că era destul de aproape de casă aşa că rugă şoferul să oprească. Brusc, simţi nevoia să meargă puţin pe jos pentru a se linişti şi pentru a nu ajunge prea devreme acasă.

Era o linişte desăvârşită pe strada pustie.

Muncită de gânduri, Jade mergea pe trotuar în aerul călduţ al nopţii, fără a fi prea atentă la ce se întâmplă în jurul ei.

Auzi la un moment dat zgomotul făcut de motorul unei maşini, destul de silenţios de altfel, undeva în urma ei. Întoarse capul şi constată cu stupoare că o maşină închisă la culoare, cu farurile stinse, urcase pe trotuar şi venea spre ea ca un duh rău al nopţii. Observând că a fost descoperit, şoferul maşinii acceleră şi bolidul se repezi propulsat de toţi caii săi putere. Şocată de pericolul în care se afla, Jade făcu un salt spre gardul viu tuns prefect al casei în dreptul căreia se afla. În întuneric, nu observă că după gardul viu era şi un gard din beton şi fier forjat. Coastele ei intrară dur în contact cu gardul, dar durerea simţită a fost nimic pe lângă cea provocată de coliziunea piciorului stâng cu aripa autoturismului. Maşina dispăru în lungul străzii, în timp ce alarma de la casa pe al cărei gard era întinsă începu să urle.

Jade se luptă cu abisul care încerca s-o tragă la fund, dar după numai două

minute se lăsă învinsă şi leşină.

Îşi reveni când cineva îi puse o mască cu oxigen pe figură. Cu ochi goi, privi scurt oamenii care o urcau într-o ambulanță.

- Tata, articulă ea cu greu, dar masca îi înăbuşi şoapta.

- Este domnişoara avocat care locuieşte la câteva case mai sus pe stradă, auzi ea prin pâcla durerii o femeie strigând, apoi negura o înghiți ducând-o acolo unde suferința nu mai exista.

Polițiştii sosiți la locul faptei constatară din actele găsite în poşeta victimei că într-adevăr locuia la numai patru case distanță de locul accidentului.

În timp ce salvarea pornea în viteză cu sirena urlând sinistru , doi polițişti se îndreptară spre casa victimei. Sunară destul de mult până se aprinse primul bec, la etaj. Apoi luminile se aprinseră succesiv, pe măsură ce persoana venea spre uşa de la intrare.

- Cine este ? întrebă Noel Therron.

- Poliția, răspunse unul din cei doi bărbați.

Mâna lui Noel începu să tremure în timp ce încerca să descuie uşa. O teamă hâdă îl cuprinse în ghearele ei ascuțite. Ce căuta poliția la uşa lui, la ora aceea târzie din noapte ? I se mai întâmplase o dată să-i sune poliția la uşă ; chiar dacă se întâmplase în plină zi, fusese anunțat că soția şi fiica lui căzuseră victime nevinovate ale unui atac terorist cu bombă.

- Jade, murmură el, dă Doamne să nu i se fi întâmplat nimic rău fetiței mele!

Reuşi în sfârşit să deschidă uşa.

Cei doi polițişti îl cercetară atenți, apoi schimbară o privire între ei, parcă încurajându-se să vorbească.

- S-a întâmplat ceva cu fiica mea, domnilor polițişti ?

Vorbi cel mai mare în grad, după ce îşi drese glasul tuşind scurt.

- Fiica dumneavoastră se numeşte Jade Therron ?

- Da, abia putu murmura bătrânul.

- Din păcate, domnişoara a suferit un accident.

Noel tremura acum din toate încheieturile, sub privirile pline de compasiune ale ofițerilor.

- A ... a murit ? Era mai mult o constatare decât o întrebare, pe care reuşi s-

o spună, după ce înghiți de mai multe ori ca să înlăture nodul care
i se pusese în gât.

- Nu, interveni cel de-al doilea polițist, a fost transportată la spital, iar medicul de la salvare a spus că viața nu-i este în pericol. Se pare că are un picior fracturat.

Cu un mare efort de voință, bătrânul își înăbuși spaimele pentru a întreba :

- Unde și cum s-a întâmplat ?

- Accidentul a avut loc chiar aici, pe strada dumneavoastră, la numai câteva case distanță, îl informă polițistul cu grad mai mare.

Noel își duse mâna la gură pentru a împiedica geamătul de durere care urca în el ca o maree, gata să erupă. Polițistul continuă :

- Un martor a spus că mașina a urcat pur și simplu pe trotuar, domnișoara a întors capul și a avut prezența de spirit să se arunce peste gardul unei case; mașina a trecut în viteză, dar a lovit-o la un picior. Martorul spune că n-a putut vedea numărul mașinii și nici marca, deoarece aceasta circula cu toate luminile stinse. Omul era în curte și a fost uimit că mașina mergea jumătate pe trotuar, când strada era pustie; de aceea, s-a apropiat de gard tocmai când bolidul se repezise asupra victimei.

- Vă rog să intrați, îi invită Noel, trebuie să mă schimb și să merg la spital. Făcu o scurtă pauză, încruntându-se. Mi-ați spus la ce spital a dus-o ambulanța ?

- Mulțumim, dar nu intrăm, trebuie să vă punem câteva întrebări, însă mai pot aștepta până mâine. Fiica dumneavoastră a fost dusă la spitalul Central.

Grăbit, Noel, le mulțumi și apoi închise ușa. După numai patru minute, pornea mașina îndreptându-se spre spital.

***

Înainte de a deschide ochii, Jade inspiră aerul cu miros de dezinfectant și știu că ajunsese la spital. Toți mușchii i se contractară dureros. Iarăși ? Speriată, simțea că făcuse un salt înapoi în timp. De ce mi se întâmplă toate astea ? Întrebarea nu trecu bariera buzelor strânse cu încăpățânare. Tot cu ochii închiși, ridică mâna dreaptă și își pipăi fața. Un oftat de ușurare o făcu să expire prelung. Nu avea fața bandajată. Degetele urcară spre frunte, vru să-și treacă degetele prin păr, dar se împiedică de un bandaj.

"Aha, deci mi-am spart capul", se diagnostică singură. Deschise precaută

ochii, privind roată în jur. Un salon obişnuit de spital. Începu să se analizeze, bucată cu bucată. Mişcă pe rând mâinile ridicându-le în sus, apoi observă că piciorul stâng îi era imobilizat într-un cofrag.

Încercă să mişte degetele de la picioare şi se linişti când reuşi cu preţul unei dureri acerbe să le mişte şi pe cele de la piciorul stâng.

- Se pare că nu lipseşte nimic, murmură ea.

Tocmai începuse să cerceteze aparatele la care era conectată când uşa se deschise brusc, dar fără zgomot, şi intră Noel.

- Scumpa mea, se repezi el spre pat, ce ai păţit ?

Apariţia tatălui său constitui o mare bucurie pentru Jade. Nu mai era singură, nu mai trebuia să fie tare, îşi putea permite luxul câtorva lacrimi, care fără nici o invitaţie începură să-i scalde obrajii, în timp ce un zâmbet mulţumit îi arcuia colţurile gurii.

- Istoria se repetă, murmură ea printre lacrimi; chiar dacă în alte condiţii, am ajuns iarăşi la spital, accidentată.

Noel îi luă o mână şi o strânse cu blândeţe.

- Nu înţeleg de ce mărşăluiai de una singură pe stradă la o oră atât de târzie ?

- Am coborât din taxi puţin mai devreme, pentru a face o scurtă plimbare pe jos.

- De ce ai plecat de la bal atât de repede?

- E o poveste lungă şi acum nu mă simt în stare să ţi-o spun.

- Bine, bine, acum vor veni să te pregătească pentru operaţie.

- Nu se poate evita ? îl privi ea rugător.

- Din păcate, nu. Fractura de la picior necesită o intervenţie chirurgicală imediată.

- Dacă spui tu, acceptă ea resemnată.

- Jade, am văzut radiografiile, nu se poate altfel, dacă vrei să mergi ca înainte. Te pot externa şi să te duc la mine, dar chirurgul ortoped de aici este unul din cei mai buni, şi aşa cum ţi-am spus, operaţia trebuie făcută acum. Nu-ţi face probleme, voi fi alături de tine tot timpul.

- Promiţi ? îi zâmbi ea.

- Promit, făcu Noel semnul crucii în dreptul inimii.

Împăcată, Jade închise ochii. Îl simți pe Noel cum îi șterge lacrimile care nu i se uscaseră de pe obraji, şi adormi cu un zâmbet senin pe buze.

Se trezi a doua zi, aproape de ora nouă. Soarele pătrundea vesel prin fereastra mare şi-i mângâia chipul cu razele lui jucăuşe. Noel dormea într-un fotoliu cu capul lăsat pe o parte, într-o poziție incomodă. În somn, degetele lui o țineau strâns de mână.

Chiar dacă piciorul o durea foarte tare, Jade nu-şi putu stăpâni zâmbetul blând, plin de iubire pentru tatăl ei adoptiv.

Bătrânul îi simți uşoara mişcare şi se trezi imediat.

- Bună dimineața, draga mea, se aplecă el să-i sărute obrajii palizi.

- Bună dimineața, papa, îi depuse şi ea un pupic pe bărbie.

- Cum te simți ?

- Cam şifonată, iar piciorul mă doare ca naiba.

- Operația a decurs foarte bine. Doctorul a pus la locul lor toate aşchiile de os care o luaseră razna. A fost destul de greu, dar a reuşit minunat.

- Mă simt ca o operă de artă restaurată !

Noel îi zâmbi mulțumit.

- Poți spune şi aşa. Eşti capodopera şi fiica mea preaiubită. Acum, lăsând gluma la o parte, mă duc să chem asistenta să-ți facă un calmant.

- Cred că mai pot îndura puțin, nu vreau să adorm iarăşi.

Bătrânul nu mai apucă să spună nimic, fiindcă uşa de la rezervă se deschise uşor lăsând un cap blond cu doi ochi albaştri să privească cercetător înăuntru. Allen Bottans îşi strecură trupul deşirat prin deschizătura destul de îngustă a uşii. Totuşi, a trebuit să deschidă mai mult uşa pentru buchetul enorm de crini imperiali şi margarete care nu se putu strecura cu aceeaşi uşurință ca el.

Se apropie de patul rănitei cu un oftat de uşurare.

- Eşti bine ? se interesă el după formulele de politețe uzuale.

- Da.

- Am rămas trăsnit când am citit ziarele în dimineața asta.

Zâmbind ironic, Jade îl întrebă :

- Sunt pe prima pagină ?

- Da, răspunse el scurt, chiar dacă pozele nu te prea avantajează.

- Ei, uite aşa îmi fac publicitate !

- Mai bine lipsă, bodogăni încruntat Noel.

- Sunt de acord cu dumneavoastră domnule, înclină grav din cap procurorul adjunct. Poliția a descoperit făptaşul ?

- Nu ştim nimic, răspunse Noel. Jade tocmai s-a trezit după operație, iar eu n-am plecat de aici, aşa că n-avem nici un fel de veşti despre modul cum avansează ancheta poliției.

- Cum ajung la birou, mă voi interesa personal de ancheta celor de la poliție şi am să vă țin la curent. Sunt bucuros că Jade este în afara oricărui pericol.

- Până când ? întrebă apatică tânăra avocată.

Nu aşteptă ca vreunul din cei doi bărbați să-i răspundă şi continuă pe acelaşi ton:

- Până voi îndrăzni să circul singură pe stradă !.. sau poate cel care a vrut capul meu ieri noapte va găsi un alt mod să scape de mine.

- Te-a amenințat cineva, Jade ? vru să ştie Allen.

- În afara sălii de tribunal, nu m-a amenințat nimeni. Iar amenințările părților adverse nu se pun la socoteală, toți au dreptul la un moment de descărcare nervoasă.

- De acord, dar numai în cazul în care lucrul acesta nu aduce prejudicii celor din jur.

- Domnule procuror, zâmbi indulgent Jade, nu suntem în sala de tribunal, ca să vă citez !

Aluzia străvezie la altercația din seara balului, coloră într-o uşoară nuanță de roz obrajii procurorului.

Noel urmărea atent scena, abținându-se să intervină. Era clar că la bal se petrecuse ceva care dusese la plecarea precipitată a fiicei lui.

- Jade, nu este nici locul şi nici timpul pentru a-ți motiva comportamentul !

- Speri prea mult, Allen, timpul acela nu va veni niciodată. Nu-ți sunt datoare cu nimic. Din contră, tu eşti cel care mi-ai stricat seara aducând cu tine

pe faimosul prinț al finanțelor.

O clipă, se lăsă o tăcere apăsătoare. Noel îi privea cu toate simțurile la pândă. Aşadar, Roben Montereaux fusese la balul baroului. Încruntarea gânditoare al lui Allen îl ajută să se abțină de la orice comentariu, chiar dacă paloarea şi epuizarea evidentă a fiicei sale îl făcea să stea ca pe jar.

- Ştii, Jade, este pentru prima dată când Roben a apelat la mine cu o rugăminte. Chiar dacă totul a fost îmbrăcat într-un ton glumeț, cum că n-ar avea ce face singur într-un oraş străin, acum mi se pare ciudat. Nu a pronunțat numele tău deloc, până n-ai apărut la bal. Atunci, subit, a vrut să ştie cine eşti.

- Vrei să spui că apariția mea era prea banală pentru a trezi interesul unui bărbat ca Roben Montereaux ? Ironia muşcătoare nu numai a cuvintelor dar şi a tonului, îl făcu pe Allen să roşească din nou.

- Of, Jade, sigur că nu asta am vrut să spun . . . .

- Bine, Allen, lasă, nu vreau să mai discutăm, sunt cam obosită !

- Gata, tinere, interveni şi Noel ridicându-se de pe fotoliu şi, prinzându-l pe bărbatul mai tânăr de cot, îl conduse fără ceremonie spre ieşire.

- Iartă-mă, Jade, se întoarse Allen în timp ce era târât spre uşă. N-am vrut să te obosesc, am să trec spre seară să văd cum te simți şi să-ți aduc veşti despre ancheta poliției.

Uşa se închise cu un zgomot sec peste ultimele lui cuvinte.

- Mă duc după infirmieră, anunță Noel, şi dispăru şi el.

Jade închise ochii, epuizată.

- Oh, Roby, de ce te-ai întors în viața mea? suspină ea.

Ce pot face ca acest coşmar să înceteze? continuă ea în gând. Îşi imagină brațele lui în jurul ei, buzele lui pe pielea sensibilă a gâtului şi cu toată trecerea timpului, plăcerea era la fel de reală ca în urmă cu nouă ani. O linişte profundă o cuprinse în timp ce cădea într-un somn adânc.

Când Noel reveni cu doctorul şi o infirmieră, dormea liniştită, cu umbra unui surâs pe chip.

Infirmiera rămase să mai verifice aparatele la care era conectată, în timp ce Noel şi doctorul ieşeau pe coridor.

- Se pare că-şi revine foarte bine, spuse doctorul.

- Da, operația a reușit pe deplin.

- O vom mai ține câteva zile sub observație apoi o să ți-o dăm acasă.

- Va fi foarte mulțumită să revină acasă, nu-i prea plac spitalele.

Ortopedul zâmbi candid.

- Oare plac cuiva ?

Cei doi bărbați se priviră, gustând gluma.

- De fapt, fiica ta este un om deosebit, spuse serios ortopedul.

- Ai perfectă dreptate, și sunt foarte mândru de ea.

- Dacă n-aș fi căsătorit, cred că încercam să ți-o fur.

Noel îl privi trist.

- Ar trebui să fie și ea de acord.

Ortopedul îl privi atent pe bărbatul mai vârstnic și-i simți drama dincolo de cuvintele plate rostite cu o blândețe tristă. Pentru a alunga conul de umbră în care se ascunsese bătrânul, spuse pe un ton detașat.

- Am cumpărat mai multe ziare în drum spre spital. Accidentul domnișoarei Jade Therron este subiectul zilei, nu vrei să le citești ?

- Ba da, cât doarme Jade aș putea să arunc o privire prin ele. Cred că ziariștii știu mai mult decât mine.

- Se fac cele mai ciudate speculații, îi zâmbi medicul.

- Prefer să mă întorc în rezerva fiicei mele, poți să mi le trimiți ?

- Sigur, nici o problemă.

În mai puțin de zece minute, Noel avea un teanc de ziare lângă el. Le răsfoi absent, constatând că toate cotidienele locale aveau pe prima pagină relatări incitante despre accident.

Încercă să iasă din starea aceea de tristețe copleșitoare, concentrându-se asupra articolelor.

Tresări când descoperi o relatare despre cearta dintre Jade și Roben Montereaux. Exista și o fotografie făcută la bal, unde o Jade încruntată și arțăgoasă arunca priviri ucigătoare spre Roben Montereaux.

Comentariul era sec și fără specificele înflorituri gazetărești.

„Ura cunoscutei avocate Jade Therron împotriva magnatului finanțelor Roben Montereaux a stat oare la baza accidentului pe care aceasta l-a suferit la

scurt timp după altercație?“

Noel lăsă ziarul să-i cadă din mână. Mintea lui refuza să creadă o astfel de ipoteză, în timp ce inima era mai mult decât dornică s-o accepte. Îl ura pe Roben Montereaux pentru locul privilegiat pe care-l avea în inima fiicei sale. Îl ura pentru faptul că din cauza lui ea alunga orice bărbat care avea curajul să se apropie de ea. Ştia că atâta timp cât nu întorcea spatele trecutului, sufletul ei va rămâne schilodit de enorma iubire purtată acestui bărbat.

Secretul care-i tulbura de multe ori somnul se insinuă în gândurile sale, făcându-l să simtă o vinovăție apăsătoare.

Infirmiera intră tăcută în încăpere, cu un braț plin de buchete de flori.

- Toate sunt pentru domnişoara, spuse ea cu o ridicare de scuză a umerilor. Unde vreți să le pun ?

- Nu ştiu, o privi absent Noel, găseşte dumneata vaze şi nu le pune prea aproape de ea.

Nu termină bine infirmiera de aranjat florile şi intră alta, cu alte flori, şi acesta a fost doar începutul. După o jumătate de oră, salonul era deja neîncăpător pentru buchetele care soseau. Multe era însoțite de cărți de vizită sau de scrisori prinse de tijele florilor. De asemenea, o mulțime de oameni cereau veşti despre ea sau insistau să-i vorbească.

Interdicția medicului de a primi vizite îi făcu pe oameni să inventeze cele mai îndrăznețe metode pentru a se furişa spre rezerva tinerei avocate.

În jurul prânzului, a fost necesar să se apeleze la poliție pentru a-i îndepărta pe curioşi, în cea mai mare parte ziarişti şi foşti clienți.

În fața uşii rezervei în care se afla Jade, a fost înființat un post de pază în care polițiştii se schimbau din patru în patru ore.

Când tânăra avocată se trezi din somnul aducător de linişte şi uitare, şopti surprinsă:

- Am murit ?

- Nu poți face asta înaintea mea, se aplecă Noel spre ea.

- Atunci, ce este cu florile astea ?

- Le-ai primit de la cei care vor să te faci bine cât mai repede .

Pe chipul obosit al bătrânului strălucea bucuria.

Jade uită de durerea de la picior şi de temerile ei întunecate când îşi dădu seama de epuizarea tatălui său. Îşi blestemă în gând egoismul, în timp ce spunea :

-Este cazul să te duci acasă și să te odihneşti !

-Nu plec ! ripostă el.

-Vrei să ne certăm ?

-Nu.

-Atunci, uite cum facem ; o suni pe Simmone să vină să stea cu mine până te duci acasă să mănânci, faci un duş şi tragi un pui de somn. La noapte voi dormi buştean, pentru că sigur au să-mi facă injecții contra durerilor, aşa că te aştept abia mâine dimineață.

-Am..

- Eu sunt bolnava, aşa că nu trebuie să mă superi şi nu accept nici o contrazicere.

-Mi se pare că profiți de starea ta, îi reproşă Noel.

-Fii convins de asta, îi zâmbi ea cu dragoste.

- Ştii foarte bine că nu te pot contrazice când mă priveşti astfel, scumpa mea.

În mai puțin de o jumătate de oră, Noel era în drum spre casă, în timp ce secretara ei se instalase comod pe fotoliul părăsit de tatăl ei.

-Vreau să faci o listă cu toți cei care mi-au trimis flori şi să le trimiți un scurt mesaj de mulțumire.

-Bine, şefa, dar pentru a face timpul să treacă mai uşor, nu vrei să-ți citesc aceste mesaje ?

Jade se gândi puțin apoi acceptă, găsind ideea interesantă.

În timp ce Simmone lua fiecare buchet în parte, citind mesajul care-l însoțea, mintea tinerei femei se întorsese în urmă cu nouă ani. Atunci nu primise nici un buchet de flori, nimeni nu se interesase de ea, nimănui nu-i fusese dor de ea. Nu-i simțise nimeni lipsa. Prin pâcla amintirilor pătrunse glasul secretarei care pronunțase un nume. Un nume care făcea legătura între trecut și prezent.

-Cum ai spus ? întrebă Jade.

-Am spus că la banii lui putea să-ţi trimită ceva mai de soi.

Tânăra avocată privi cu atenție buchetul cu flori de câmp şi inima îi făcu un salt dureros în piept.

- De la cine sunt ? întrebă ea, chiar dacă era sigură de numele celui care-i trimesese acele flori.

Erau foarte puțini cei care-i cunoşteau pasiunea pentru florile sălbatice. De câte ori nu petrecuse cu Roben câte o zi sau două la ţară şi de fiecare dată el îi culegea buchete mari de flori din care ea făcea coronițe pentru amândoi. O clipă, doar o clipă, simți fericirea aceea totală pe care o trăise atunci.

- Roben Montereaux, rosti cu o mică strâmbătură Simmone.

- Mai sunt multe mesaje ?

- Doar câteva, privi secretara în jurul ei.

- Mă simt cam obosită, poate mi le citeşti mâine, acum simt nevoia să mă odihnesc.

Plină de compasiune, Simmone se ridică imediat, se apleacă şi-i aranjă cearşaful cu care era acoperită.

- Pot să te mai ajut cu ceva ?

- Nu, Simmone, mulţumesc că ai stat atâta timp cu mine.

-A meritat, îi zâmbi ea poznaş, polițistul de afară nu este însurat, aşa că voi veni şi mâine, după ce intră el în tură.

- Doamne, Simmone, eşti incorigibilă.

Secretara îşi luă poşeta cu o strâmbătură comică.

- Pescuiesc, draga mea patroană, pescuiesc, ar fi bine să încerci şi tu din când în când sportul acesta , cred că ţi-ar vindeca rănile sufletului, pe care le ascunzi cu măiestrie.

Îi suflă un sărut din vârful degetelor şi ieşi repede, pentru a nu-i lăsa rănitei timp să riposteze

Capitolul 8

Roben Montereaux privea absent forfota străzii de la fereastra biroului său situat la etajul zece, în plin centrul Parisului. Sediul băncii MONT, aflat într-o clădire futuristă, putea constitui cu uşurinţă un simbol al puterii incontestabile a banului.

Ca un suveran atotputernic, Roben avea la picioarele lui imperiul construit de tatăl său şi consolidat de el însuşi. Cu picioarele puţin depărtate, cu mâinile strânse la spate, privea preocupat amurgul care se lăsa molcom peste zburdalnicul Paris.

Oricine l-ar fi observat, ar fi fost convins că problemele financiare ale lumii provocaseră acele riduri adânci dintre sprâncenele puternicului bărbat. Impresia era însă falsă. Nimic din activitatea celor trei sute de angajaţi nu-l preocupa pe tânărul patron.

Gândurile lui se îndreptau spre frumoasa avocată şi accidentul căruia îi căzuse victimă. Ochii ei verzi îl urmăreau, zgândărind amintiri de mult ascunse. Nu înţelegea nici el de ce-i trimisese acel modest buchet de flori de câmp în loc de un somptuos aranjament floral.

- Poate pentru că florile de câmp o reprezintă mai bine, se pomeni el murmurând.

Deranjat de această ieşire, îşi strânse pumnii şi-i înfipse în buzunarele pantalonilor.

Un ciocănit scurt urmat imediat de deschiderea uşii, îl făcu să se întoarcă.

- Ce face marele boss ? îi aruncă vesel bunul lui prieten, Lucian.

- A, nu-mi spune, ridică mâna noul venit pentru a opri orice răspuns din partea celui întrebat. Eşti în una din acele stări când este mai bine să se ferească omul din calea ta.

- Atunci, de ce nu-ţi urmezi sfatul? îl apostrofă Roben, în timp ce prietenul lui se aşeza nonşalant într-un fotoliu.

- Poate pentru că sunt prea bătrân să mai urmez sfaturile altora.

Îşi fixă prietenul cu o privire atât de candidă încât îl făcu să zâmbească.

- Eşti incorigibil, îi zâmbi Roben, în timp ce se aşeza pe un fotoliu alăturat.

- Da, şi sunt mândru de asta !

- Replica asta o ştiu de aproape cincisprezece ani, aşa că ar fi cazul s-o mai schimbi, s-a cam tocit.

- Mie îmi place, aşa că nu spera să scapi de ea.

Roben îşi apleacă uşor capul, într-o acceptare tacită. Lucian îşi lăsă o mână să-i cadă leneş pe lângă braţul fotoliului, dar privirea lui vulturească urmărea cu atenţie chipul prietenului său.

Câteva clipe nu-şi vorbiră, fiecare aşteptând ca celălalt să ia iniţiativa. Cum Roben era mai puţin răbdător, rupse liniştea care îi înconjura.

- Ai reuşit să afli ceva ?

- Nu prea multe, dar oamenii noştri cercetează încă acea întâmplare. Orice noutate ne va fi raportată imediat.

- Ea cum se simte ?

- Se pare că destul de bine, ţinând cont de faptul că a fost la un pas de moarte.

Un fior de teamă curentă terminaţiile nervoase lui Roben.

- De ce nu acceptăm refuzul ei şi s-o lăsăm în pace ?

- Sincer, nu pot găsi un răspuns la această întrebare, prietene.

Răbdător, Lucian îşi înclină capul într-o parte şi îşi miji ochii speculativ, aşteptând ca prietenul său să-şi ducă gândul până la capăt.

- De vină sunt ochii ei, a căror culoare îmi aminteşte de verdele unic, cald şi iubitor al ochilor Emmei.

- Din păcate, nu putem spune că Jade Therron te-a privit vreodată altfel decât enervată şi cu multă, foarte multă ură.

-Ai dreptate, şi acest lucru mă intrigă. Ce are cu mine ? Sunt sigur că nu ne-am întâlnit niciodată.

- Sunt de acord că o astfel de femeie nu poate fi uitată, îşi frecă Lucian bărbia, meditativ. Poate că cineva din familia ei a avut vreo confruntare cu vreo persoană din familia ta !

Roben se ridică în picioare şi începu să se plimbe agitat prin încăpere.

- Yvo n-a descoperit absolut nimic, spuse el cu necaz. A stat la Bordeaux trei săptămâni şi n-a putut face nici o legătură între familia Therron şi Montereaux.

Reveni la birou cu paşi mari, deschise un sertar, luă un dosar pe care-l aruncă drept în pieptul amicului său.

Îşi propti palmele de suprafaţa lăcuită a biroului, se aplecă puţin în faţă, îl privi încruntat pe Lucian şi concluzionă :

-Nimic din ce scrie în acest dosar nu m-a ajutat să fac puţină lumină în ceaţa care mă înconjoară.

În timp ce se lăsa să alunece în fotoliul aflat în spatele biroului, Lucian începuse deja să citească cele cinci pagini care se aflau în dosar. Roben îl lăsă să studieze în linişte, în timp ce privirea lui obosită cerceta un petic de cer, în căutarea unor răspunsuri imposibile.

După ce termină de citit, Lucian deschise şi răsturnă un plic plin cu poze. Le studie pe fiecare fără nici un comentariu. Îşi ridică privirea, după ce puse ultima poză la loc şi studie atent profilul încruntat al patronului său. Dorea din tot sufletul să-l ajute, dar nu găsea nici o cale s-o facă.

-Ai dreptate, sparse Lucian liniştea apăsătoare care domnea în birou. Nu ne putem lega de nimic.

Smuls din tumultul gândurilor, Roben îl privi o clipă, ca şi când uitase de prezenţa celuilalt bărbat.

Lucian continuă liniştit :

- Pozele sunt foarte reuşite. Yvo ar putea deveni un bun fotograf. A reuşit uimitor de bine să surprindă atât dragostea paternă cât şi pe cea filială. Este atât de emoţionantă iubirea care-i uneşte pe cei doi! Au o familie unită, cum rar mai întâlneşti azi.

- Poate acesta este şi motivul pentru care nu s-a căsătorit încă, mormăi Roben.

-Posibil, zâmbi Lucian, dar trebuie să recunoşti că sunt nişte oameni interesanţi.

- Da, acceptă Roben apatic, cu gândul în altă parte.

Câteva clipe se lăsă iarăşi tăcerea, apoi Lucian ridică o mână şi o flutură prin faţa bărbatului plecat cu gândul departe.

- Hei, coboară printre noi, înălţimea ta !

Roben se smulse cu greu din gândurile nebuneşti care îl asaltaseră.

- Este ceva ciudat, dă-mi dosarul acela!

După ce luă dosarul de la Lucian, îl parcurse grăbit. Dădea pagină după pagină şi cu cât se apropia de sfârşit, zâmbetul lui se lărgea.

-Am dreptate, uite, aici nu sunt analizaţi decât ultimii opt ani , or eu am cerut o analiză aprofundată pentru cel puţin douăzeci de ani.

-Yvo n-avea de unde să ştie, eram de faţă când ai cerut ancheta, n-ai precizat perioada.

- Bine, dar am cerut o anchetă amănunţită, asta nu înseamnă doar opt ani!

- După mine, poate însemna şi numai o lună !

Se priviră câteva secunde, gata să se ia la ceartă, dar Lucian se lăsă pe spate şi începu să râdă în timp ce Roben oftă resemnat.

- În fond, ce speri să descopere ?

- O legătură cât de mică între cele două familii.

-Cred că ai devenit puţin cam paranoic. Viaţa este atât de complicată. Poate că nu cauţi în direcţia care trebuie ; eşti prea înverşunat, aşa cum nu te-am văzut de foarte mult timp.

- Poţi să mă faci cum vrei, dar până nu aflu care sunt rădăcinile urii doamnei avocat, nu voi avea linişte.

- De asta sunt convins, dar să lăsăm acest subiect fierbinte să se mai

răcească şi să mai discutăm şi despre altceva. Ştii, mâine se împlineşte o lună de când a murit mama ta.

Roben îşi privi prietenul cu uimire.

- A trecut deja o lună! murmură el. Trase aer adânc în piept, apoi expiră profund. Cum a trecut timpul aşa de repede ? Mâine, am să vin la lucru ceva mai târziu. Vreau să trec pe la cimitir să-i duc un buchet de flori şi să stau puţin de vorbă cu ea. Îmi este cumplit de dor de făptura şi de bunătatea ei. Abia acum când nu mai este, realizez că era cea care ţinea familia asta unită. Era ca o umbră a tatălui meu şi o condamnam pentru asta până când am înţeles că se purta aşa pentru a fi alături de mine, fără a-l enerva pe tata. Am realizat însă acest lucru mult prea târziu.

Lucian asculta liniştit, dar bucuros că prietenul său uitase pentru moment de ochii verzi ai frumoasei avocate. Îl mai lăsă câteva clipe înainte să abordeze o problemă de serviciu care le luă mai bine de o oră până s-o rezolve.

A doua zi, Roben îi aminti tatălui său că se scursese o lună de la trecerea în nefiinţă a celei care fusese Althea Montereaux.

- Şi ? ridică Armand capul din spatele ziarului pe care-l citea.

- Nimic, am vrut numai să-ţi amintesc.

Ridicând din umeri a nedumerire, Armand continuă să-şi citească ziarul. Roben strânse din dinţi şi părăsi grăbit încăperea, fără a mai adresa vreun cuvânt tatălui său.

Câteva minute mai târziu, demara în trombă. Se opri la prima florărie şi cumpără un enorm buchet de crini, florile pe care mama sa le iubise cel mai mult. Găsi cu uşurinţă un loc liber în parcarea din faţa cimitirului. Porni pe aleile tăcute şi pustii spre locul de veci al mamei sale. Era o zi frumoasă, realiză el uimit. Soarele răsfăţa cu razele lui blânde tot ce-i ieşea în cale. Câteva păsărele se jucau prin crengile unui copac care mărginea aleea pe care mergea agale. Dintr-o dată, percepu liniştea celestă care veghea somnul celor plecaţi pentru totdeauna. Seninătatea şi calmul cimitirului era ceva deosebit. Uită de zbuciumul său sufletesc şi se lăsă pătruns de liniştea blândă a locului. Ajuns la mormântul mamei sale, marcat de o piatră funerară din marmură neagră, se lăsă în genunchi, cu ochii în lacrimi. Îşi propti palma de monumentul rece, în timp

ce cu degetul mare mângâia fotografia celei care-i dăduse viață.

Trecură astfel minute bune în care bărbatul puternic conversă mental cu cea care nu mai era printre pământeni. Stătea în genunchi pe iarbă, fără să se sinchisească de faptul că-şi murdărea pantalonii sau că poziția era incomodă şi genunchii îi susțineau cu durere greutatea. Se ridică numai după ce se simți mai uşurat şi constată că vasul pentru flori nu avea apă.

- Iartă-mă şopti el, le pun imediat apă.

Porni printre morminte spre o pompă de apă aflată nu departe. Dădu drumul la apă şi o lăsă să curgă puțin înainte de a umple vasul. Absent, privea monumentele funerare din jur. Erau care mai de care mai somptuoase. Tocmai se gândea la faptul că toate acele palate în miniatură nu le mai foloseau la nimic celor dispăruți, ci erau mai degrabă mândria şi un fel de emblemă pentru cei rămaşi în viață. Privirea îi poposi pe o inscripție pe care scria cu litere aurii JADE THERRON. Vasul cu apă îi scăpă din mâini şi se izbi cu zgomot de marmura din fața pompei. Apa se vărsă, dar el habar n-avea. Lăsă vasul acolo şi se apropie ca în transă. Din doi paşi ajunse în fața crucii pe care era scris JADE THERRON . Literele îi jucau pur şi simplu în fața ochilor şi-i trebuiră câteva clipe bune până să reuşească să se stăpânească şi să poată citi anul morții.

- Oh, Doamne ce înseamnă asta ? murmură cu glas gâtuit de o emoție insuportabilă. Persoana asta a murit acum zece ani, la numai douăzeci de ani!

Privirea i se abătu spre dreapta, la o cruce identică şi citi cu voce tare:

- EDITH THERRON şi aceeaşi dată a morții.

Câteva clipe, privi pe rând cele două monumente funerare. Obosit dintr-o dată, se lăsă să cadă pe băncuța din apropiere. Îşi trecu palmele desfăcute peste chip, apoi prin părul pieptănat cu grijă.

- Există oare vreo legătură cu familia Therron din Bordeaux ? Poate fi doar o simplă coincidență de nume. După o pauză destul de lungă, adăugă:

- Fotografia acestei tinere seamănă destul de mult cu avocata. Asta înseamna că pot fi rude.

Se ridică sprinten în picioare, cu o hotărâre crâncenă pe chip.

-Trebuie să aflu ce legătură există între aceste două persoane care au purtat

numele de Therron şi cei care locuiesc la Bordeaux.

Cu o tresărire, îşi aminti de vasul răsturnat şi de apa care continua să curgă. Aruncă o ultimă privire celor două cruci, memorând toate datele care erau trecute pe ele. Era clar că cele care se odihneau acolo fuseseră cândva mamă şi fiică.

Umplu vasul cu apă, apoi se întoarse la mormântul mamei sale. Puse crinii în apă şi mângâie iarăşi fotografia, de data aceasta cu toate degetele.

- Iartă-mă, mamă, dar mă simt foarte ciudat după ce am descoperit cele două nume de pe mormintele de colo. Poate voi reuşi să dezleg o şaradă complicată care mă preocupă de mai mult timp.

Respiră adânc înainte de a continua cu voce scăzută :

- Mulțumesc, cred că m-ai mai ajutat încă o dată de acolo de sus ! Ridică spre cerul însorit ochii plini de lacrimi. Mulțumesc, şi rămas-bun.

Mai stătu câteva clipe în tăcere, apoi porni pe aleea însorită spre zbuciumul vieții din afara acelui loc în care timpul nu mai conta.

Ajunse la birou după aproape o oră. Înainte de a se apuca de problemele curente, îl chemă pe Lucian.

Când acesta intră în biroul lui, îl întrebă direct :

- Unde este Yvo ?

Un zâmbet ironic arcui buzele celui care tocmai intrase.

- Bună ziua şi ție, mare patron !

- Lasă fasoanele, Lucian, se încruntă Roben, ştii unde este Yvo ?

- L-am lăsat la Bordeaux, ca să cerceteze accidentul frumoasei avocate, ridică el din umeri, nedumerit.

- Foarte bine, dar vreau să-i mai dau o sarcină. Stai jos şi ascultă.

În fraze scurte şi concise, aşa cum îi era obiceiul, Roben îi povesti prietenului său ce descoperise.

- Poate nu este decât o simplă coincidență de nume, spuse Lucian cu voce tare, ceea ce şi Roben presupunea.

- Poate, dar este totuşi o posibilă pistă de cercetat. Şi nu uita te rog că fotografia fetei moarte seamănă cu avocata noastră destul de bine.

- Am putea face o grămadă de scenarii, dar este mai bine să-l lăsăm pe Yvo să afle amănunte şi să reluăm această discuţie când vom avea mai multe date.

- Da, dar nu mă pot opri să nu mă gândesc la strania coincidenţă.

- Cred că ştiu eu o metodă !

- Da? Care ?

- Să te apuci de lucru. Avem probleme cu concernul acela american şi ar fi cazul să te preocupe puţin şi problemele curente ale acestei firme.

- Bine, am înţeles mesajul, prietene, ridică Roben o mână, împăciuitor.

- Atunci, la treabă stăpân de sclavi, îi zâmbi Lucian.

Sunetul molcom al telefonului îi făcu pe amândoi să râdă complice. Roben ridică receptorul, ascultând atent. Apăsă apoi un buton, în timp ce-i spunea prietenului său :

- Este Yvo.

În încăpere năvăli voce gravă şi puternică a detectivului :

- Domnule Montereaux, am câteva date despre accidentul domnişoarei avocate.

- Te ascultăm, Yvo.

- Atentatorul şi-a şters destul de bine urmele, dar din fericire nu în totalitate. Din ce am aflat până acum, bănuiesc că cel care a vrut s-o ucidă pe Jade Therron este fostul ei şef, Gerard Kass.

- Yvo, se aplecă în faţă Lucian, eşti sigur de ceea ce spui ?

Imediat se auzi vocea ofensată a detectivului :

- Bineînţeles domnule, doar ştiţi că nu arunc acuzaţii în vânt.

- Ai dovezi ?

- Da, dar nu suficiente.

- Poţi aduna mai multe ?

- Dacă mai stau ceva timp pe aici, da.

- De cât timp ai nevoie ? interveni în discuţie şi Roben.

- Cel mult o săptămână.

- Poţi rămâne o săptămână, dar apoi vreau să-ţi dau o nouă misiune şi în câteva cuvinte îl puse pe detectiv la curent cu ce aflase.

- A, păi atunci voi lucra la ambele cazuri cât sunt pe aici, mai ales că se suprapun aşa de mult.

Lucian interveni :

- Yvo, crezi că mai deţine cineva informaţia despre Gerard Kass ?

Urmă o scurtă pauză până când detectivul să răspundă:

- În drumurile mele m-am întâlnit destul de des cu un detectiv care lucrează la biroul domnişoarei avocat. Este un tip puţin cam ciudat, n-am discutat cu el, dar sunt convins că şi el a ajuns la aceeaşi concluzie ca şi mine.

- Poliţia a descoperit ceva în acest sens ?

- Nu prea cred, domnule, ei au prea multe cazuri pe cap ca să poată aprofunda prea bine vreunul.

- Cred că Allen Bottans face totuşi presiuni asupra lor.

- Domnul procuror adjunct cere în fiecare zi un raport, dar se pare că poliţiştii nu prea au ce să scrie în el.

- Bine, Yvo, atunci mult succes la vânătoarea de dovezi, şi sper să am cât mai curând veşti de la tine.

- Vă voi ţine la curent cu tot ce aflu, domnule Montereaux.

Legătura telefonică se întrerupse, iar în încăpere se aşternu tăcerea. Preocupaţi fiecare să întoarcă pe toate părţile presupunerea lui Yvo Nouri, nu se sinchiseau de această linişte. Erau mult prea obişnuiţi unul cu celălalt pentru a se formaliza.

- De fapt, nu prea mi-a plăcut Kass, mi-a lăsat impresia unui fanfaron arogant plin de importanţa propriei persoane şi cam prost, îşi rosti Roben gândul cu voce tare, la un moment dat.

- Subscriu şi eu părerii tale, dar o tentativă de omor mi se pare ceva abominabil.

- Domnişoara avocat se pare că l-a supărat foarte tare, atunci când nu l-a acceptat în patul ei !

- Dacă toţi bărbaţii care sunt refuzaţi le-ar ucide pe cele care-i refuză, ar rămâne pe lume numai prostituatele.

- Raţionamentul tău face şi din mine un posibil atentator la viaţa frumoasei

avocate.

- Credeam că o vroiai numai în interes profesional, mustăci ironic Lucian, nu ştiam că o vroiai şi în patul tău. Credeam că funcţiile tale bărbăteşti sunt atrofiate pentru totdeauna.

Roben aruncă un cocoloş de hârtie spre capul prietenului său, dar cum acesta se feri, mingea improvizată din hârtie ajunse pe covor.

- Ştii, şefule, mă bucur sincer pentru tine ! Aproape că-mi pierdusem speranţa că vei face pace cu femeile şi o vei lăsa pe Emma să se odihnească în pace.

- Cum poţi crede că va trece o clipă din viaţa asta păcătoasă fără să mă simt vinovat că ea a murit în timp ce eu sunt bine mersi?

Lucian îl privi resemnat :

- N-are rost să reluăm această discuţie, pe care am avut-o de mult prea multe ori în ultimii nouă ani. Eşti mult prea căpos pentru a renunţa la această presupusă vină, pe care o laşi să te mănânce de viu.

- Sunt vinovat ca păcatul însuşi, prietene.

Tristeţea profundă care marca nu numai glasul, dar şi trăsăturile lui Roben, îl impresionă adânc pe Lucian.

- Facem ce facem şi revenim la acest subiect prăfuit de vreme, încercă el să glumească, dar fără succes.

Roben se retrăsese în spatele zidului pe care-l construise cu migală împotriva lumii înconjurătoare. Încruntat, lupta cu fantomele trecutului care nu-l lăsau niciodată să uite noaptea în care avusese loc accidentul care curmase viaţa atât de fragedă a iubitei sale.

- Ce vei face dacă Yvo îţi aduce dovezi că maestrul Kass este vinovat de accidentarea domnişoarei avocat ? încercă Lucian să arunce o punte de întoarcere pentru prietenul său.

Glasul liniştit şi calm îl făcu pe Roben să scuture din cap ca pentru a alunga ceva supărător, apoi îşi aţinti întrebător privirea albastră cu irizări întunecate asupra prietenului său. Mulţumit că reuşise să-i atragă atenţia, acesta repetă încă o dată întrebarea, cu toate că era sigur de răspunsul pe care-l va primi.

- Le vom preda poliției ! Justiția își va urma calea.

- Aşa credeam şi eu !

- Atunci, de ce ai mai întrebat !? se încruntă nedumerit Roben.

- Pentru a te aduce înapoi în această încăpere. Nu mă simțeam prea bine, singur cu fantomele tale !

- Ai reuşit, hai să lăsăm trecutul la locul lui şi să ne ocupăm de rezolvarea problemelor acestei firme.

- Ce am căutat am căpătat, murmură Lucian ca un copil supărat.

Chiar dacă simți nevoia să zâmbească, Roben n-o făcu. Se apleacă asupra unui dosar şi, împreună cu prietenul său, se apucă de lucru.

Era singurul mod de a sta departe de fantomele trecutului.

Capitolul 9

După numai două zile de la accident, Jade reuşi să-i înnebunească pe toţi în asemenea măsură, încât obţinu ce-şi dorea - externarea. Numai Noel cunoştea fobia ei împotriva spitalelor, aşa că era mulţumit că venea acasă. Împreună cu Simmone, o ajută să ajungă din scaunul cu rotile pus la dispoziţie de spital în Mercedesul lui argintiu.

- Ai fost o pacientă cam recalcitrantă, şefa, îi şopti cu maliţiozitate secretara.

- Dacă se coalizaseră să mă ţină închisă aici ! rosti Jade printre buzele strânse cu încăpăţânare.

- Da, mare tupeu pe tipii ăştia să nu facă aşa cum vrei tu !

- Ajunge, Simmone, interveni Noel. Hai să ne bucurăm că Jade se întoarce acasă sănătoasă, chiar şi cu ghipsul acesta impozant.

Simmone duse două degete la tâmplă şi salută îndreptându-le apoi ca ţeava unui pistol spre Noel. Era modul ei de a accepta intervenţia bătrânului doctor. Restul drumului îl parcurseră în tăcere.

Sprijinită de tatăl său şi de secretară, Jade sări într-un picior până la canapeaua din livingul spaţios.

- Ţi-am mutat o parte din haine în camera de oaspeţi de la parter, o anunţă Noel.

- Te-ai gândit foarte bine, tată. Aşa, o să-mi fie mult mai uşor. Simmone, avem vreun caz urgent ?

- Sunt vreo trei, dar ...

- O să-mi aduci dosarele aici, unde vom lucra amândouă. Pentru moment, vom abandona biroul . Tu vei face în locul meu toate drumurile. Care este primul termen pe care-l avem ?

- Lunea viitoare.

- Cred că pentru tribunal voi avea nevoie de cârje. Te rog să-mi cumperi unele chiar azi, ca să mă pot obişnui cu ele.

Conştiincioasă, Simmone nota totul în nelipsitul ei carneţel cu coperţi portocalii.

- Se aranjează, şefa !

- Maurice pe unde umblă ?

- Îl caută pe cel care a atentat la viaţa ta şi ştii cum este el, acum este ca un copoi care a luat urma vânatului, nimic nu-l mai interesează până nu va şti cu certitudine cine a vrut să-i omoare preaiubita şefă.

Jade se afundă mai bine în pernele canapelei înainte de a vorbi :

- A aflat ceva până acum ? Chiar dacă tonul era plat şi cu o undă de nepăsare, nu reuşi s-o înşele pe Simmone, care-i simţi teama bine mascată sub aparenta nepăsare.

Fanfaronada ei dispăru când puse o mână liniştitoare pe umărul tinerei avocate.

-Jade, acum eşti acasă !

- Da, dar nu pot rămâne aici o veşnicie, va trebui să ies şi cine ştie dacă nebunul acela nu este şi el acolo, gata s-o ia de la capăt şi să termine ce a început.

- Nu cred că Maurice va permite acest lucru. Sunt convinsă că-l va descoperi şi-l va aduce în faţa justiţiei.

Cu privirea pierdută, Jade încerca să se convingă de veridicitatea celor spuse de Simmone.

- Oare ce i-am făcut omului acela de mă urăşte aşa de mult încât a vrut să mă omoare ?

- Poate fi cineva pe care l-ai învins la tribunal, sau vreun lunatic căruia i s-au pus demonii pe tine, sau vreun iubit abandonat ; ştii, eu mâncam bătaie de nu mă mai mişcam o săptămână de la fostul meu soţ, pentru nimic. Dacă i se părea că am pus prea departe castronul cu salată, sau n-am împăturit la linie prosoapele din baie, sau mai ştiu ce i se năzărea, mă toca în bătaie. Îmi ridicam braţele pentru a-mi apăra capul de lovituri, cu toate că în nebunia lui, nu mă lovea niciodată în cap. Eu continuam să fac acest gest chiar şi atunci când ştiam că nu mă lovea peste faţă ca să nu
i se facă silă, atunci când mă lua în braţe să-şi ceară iertare pentru ce-mi făcuse. Vezi, fiecare avem o doză de nebunie care iese la iveală numai în anumite condiţii propice pentru a o face să erupă.

-Oh, Simmone, iartă-mă !

- Pentru ce ? Eu am fost nebună să cred că-l pot schimba, îl pot îndrepta. Respiră profund înainte de a continua. Dacă nu erai tu să mă faci să-mi înțeleg greşeala, aş fi suferit şi acum acele bătăi cumplite până ce inima asta păcătoasă ar fi încetat să bată. Niciodată nu-ți voi putea mulțumi suficient de mult pentru ce ai făcut pentru mine, pentru şansa pe care mi-ai oferit-o de a trăi pe propriile mele picioare, cu banii câştigați de mine însămi.

Emoționată, Jade strânse mâna devotatei sale secretare.

-Eu sunt cea care am câştigat o foarte bună secretară şi prietenă!

-Zău ? zâmbi Simmone, atunci ar fi cazul să cer o mărire de salariu. Lumina poznaşă din ochii ei căprui contraziceau vorbele rostite serios.

Jade zâmbi larg.

-Cred că e cazul s-o fac până nu te răpeşte polițistul acela chipeş care întreba mereu de tine.

-Zău, chiar aşa făcea? Vezi, puteai să mai stai şi tu câteva zile în spital, pentru a avea timp să-l dau gata.

-Aveam impresia că ai făcut-o deja !

-Ei, şi tu acum, abia am apucat să-i dau numărul meu de telefon.

-Şi nu este suficient ?

- Uneori nu, dar sunt optimistă. Ah, se lovi Simmone cu palma peste frunte, ce proastă sunt ! Dacă nu mă sună el astă-seară, îl voi căuta eu mâine, sub pretextul că mă interesez de mersul anchetei în cazul tău.

Tânăra avocată se lăsă pe spate şi chicoti ca o şcolăriță.

- Eşti fantastică, Simmone, şi sunt bucuroasă că sunt prietena ta.

- Vreau să fac şi eu parte din clubul vostru, tinere doamne, se auzi vocea blândă a lui Noel din pragul uşii.

- Unde ai dispărut? îi zâmbi Jade.

- În birou, am vorbit la telefon cu Allen.

- Da ?

- N-au încă nici un suspect în colimator, dar a promis că nu-ți va ridica protecția până nu-l vor prinde pe nenorocit. Va veni astă seară într-o scurtă vizită.

Simmone aplaudă ca un copil bucuros şi lansă zgomotos :

- Trăiască paza !

- Ce are ? întrebă Noel nedumerit.

- A pus ochii pe un poliţist, zâmbi Jade.

- Aha, înclină el capul, plin de compasiune pentru bietul bărbat.

După ce stabiliră programul pentru a doua zi, Simmone plecă, lăsându-i singuri pe cei doi Therroni

- Hai în pat, prinţesă !

Noel se aplecă şi o sprijini, ajutând-o să se ridice de pe canapea. Sărind într-un picior, ajunseră în camera de oaspeţi. Jade se lăsă obosită să cadă pe patul deja desfăcut. Chipul ei era alb de suferinţă. Fără un cuvânt, Noel ieşi repede şi se întoarse imediat cu două tablete.

- Ia astea draga mea, îţi vor calma durerile.

Jade nu se împotrivi cum făcea de obicei, semn clar că suferea foarte tare. După ce înghiţi tabletele, tânăra femeie se lăsă pe perne şi închise ochii. Noel se aşeză pe pat şi-i luă mâna dreaptă cu ambele palme. Se aplecă apoi şi o mângâie pe frunte, fără a întrerupe contactul mâinilor.

- N-am prea avut timp să stăm de vorbă, spuse el cu dragoste.

Ochii mari şi verzi se deschiseră greu, cu vădit efort.

- Totul s-a petrecut atât de repede şi pe neaşteptate, murmură ea.

- Necazurile aşa vin totdeauna, scumpa mea.

- Sunt tentată să întreb: de ce mie ?

- Soarta . . . .

- Dacă nu mă aruncam peste gardul acela puteam să mor, îl întrerupse ea cu spaimă în glas.

Noel îi strânse mâna plin de compasiune şi înţelegere, aşteptând răbdător ca ea să continue, să-şi descarce sufletul.

- Ce am putut face ca cineva să mă urască de moarte ? Oare nu puteam discuta şi ajunge la un consens ? Şi ca totul să fie cât mai cumplit, azi noapte coşmarul a revenit.

- Este normal în actuala conjunctură, încercă bătrânul doctor s-o liniştească.

- Dar nu mai pot! strigă ea patetic. Piciorul mă doare cumplit, iar când reuşesc să adorm, somnul îmi este bântuit de coşmarul primului meu accident. Oh, tată, am retrăit totul cu o acuratețe copleşitoare !

- Jade, eşti o femeie puternică, vei trece şi peste acest accident nefericit, iar atunci când îl vor prinde pe ticălosul care a încercat să-ți ia viața, totul va reveni la normal.

Soneria de la uşă se auzi în acelaşi timp cu primul apel al telefonului. Zâmbind, Noel se ridică :

- Să văd cum pot fi în acelaşi timp în două locuri ! Dar încercarea lui de a aduce un zâmbet pe chipul marcat de suferință al fiicei sale eşuă. Răspunse întâi la telefon, care era mai aproape şi după ce află cine era la capătul firului spuse repede:

- Te sun eu în câteva minute, Maurice, este cineva la uşă.

Aşa cum se aşteptase, la uşă erau cei doi polițişti care urmau să le asigure paza. După ce studiară casa şi căile de acces, unul din polițişti se postă pe aleea de la intrarea principală, iar celălalt în grădină, supraveghind intrarea din spatele casei.

Noel se întoarse în camera unde îşi lăsase fiica, aducând telefonul mobil. La intrarea lui, Jade deschise pleoapele grele.

- Cine a venit ?

- Polițiştii care vor păzi casa, iar la telefon era Maurice. Vroia să vorbească ceva cu tine.

Un licăr de speranță aduse puțină strălucire în ochii ei apatici. După ce formă numărul, Noel îi întinse receptorul. Maurice răspunse imediat.

- Bună şefa, spuse el cu vocea lui domoală, etern somnoroasă.

- Bună, Maurice !

- Cum te mai simți ?

- Cam zdrobită Ai aflat ceva ?

- Da, însă prefer să nu-ți povestesc la telefon, pot trece pe la tine cam peste o oră ?

- Sigur că da.

- Vroiam să fiu sigur că nu deranjez.

- Nu deranjezi niciodată, Maurice.

- Bine şefa, atunci pe curând.

- La revedere.

Noel aştepta liniştit lângă pat. Luă receptorul şi duse telefonul la loc în living.

- Maurice are câteva informații pentru noi, strigă Jade în urma lui.

- Mă bucur, răspunse el când reveni în cameră.

Se aşeză pe pat şi-i luă iarăşi mâna în palma lui moale. Degetele lui lungi se strânseră protector.

- M-am gândit la faptul că vechiul tău coşmar a revenit. Crezi că putem discuta despre asta ?

- N-ar avea rost să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic !

- Adevărat, dar putem amâna discuția dacă tu consideri că nu te simți suficient de bine.

- Prefer să discutăm decât să mă las chinuită de gândurile negre şi de piciorul ăsta zdrobit.

- Actualul atentat are şi el contribuția lui le recidivarea coşmarului, dar cred că Roben Montereaux are o contribuție cel puțin egală.

Jade îl privi uimită, apoi ochii îşi schimbară subtil nuanța când înțelese ce vroia să spună tatăl său. Întoarse ideea pe toate părțile înainte de a răspunde.

- Chiar dacă nu vreau, trebuie să recunosc că este posibil.

- Te-a tulburat întâlnirea cu el din seara balului ?

- De unde ai aflat ?

- Allen, în parte, din presă mai mult.

- Şi cine întreabă, medicul sau tatăl ?

- Amândoi sunt la fel de curioşi.

Tânăra îi strânse mâna uşor.

- M-a luat pe nepregătite. A apărut după ce mă enervase deja dobitocul acela de Kass. Ai dreptate, apariția lui a fost un adevărat şoc pentru mine.

- Întrebarea este alta, draga mea: vei fi vreodată pregătită să-l întâlneşti fără ca amintirile să te tulbure apoi zile întregi ?

Onestă, Jade îşi privi tatăl în ochi.

- Este o întrebare grea, iar în acest moment singurul răspuns este că încă nu sunt pregătită pentru o astfel de înfruntare.

Se ridică în capul oaselor şi îşi îmbrăţişă tatăl. Lacrimile, balsam pentru suflet, începură să-i scalde chipul ascuns pe umărul celui care nu numai că-i era tată adoptiv, dar îi era şi cel mai bun şi loial prieten.

Când accesul frenetic de plâns se mai potoli, articulă cu greu:

- Credeam că-l urăsc ca pe nimeni altul, dar inima asta trădătoare a tresărit plină de dragoste la farmecul lui incontestabil când ne-am întâlnit la bal. N-am simţit niciodată pentru vreun bărbat ceea ce simt pentru el. A trecut atâta vreme, ne-am schimbat amândoi, dar din păcate încă îl mai iubesc ca o proastă!

Se îndepărtă puţin pentru a-şi privi tatăl.

- Soluţia ar fi să-mi faci o operaţie pentru a-mi schimba inima, încercă ea o glumă, care nu aduse nici un zâmbet.

- Eu optez pentru o rezolvare mai puţin dramatică.

- Cum ar fi ?

- Să vă întâlniţi şi să daţi cărţile pe faţă. El să asculte povestea ta, tu să ai decenţa să asculţi varianta lui.

- Dar mă cuprind toate furiile când îl văd.

- Dacă ar fi programată o întâlnire special pentru asta, ai putea să te stăpâneşti. Întâlnirile întâmplătoare sunt mult mai stresante, aşa că ce-ar fi să te gândeşti la această posibilitate?

Jade se lăsă la loc pe perne. Chipul ei meditativ era foarte grăitor.

- Ca de cele mai multe ori, ai dreptate, tată.

- Nu te grăbi, ai tot timpul să te gândeşti. Dacă accepţi propunerea mea, vreau ca acea întâlnire să aibă loc atunci când vei fi perfect sănătoasă. Nu vreau să ai nici cel mai mic handicap în faţa lui, dimpotrivă, el să fie doborât de elementul surpriză.

- Mulţumesc, papa !

Bătrânul îşi privi emoţionat fata, pe care o iubea mai presus de orice.

- Acum că am lămurit această problemă, ar fi cazul să te odihneşti puţin înainte de sosirea lui Maurice.

- Nu cred că mai am timp, dar voi încerca.

Noel se ridică să plece după ce o sărută tandru pe frunte. Din uşă, o mai întrebă:

- Pot să asist şi eu la întrevedere ?

- Chiar te rog, îi zâmbi Jade.

După plecarea tatălui său, tânăra închise ochii cu intenția de a fura un pui de somn, dar sub pleoapele închise i se derulară evenimentele din seara accidentului, ca o peliculă de film alb negru. Făcu eforturi pentru a zări trăsăturile persoanei care conducea maşina care zbura pur şi simplu spre ea. Broboane mari de sudoare îi acoperiră fruntea şi-i udară rădăcina părului.

Deschise brusc ochii. Cu o privire speriată, cercetă încăperea încetul cu încetul, înțelegând că este în siguranță, în casă.

Auzi voci care se apropiau de uşă şi ştiu că Maurice ajunsese. Avu la dispoziție câteva clipe pentru a face să-i dispară de pe chip urmele spaimei pe care tocmai o retrăise.

O uşoară bătaie în uşă îi anunță vizita celui pe care-l aştepta cu nerăbdare şi curiozitate. Primul care intră fu Noel, secondat îndeaproape de Maurice.

- Arăți cam bine şefa, pentru un om care a trecut la un pas de moarte!

Noel îi indică un scaun în timp ce el se aşeza pe pat, luându-şi fiica de mână.

- Mulțumesc, Maurice, dacă asta a vrut să fie un compliment.

- Să fiu al dracului dacă ştiu ce a vrut să fie, dar sunt bucuros dacă ți-a plăcut.

Tată şi fiică zâmbiră la unison.

- Ei, îşi arătă Jade nerăbdarea, ce ai aflat până acum?

Detectivul se trase de perciunul drept. Ticul lui îi spuse tinerei avocate că era foarte nervos.

- Şefa, nici mie nu-mi vine să cred unde duc toate firele de care trag.

- Hai, Maurice, nu ne mai fierbe, spune o dată.

- Singurul meu suspect la ora asta este fostul tău şef, Gerard Kass, spuse el abrupt.

- Ceee !? strigă Jade.

- Cum? spuse Noel în acelaşi timp.

Două perechi de ochi profund uimiţi şi şocaţi îl ţintuiră pe detectiv.

-Asta este, ridică el tulburat din umeri.

-Maurice, cum adică, asta este?

- Nu ştiu cum să-ţi spun altfel, Jade, cel care a vrut să te calce cu maşina acum câteva seri a fost Kass.

-Dar este absurd, el a rămas la bal.

-Nu, a plecat în acelaşi timp cu tine, dar pe o altă ieşire.

-De unde putea şti că mă voi da jos din taxi pentru o plimbare ? Nici eu nu ştiam acest lucru când am urcat în maşină!

-Normal că n-a ştiut, te-a urmărit pur şi simplu, iar atunci când i-ai dat ocazia, a acţionat.

- Prietene, interveni Noel calm, hai s-o luăm încet.

Maurice aprobă cu o mişcare bruscă din cap, fără a mai rosti vreun cuvânt.

- Pe ce se bazează supoziţia ta ?

- Nu este doar o supoziţie, de acum o oră este certitudine.

- Poate că ar fi mai bine să ne povesteşti cum au decurs cercetările tale, îl încurajă Noel, în timp ce Jade nu reuşea să accepte concluzia detectivului.

- Pot spune că a fost destul de greu să-l descopăr. Tipul este destul de inteligent, dar nu suficient să mă încuie. Am pierdut o mulţime de timp căutând prin dosarele tale un tip destul de motivat să-ţi facă felul. Am citit raportul poliţiei de-l învăţasem pe dinafară. Vecinul care fusese martor la accident a avut a doua zi câteva relevaţii care mi-au dat nişte vagi bănuieli. Kass, după accident, a revenit în sala de bal prin aceeaşi uşă prin care plecase, dar la volanul altei maşini. Asta a fost greşeala lui. Băiatul care parca maşinile şi-a amintit că a plecat cu o maşină neagră şi a revenit cu una roşie. Chiar dacă a parcat-o singur, puştiul se plictisea şi se învârtea printre maşini, observând astfel schimbarea.

- Oh, Doamne! îşi duse Jade mâna la gură, stupefiată.

- Nu pot şti dacă a făcut-o premeditat sau ca răzbunare a altercaţiei voastre din acea seară. Asta este deja treaba poliţiei.

- Ce ai mai descoperit de ţi-a transformat bănuiala în certitudine ? insistă Noel.

-Am descoperit maşina neagră care te-a accidentat.

- Nu este maşina lui, nu-i aşa ?

- Este a unui prieten plecat pentru şase luni în străinătate.

- Ai anunţat poliţia ?

- Încă nu, am vrut să fii prima care află şi să hotărăşti ce vei face.

- Foarte bine, spuse Noel.

- Am descoperit urme de sânge pe aripa maşinii şi sunt sigur că-ţi aparţine, Jade.

- Dacă va şterge urmele? se impacientă Noel.

- Deocamdată nu poate. A fost deja anchetat de poliţie şi nu ştie la ce concluzie au ajuns, dar nu este atât de tâmpit încât să-i conducă la dovada incriminatoare. Mediatizarea cazului are şi părţile sale bune. Maşina este dată în urmărire în toată ţara şi nici un mecanic, oricât de dubios ar fi, nu va repara acea maşină.

- Totuşi, sunt de părere că ar fi mai bine să ne grăbim, sugeră Noel .

- Aveţi dreptate.

- Allen spunea că trece în seara asta pe aici, nu-i aşa tată ?

- Da, dar am să-i telefonez să vină chiar acum. Consider că va veni imediat când îi voi spune de ce-l chemăm.

După plecarea bătrânului, Maurice se întoarse conspirativ spre Jade.

- Nu sunt singurul care ştie despre Kass !

- Zău, cine mai ştie ? Să nu-l anunţe să dispară.

- M-am tot întâlnit în drumul meu cu un detectiv de la Paris, un tip jos pălăria. Cu toate că avea ca handicap faptul că nu cunoaşte oraşul, a aruncat o mulţime de bani pentru a ajunge la aceeaşi concluzie cu mine. Nu ştiu dacă a descoperit şi el maşina .

- Lasă admiraţia, Maurice, şi spune cine este.

- Se numeşte Yvo Nouri şi este şeful securităţii de la MONT.

- Oh, şi de ce investighează accidentul meu?

- Ai uitat că presa l-a cam atacat pe şeful lui ?

- N-am avut timp să citesc ziarele.

- Oricum, tipul este foarte discret şi meticulos, mi-a făcut plăcere să mă întrec cu el.

Jade se foi nervoasă între perne.

- Oare ce pune la cale Montereaux ?

- Ştiu că nu-l prea ai la inimă pe marele magnat, dar nu cred că pune ceva la cale, mai degrabă cred că a vrut să se asigure că făptaşul va fi prins. Probabil că nu are prea mare încredere în poliția locală, aici sunt întru totul de acord cu el.

- Se pare că are un admirator secret, îl ironiză Jade.

- Nu chiar un admirator, preciză senin Maurice, imun la tachinările avocatei.

În clipa aceea, se întoarse Noel.

- L-am scos dintr-o şedință, anunță bătrânul domn, mulțumit de sine.

- Cred şi eu că nu poate lăsa să-i scape un prilej aşa de bun să se pună în evidență, îi scăpă tinerei femei.

- Haide, Jade, nu fi rea, o mustră blând tatăl ei.

- Are dreptate, o aprobă detectivul, rezolvarea acestui caz este un şut în fund care-l va propulsa pe Bottans direct pe scaunul de procuror general.

- Atenție cum vorbeşti, Maurice, îl apostrofă Jade, în timp ce privirea îi sclipea ironic.

- Păi, ca să nu te fac de râs, ar fi mai bine să plec, se ridică detectivul de pe scaunul pe care stătuse înfipt.

- Nu ! strigară ceilalți doi în acelaşi timp.

- Este cazul tău, tu trebuie să-l predai domnului procuror adjunct, preciză Jade.

- Mă lipseam de această onoare, mormăi el, dar se aşeză la loc.

Peste câteva clipe se auzi soneria. În timp ce Noel se ducea să deschidă, Maurice îi făcu cu ochiul şefei sale.

- Grăbit tipul, la plăcinte înainte!

- Te rog, Maurice, nu fi mai rău ca de obicei!

- Nu sunt, dacă-mi promiți că nu te măriți cu papițoiul ăsta !

- Eşti nebun!

- Promiți ?

- O fac pentru că nici o clipă n-am fost tentată să fac acest pas. Maurice oftă şi îşi puse palma deschisă în dreptul inimii, cu un gest teatral.

- Mi-ai luat o piatră de pe suflet.

După aceea, totul se desfăşură cu repeziciune. Maurice se întrecu pe sine, fiind foarte concis, aşa că în mai puţin de o jumătate de oră plecă împreună cu Allen Bottans şi cei doi poliţişti.

Arestarea avocatului Gerard Kass se făcu în linişte, fără ca presa să prindă de veste.

Nebunia se porni a doua zi. Însă Jade avusese timp pentru a se obişnui cu gândul că un om a vrut s-o omoare numai pentru că era mai bună profesional şi-i refuzase cererea în căsătorie.

Capitolul 10

Vara cea plină de soare şi culori se instalase, aducând cu sine perioada vacanţelor şi a concediilor mult aşteptate.

Familia Therron pornise, în Mercedesul cel argintiu, spre Arcachon. Jade scăpase de ghipsul de la picior, dar glezna îi era încă susținută de un bandaj elastic, iar lângă ea, la îndemână, avea un baston.

Noel conducea atent prin traficul intens. Era bucuros că pleca în sfârşit în concediu, alături de fiica sa. Se simţea foarte obosit. În ultima lună îşi împărţise timpul cum putuse mai bine între sala de operație şi Jade. Îşi simţea fiecare an apăsându-i greu umerii gârboviţi. Abia aştepta să ajungă la căsuţa lor liniştită de pe coasta Oceanului Atlantic.

Muzica blândă care se revărsa din toate difuzoarele maşinii făcea conversaţia să lâncezească, cei doi fiind atenţi la drum.

Ajunseră în mai puţin de două ore, răsuflând uşuraţi când maşina se opri în faţa casei.

Jade coborî din autoturism, lăsându-şi greutatea pe piciorul sănătos, luă apoi bastonul de care se sprijini şi încercă să ia geanta de pe bancheta din spate.

- Las-o acolo, îi porunci Noel. Am s-o aduc eu imediat.

- Nu sunt chiar atât de neputincioasă, se burzului ea.

- Ascultă ce-ţi spun draga mea, eu sunt doctorul .

Cu o mutrişoară bosumflată, Jade îl ascultă totuşi şi porni şchiopătând uşor spre intrarea în vilă. Descuie uşa de la intrare şi pătrunse în holul răcoros.

Deschise ferestrele mari să lase briza oceanului să intre în casă. După ce -şi despachetară lucrurile, se aşezară sub umbrele pe marginea piscinei care se umplea.

Seara, tânăra pregăti cina cu toată opoziţia tatălui ei, care susţinea că puteau merge la un restaurant. Înainte de culcare, făcură o plimbare pe nisipul fin al plajei.

- Faţă de prima noastră vizită, acum totul este mult mai animat, nu ţi se pare, papa ?

- Sezonul este în toi, draga mea.

- Îmi place şi agitaţia de acum, dar parcă-mi plăcea mai mult liniştea de

atunci.

Nu se plimbară prea mult, deoarece Jade obosi repede şi şchiopătă mai pronunţat, fapt care nu-i scăpă lui Noel.

- Gata cu plimbatul, ai obosit.

Tânăra nici măcar nu încercă să nege.

- Dacă aveam cu cincisprezece ani mai puţin, te-aş fi dus în braţe până acasă.

Jade îi strânse braţul de care se sprijinea mai aproape de ea.

- Nu este nevoie de un astfel de gest pentru a-mi arăta dragostea ta. Ştiu că este nemărginită şi o simt tot timpul cum mă înconjoară.

Noel se aplecă şi-i sărută blând fruntea, apoi, sprijinită de braţul lui şi de baston, reveniră în casă.

Noaptea aceea a fost prima după mai mult de o lună în care Jade a reuşit să se odihnească.

De a doua zi, cei doi Therroni intrară într-o dulce rutină. După ce serveau micul dejun, se instalau pe marginea piscinei cu câte o carte în mână, înotau şi se bronzau toată dimineaţa, serveau prânzul, apoi se odihneau. Spre seară se plimbau pe plajă, piciorul tinerei avocate rezistând din ce in ce mai bine.

Casa din dreapta lor era locuită de o familie cu doi copii. Piscinele lor erau destul de apropiate şi nu-i despărţeau decât un strat de flori şi un mic gard verde. De multe ori, Jade se surprindea că trage cu urechea la conversaţia lor.

Chiar a doua zi după sosirea lor, râsese cu poftă de ce se petrecea dincolo de gard.

Mama încerca să-i facă pe cei doi copii, un băieţel de vreo cinci anişori şi o fetiţă cu doi ani mai mare, să stea liniştiţi şi să se bronzeze.

- Acum te culci pe spate, îi explica ea băiatului.

- Dar nu vleau să dolm.

- Nici nu trebuie, îi răspunse calm mama.

- Atunci de ce să mă culc, se bosumflă el având de partea lui logica imbatabilă a celor cinci ani.

Răspunsul copilului o făcu pe Jade să izbucnească în râs.

Casa din stânga lor era mult mai ascunsă vederii în spatele unor copaci. Nu

se zăreau decât câteva ferestre de la etaj şi părea nelocuită. Primul semn că venise şi acolo cineva Jade îl observă spre sfârşitul primei săptămâni de vacanță.

Geamurile fuseseră deschise şi briza oceanului umfla perdelele fine.

Glezna tinerei femei îşi recăpătase o mare parte din mobilitate, aşa că Noel îi scoase bandajul elastic. Liberă în mişcări, Jade înota mult, nu numai de plăcere, dar şi pentru a forța piciorul să revină la normal.

În ziua aceea, după ce serviră prânzul, Jade nu se simți suficient de obosită pentru somnul de după-amiază aşa că mai execută câteva ture de bazin. La un moment dat, făcând pluta pe spate pentru a se odihni, privirea i-a fost atrasă de ferestrele casei vecine. În spatele perdelelor, se distingea clar umbra unei persoane care stătea şi privea.

Dintr-o dată, se simți spionată, aşa că renunță la bălăceală, se înfăşură în prosopul pe care-l adusese cu ea şi intră în casă.

Nu înțelegea de ce inima îi bătea aşa de tare. Oare era speriată ? Nu-i făcuse nimeni nici un rău şi totuşi inima îi tropăia ca un batalion în pas de defilare. Se întinse în pat şi curând oboseala îşi spuse cuvântul şi adormi.

Noel, care nu putuse să adoarmă din cauza căldurii, auzi ciocănitul de la uşa de la intrare. Bucuros că nu mai trebuia să stea în pat, se duse să deschidă. Rămase ca trăsnit când îl recunoscu pe cel ce stătea în prag.

-Bună ziua, spuse bărbatul, politicos, mă numesc Roben Montereaux şi sunt vecin cu dumneavoastră, indică el cu mâna casa ascunsă de perdeaua de copaci.

Noel reuşi să se reculeagă şi întinse mâna bărbatului.

- Noel Therron, se prezentă el circumspect.

- Ați venit de mult ?

- De o săptămână.

- Eu abia am sosit şi m-am gândit să-mi cunosc vecinii.

Revenindu-şi pe deplin, Noel făcu un pas înapoi şi-l invită politicos.

- Intrați să bem un păhărel împreună, pentru a ne cunoaşte mai bine.

Urmându-şi gazda, Roben nu se putu abține să nu-l admire pe bătrânul care reuşise să treacă peste stupefacția enormă când dăduse cu ochii de el în pragul casei şi să se comporte civilizat.

Noel îl invită să ia loc în livingul răcoros şi-l întrebă ce dorea să bea.

- Este prea cald pentru o băutură tare, zâmbi Roben, un pahar de Porto, dacă se poate.

- Imediat, am mereu o sticlă pe aici, pentru că este vinul preferat al fiicei mele.

Discutară un timp despre vinuri, fiecare participând numai pe jumătate la discuție, în realitate fiind mult mai preocupați să se studieze reciproc. Conversația politicoasă era paravanul ideal pentru a se analiza.

Deodată, liniştea casei fu sfâşiată de un urlet de groază. Bătrânul sări în picioare şi porni cât de repede putea spre scară, în timp ce-i spunea oaspetelui său ca o scuză :

- Fiica mea are uneori coşmaruri.

Fără să ştie prea bine de ce, Roben se trezi alergând pe scară spre camera din care urletul se repeta sfâşietor. Îl depăşi pe bărbatul mai vârstnic, deschise uşa dormitorului şi se repezi orbeşte spre făptura care se zbatea cu disperare în patul mare. Cu brațele ridicate, femeia îşi acoperise fața ca şi cum se proteja împotriva unei terori nevăzute.

- Gata, îi spuse el blând în timp ce o zgâlțâia uşor de umăr.

Glasul lui avu un impact benefic asupra tinerei femei ; se linişti, dar îl prinse de mână şi-l trase spre ea, şoptind :

- Roby eşti aici, slavă Domnului. Degetele ei se agățau spasmodic de materialul fin al cămăşii în timp ce şiruri prelungi de lacrimi se revărsau din ochii ei închişi.

Cu chipul golit de orice expresie, galben ca turta de ceară, Roben strângea femeia aceea chinuită de coşmar în timp ce mintea îi era asaltată de zeci de întrebări.

Noel asista neputincios la scenă, cu un acut sentiment de pierdere.

- Sst, murmură el lângă tâmpla tinerei. O sprijinea cu un braț, în timp ce, timid, îşi trecu degetele celeilalte mâini prin coama ei bogată, privind uimit şuvița, destul de lată, de păr alb, care contrasta puternic cu restul părului de abanos.

Încet, femeia se linişti, lacrimile încetară să mai curgă, dar el nu-i putea da

drumul la loc pe pernă. Era ca şi cum găsise ceva după care tânjise ani lungi şi pustii.

Noel se apropie de ei abia atunci. Îi puse o mână pe umăr şi murmură:

- Acum este bine. S-o lăsăm să se odihnească.

Cu nespusă părere de rău, bărbatul o culcă la loc pe pernă, în timp ce cu degetul mare şterse o lacrimă care rămăsese aninată de genele lungi şi negre. Se ridică în picioare şi câteva clipe ascultară respiraţia liniştită a celei care dormea.

Noel îl prinse de mână şi-l trase afară din cameră.

- Are des astfel de coşmaruri ? se interesă în timp ce cobora scările

- A avut un accident cu puţin timp în urmă, răspunse Noel, scuzându-se parcă.

-Ştiu, am fost şi eu la balul de la care a plecat fiica dumneavoastră în noaptea accidentului.

Tonul încrâncenat îl făcu pe Noel să-l privească atent. Tăcură până reveniră în living.

- Ce doriţi de la fiica mea, domnule Montereaux ? îl atacă direct bătrânul medic.

Surprins, tânărul bărbat ridică din umeri.

- Eu n-am vrut decât să lucreze pentru mine !

- Nu puteţi accepta un refuz ?

- Ba da, dar nu pot accepta ura pe care mi-o aruncă în faţă de câte ori ne întâlnim. Dar poate mă puteţi lumina dumneavoastră, domnule, încercă el plin de speranţă.

Noel luase paharul de vin şi-l învârtea între degete, făcând lichidul roşu care mai rămăsese să se ridice pe pereţii transparenţi ai paharului.

- Din păcate nu pot, spuse într-un târziu, fără a-şi privi musafirul.

- Nu puteţi sau nu vreţi ?

Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră şi se susţinură.

- Este un secret care nu-mi aparţine, pronunţă rar Noel.

- Oare ce am putut face să stârnesc o astfel de ură?

Noel ridică neputincios din umeri.

- Nu înţelegeţi că bâjbâi ca un orb ? ridică Roben tonul.

- Înțeleg, dar nu te pot ajuta. Lumină în acest caz poate face numai Jade şi tatăl tău.

- Dumnezeule, dacă este implicat şi tata, atunci probabil că ura ei este perfect justificată. Umerii bărbatului se încovoiară într-un gest plin de deznădejde.

Câteva minute bune domni o tăcere apăsătoare.

- Domnule Therron, aş putea să vă pun o întrebare personală?

- Poți, tinere, dar nu sunt obligat să răspund la ea.

- Ați avut două fete ?

Bătrânul închise ochii pentru a-şi ascunde suferința, dar mişcarea n-a fost suficient de rapidă ca privirea vulturească a tânărului bărbat să n-o sesizeze.

- Da, articula el cu greu.

- Erau gemene ?

- Nu.

- De ce poartă acelaşi nume ?

- Pe una o chema Jade Anne, iar pe cealaltă Emma Jade.

- Prea multe coincidențe, murmură Roben posac, după care întrebă :

- Cine este Roby ?

- Nu ştiu, şi cred că o să ne oprim aici cu întrebările !

- Oricum, mulțumesc pentru răspunsuri, chiar dacă nu mi-am lămurit dilemele. Făcu o scurtă pauză înainte de a continua. Dimpotrivă, unele au ridicat alte semne de întrebare.

Noel vru să-i mai toarne vin, dar tânărul acoperi paharul cu palma.

- Pentru mine este suficient !

Era evident că bătrânul dorea să scape de el, dar dintr-un motiv care până şi lui îi scăpa, Roben refuza să se ridice şi să plece.

- Credeți că pot reveni în una din zilele următoare, să discut cu fiica dumneavoastră ?

Noel ridică din umeri, neputincios.

- Corect ar fi să-i respectăm dorința şi să facem cum vrea!

- Atunci, probabil că nu mă voi lămuri niciodată ! Supărarea şi tristețea lui erau evidente.

- Cu ce să vă lămuriți, domnule Montereaux ? Vocea care păstra încă o urmă de somn răsună ca un foc de armă în încăpere.

Ambii bărbați se întoarseră ca la comandă spre scara interioară. Jade se sprijinea cu indiferență studiată de balustrada lăcuită. O pereche de pantaloni scurți îi scoteau în evidență picioarele lungi şi frumos bronzate, în timp ce tricoul roşu larg îi ascundea cu măiestrie bustul. Cascada întunecată i se revărsa pe umerii rotunzi. Desculță, avansă spre centrul încăperii. Fascinat, Roben nu-şi putea lua ochii de la picioarele acelea interminabil de lungi.

- Ce se întâmplă, domnule Montereaux ? Ați uitat atât de repede lămuririle pe care doreați să mi le cereți ?

Bărbatul își drese glasul, dar cum gâtlejul îi era complect uscat, pentru a-l face funcțional trebui să înghită cele câteva picături de vin care mai rămăseseră în pahar.

- N-am uitat nimic din ce doream să discutăm, domnişoară Therron.

- Foarte bine, profită de ocazie şi întreabă, dar ține minte, îndreptă ea degetul arătător spre el, dacă îl vor apuca toți draci pe tatăl tău, sper să ai decența şi să recunoşti că tu eşti cel care ai venit în casa mea cerându-mi informații.

Jade se plimba cu tălpile goale prin dreptul ferestrelor glisante care dădeau spre piscină.

- Eu am puțină treabă, se ridică Noel. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti, draga mea.

Cei doi tineri nu acordară nici o atenție plecării bătrânului, prea absorbiți să se studieze reciproc.

- Ce implicație are tatăl meu ?

- Este regizorul acestei piese, iar discuția de acum nu era prevăzută în scenariul inițial.

- Deci, din cauza lui mă urăşti ?

- În nici un caz din cauza lui, te urăsc pentru ce mi-ai făcut , aruncă ea cu venin.

În clipa aceea, privirea lui Roben se fixă pe degetele ei, care strângeau spătarul unui fotoliu. Degetului mic de la mâna stângă îi lipsea o falangă. Alb ca

o stafie, bărbatul se ridică în picioare şi-i luă mâna. Printre dinţii strânşi, reuşi să articuleze :

- Noel Therron nu este tatăl tău natural. Era o constatare, nicidecum 0 întrebare.

Cu toate astea, Jade îl aprobă cu o înclinare a capului.

- Eşti Emma, Emma mea, accentuă el patetic în timp ce lacrimi mari 1se rostogoleau pe obrajii lipsiţi de sânge.

O trase din spatele fotoliului şi o strânse cu putere la piept. Jade încercă să-l împingă, dar o forţă mai presus de voinţa ei o făcu să se cuibărească la pieptul lui. Doar o clipă, susura o voce undeva în capul ei, doar o clipă să mai fiu acolo unde mi-a fost cel mai bine, acolo unde am petrecut cele mai tandre clipe de iubire.

Lacrimile lor se amestecară în ploaia de sărutări pe care si le dăruiau cu dărnicie tandră. Mâinile lor alergau ca mici spiridusi, curioşi să descopere senzaţii de mult uitate. Ca doi orbi, căutau să descopere tactil vechile contururi cu care fuseseră atât de obişnuiţi.

Dar, vai, trupurile care se strângeau cu disperare frenetică nu mai aveau prea multe în comun cu trupurile tinere pe care memoria lor le reţinuse.

- Emma, iubirea mea, am fost orb ?

- Nu mai sunt Emma, spuse ea făcând un uriaş efort să se desprindă din braţele lui.

Cu părere de rău, el îi dădu drumul.

Pentru că nu era prea sigură pe trupul ei, Jade puse o distanţă apreciabilă între ei, aşezându-se pe fotoliul cel mai depărtat.

- Te rog, Roben, ia loc să discutăm.Vocea ei calmă a fost ca o găleată de apă rece turnată în capul bărbatului.

- Ai dreptate se resemnă el, trebuie să discutăm, chiar dacă această discuţie are loc cu o întârziere de nouă ani ! De ce, Emma ?

- Nu tu ar trebui să pui această întrebare, eu ar trebui s-o fac !

-Aşa nu vom ajunge la nici un rezultat, mai bine s-o luăm de la capăt, adică din noaptea acelui nenorocit accident. Eu voi spune ce ştiu, iar tu completează-mă. A doua zi când am întrebat de tine, am fost anunţat că ai murit.

Jade îşi duse o mână la gură pentru a împiedica strigătul de groază care-i ajunsese în gât. Abia acum înțelegea de ce Armand Montereaux fusese sigur că Roben n-o va căuta. Machiavelismul lui era inimaginabil.

-Am plâns la mormântul tău şi m-am acuzat în fiecare clipă de atunci încoace de moartea ta

- Mormântul meu, îngână ea cu greu.

- Da, alături de mormintele părinților tăi stă o cruce pe care este trecut numele tău, Emma Vigoda, anul naşterii şi cel al morții.

Şoc după şoc, Jade suporta din ce în ce mai greu adevărurile pe care i le arunca în față. Din această cauză i se ceruse să nu mai treacă pe la mormintele părinților. Ce abilitate formidabilă de a face întreg scenariul într-un timp foarte scurt!

-Acum, este timpul să-ți spui şi tu povestea.

Neliniştită, ea se foi pe perna moale a fotoliului. Acum când aflase despre chinurile prin care trecuse el, vinovăția o devora cumplit. Cum să-i spună despre pactul pe care-l făcuse? O va urî de moarte. O clipă, a fost tentată să îmbrace lucrurile într-o haină mai frumoasă, dar firea ei onestă o opri. Venise clipa adevărului şi n-avea de ce să-l ascundă. El suferise la fel de mult ca ea, astfel că avea tot dreptul să ştie ce se întâmplase .

- Muntele acela de sticle m-a mutilat rău de tot, spuse ea şoptit, privind undeva departe. Nu ştiu cum arătam, dar toți în jurul meu numai asta-mi spuneau. Vroiam să te văd, aveam nevoie de iubirea ta mai mult ca niciodată. Capul îmi era acoperit cu bandaje, puteam privi lumea numai printr-o mică fantă aflată în dreptul unui ochi. În dreptul acelei mici ferestre a apărut chipul tatălui tău. Mi-a prezentat calm starea în care mă aflam, apoi mi-a propus un târg. Un chip nou, o viață nouă în schimbul a trei promisiuni. Una, să nu te caut niciodată, a doua, să părăsesc oraşul, iar ultima să nu mă mai duc niciodată la mormântul părinților mei.

O tăcere înghețată se aşternu în încăpere. Trecu mai bine de un minut înainte ca glasul ei pierit, să se facă auzit din nou :

- N-am stat prea mult pe gânduri; eram convinsă de puterea iubirii noastre şi că tu niciodată n-ai fi acceptat interdicția de a nu mă vedea. N-am bănuit

viclenia tatălui tău. Am stat în spital luni întregi, aproape un an, aşteptându-te. Apoi Noel, care era doctorul care m-a reparat, mi-a propus să iau locul fiicei pe care o pierduse, nu cu mult timp înainte. Eram doi oameni singuri care nu mai aveam speranțe, aşa că am fost de acord să ne unim singurătățile şi să devenim o familie. Îl iubesc ca pe un tată adevărat, încheie ea tranşant.

Chipul lui Roben era ca dăltuit în piatră. O mască îi împietrise trăsăturile, împiedicând orice supoziție asupra sentimentelor sale.

- Era chiar atât de important chipul acela nou ? aproape scuipă el cuvintele.

- Atunci când toată lumea spunea că voi arăta ca un monstru, mi s-a părut foarte important. Eram convinsă că, văzându-mă aşa hidoasă, m-ai fi părăsit oricum. De atunci, părerea mea a oscilat foarte mult, dar decizia fusese luată şi nu puteam decât să respect pactul.

- Pactul cu însuşi diavolul!

- Tatăl tău n-a făcut decât să valorifice o situație favorabilă. Nu mă putea suferi, eram un nimic în ochii lui, eram o piedică în calea planurilor mărețe pe care le avea pentru tine. A speculat laşitatea mea, sunt la fel de vinovată ca şi el pentru că l-am lăsat s-o facă.

- Nu-mi cere să mă gândesc acum la acest aspect, nervii mei sunt întinşi precum corzile de chitară.

- Acum când ştiu adevărul, îmi este ruşine de ura pe care ți-am aruncat-o în față de atâtea ori. Dar te rog să mă înțelegi, eram convinsă că eram campioana absolută a durerii şi credeam că este dreptul meu să te urăsc. Iartă-mă, dacă poți.

- În acest moment, nu cred că o pot face, Emma, sau mai degrabă, Jade !

- Nu are importanță, spuse ea amărâtă.

Roben se ridică brusc în picioare :

- Am nevoie de ceva mai tare ca vinul. Jade se grăbi spre bar, dar un gest a bărbatului îi tăie avântul

- Nu te deranja, acum plec. Trebuie să mă gândesc în linişte la cele aflate. Fără a mai aştepta vreo reacție din partea ei, părăsi precipitat casa.

Stoarsă de toate puterile, Jade se lăsă să cadă pe canapea. După numai câteva minute, intră tatăl ei. Fără o vorbă, se aşeză lângă ea, îşi petrecu brațul în

jurul umerilor şi o trase uşor spre el. O legănă încet, ca pe un copil. Lacrimile se încăpăţânau să stea ascunse , zăgăzuite bine.

- A fost chiar aşa de rău ?

- Mult mai rău.

- Acum, măcar ştiţi amândoi cum stau lucrurile.

- Da.

- Cred că de acum îţi poţi trăi şi tu cu adevărat viaţa, îi murmură el în păr.

Prin mintea ei tulbure un gând încerca să urce la suprafaţă, dar nu reuşea să devină coerent. Apatia ei era înfricoşătoare.

- Vom trece noi şi peste asta, o asigură blând Noel.

- Probabil.

Răspunsurile ei scurte sau monosilabice îi arătau lui Noel cât de tulburată era fetiţa lui.

- Vrei să ne întoarcem acasă ?

Ea se întoarse să-l privească :

- Aici suntem acasă, ai uitat ? Nu, tată, n-am de ce să fug. Roben este cel pe care am reuşit să-l pun pe fugă. Ştii, mă gândesc că abia acum tatăl lui a câştigat cu adevărat.

- Nu spune asta, draga mea !

- Dar ăsta este adevărul !

- Uneori, şi prea mult adevăr strică, mormăi bătrânul.

Preţ de o secundă, lungă cât o zi întreagă, Jade îngheţă. Îl privi pe Noel prin pâcla lacrimilor strunite cu greu.

- Ai ştiut, în tot acest timp ai ştiut, îi aruncă ea acuzator.

Bărbatul nici măcar nu încercă să pară că nu ştie despre ce vorbeşte. Acceptă acuzaţiile cu capul plecat.

- Da, draga mea, am ştiut.

- De ce nu mi-ai spus, de ce m-ai lăsat să-l urăsc?

- La început de teamă să nu suferi un alt şoc emoţional, apoi de frică să nu te pierd. Ştiu că nu este un motiv prea solid şi că am greşit, te rog să mă ierţi.

- Doamne, îşi răsfiră tânăra părul cu ambele mâini. Asta este ziua confesiunilor şi a iertării păcatelor.

-Ar fi prea uşor, draga mea.

-Ai dreptate, nimic nu este simplu şi uşor în situaţia asta.

-Viaţa, de obicei, aşa este.

-Nu, viaţa ar fi mai uşoară dacă n-ar exista minciunile, care spuse în numele binelui ne înveninează sufletele ! strigă ea cu disperare.

-Jade . . . .

-Nici un Jade! ţipă ea mai tare, de ce toţi cred că dacă ne mint ne este mai bine, de ce ?

Nu-l lăsă totuşi să răspundă. Ridicând ambele braţe cu degetele depărtate ca nişte suliţe, într-un gest de interdicţie, plin de autoritate.

-Mai bine nu spune nimic, mă duc la mine în cameră şi nu vreau să văd pe nimeni.

Îi întoarse spatele şi urcă scara cât putu de repede.

Capitolul 11

Jade trânti uşa în urma ei şi se aruncă pe pat, plângând. Lacrimile stăpânite cu greu până atunci erupseră ca un gheizer, ele fiind singura alinare pe care o putea primi în acel moment.

Noel o urmă pe scări, dar se opri cu mâna pe clanţa uşii ei. O auzi hohotind şi chiar dacă-i era greu, se retrase, lăsând lacrimile să-i purifice sufletul. Era o bătălie pe care trebuia s-o dea singură. Abătut, nu se putea opri să se întrebe dacă după această zi memorabilă relaţia lui cu Jade va mai fi la fel.

Un junghi ca un fulger îi străbătu dureros inima. Se sprijini de perete pentru a rămâne în picioare, la început cu ambele braţe, apoi cu spatele. Cu mâini tremurând uşor, îşi căută medicamentele în buzunarul de la pantaloni. Prinse cu greu un tub, reuşi să strecoare o pastilă sub limbă înainte de a se prăbuşi. În cădere, lovi o vază uriaşă cu un aranjament de flori uscate, care se sparse cu zgomot.

Prin pâcla lacrimilor şi a durerii, Jade auzi bubuitura cu care se sparse vaza. Se ridică pândind un alt zgomot care s-o facă să înţeleagă ce se întâmplă. Cum numai tăcerea era cea care îi pulsa în urechi, deschise uşa şi privi pe culoar. Într-o clipă, înţelese că i se făcuse rău lui Noel.

Se repezi la el, dar chipul lui alb nu prevestea nimic bun. Îşi dezbrăcă

tricoul, îl împături şi i-l puse sub cap, după care alergă la telefon să cheme salvarea. După ce se asigură că ambulanța va veni în câteva minute, alergă şi îşi puse alt tricou, apoi se întoarse la bătrânul care nu schița nici o mişcare.

- Dacă mori acum nu te voi ierta niciodată, murmură ea printre lacrimi. N-am apucat nici măcar să ne certăm ca lumea !

Aşezată pe jos, îşi înclină capul până ce fruntea ei o atinse pe a lui.

- Nu mă părăsi, papa, te rog, nu pleca şi tu !

Tresări speriată când auzi soneria. Alergă pe scări, chiar dacă piciorul o durea destul de tare, din cauza efortului la care era supus.

Deschise uşa, lăsându-i pe medici să-şi facă treaba. După ce îl consultară, îl transportară la ambulanță pentru a-l duce la spital.

- Ce are ? întrebă ea în timp ce însoțea targa.

- Atac de cord, domnişoară.

- Are şanse să-şi revină ?

- Deocamdată trăieşte, nu putem face alte pronosticuri.

- Pot veni cu dumneavoastră? îl prinse ea pe doctor de mână.

- Sigur.

Uitând că este desculță, sări în ambulanță. Îl prinse pe Noel de mână şi nu-i dădu drumul până la spital, când îl smulseră pur şi simplu de lângă ea. Rămase în sala de aşteptare, frângându-şi neputincioasă degetele. Picioarele ei goale lipăiau sacadat pe mocheta din sala de aşteptare. Atunci când piciorul care fusese în ghips cedă sub greutatea trupului ei, ar fi căzut dacă un braț puternic n-ar fi prins-o, susținând-o. Instinctiv, trupul ei îl recunoscu pe cel de care se sprijinea.

- Ce s-a întâmplat ? întrebă vocea care-i bântuise somnul ani întregi.

- Tata, a suferit un atac de cord.

- Curaj, din câte l-am cunoscut, va lupta să supraviețuiască.

- Nu înțelegi, articulă ea printre suspine.

- Ce să înțeleg ?

- L-am supărat !

- Cum ?

- A ştiut de presupusa mea moarte, l-am trimis să pună flori la mormintele

părinților mei. A știut de ce nu mă cauți, dar nu mi-a spus. Ne-am certat, cu toate că știam că inima lui este bolnavă.

Cu un gest hotărât, se desprinse din îmbrățișarea aceea atât de binefăcătoare, își șterse lacrimile cu dosul palmei, apoi îl privi cu tristețe pe Roben.

- Tu ce cauți aici ?

- Mă pregăteam să pornesc spre aeroport când am văzut ambulanța plecând de la voi. Nu puteam pleca fără să știu ce se întâmplase !

Deci, așa cum se temuse, pleca. Simți cum inima ei atât de încercată se oprește preț de o clipită, apoi pornește din nou într-un ritm nebun. Se așeză pe scaunul cel mai apropiat, întruchiparea deznădejdii.

Crezând că starea lui Noel o aruncase în brațele acelei disperări tragice, Roben o mângâie pe cap, murmurându-i:

- Se va face bine, ai să vezi.

Absentă, încuviință printr-o înclinare a capului.

- Nu trebuie să te învinovățești pentru acest atac.

- Ușor de zis, mai greu de făcut.

Bărbatul se lăsă pe vine în fața ei.

-Ascultă, Emma, ai trecut prin multe azi, voi vorbi cu un doctor să te oprească aici peste noapte, să-ți administreze un calmant ușor, ca să te poți odihni.

- Dar nu vreau să mă odihnesc !

- Atunci, ce vrei ?

Ridică din umeri cu un gest înfrânt, neputincios.

-Vei face așa cum spun eu, rosti el autoritar. Vroiam să prind avionul din seara asta spre Paris, să am o discuție cu tatăl meu și mâine să mă întorc ...

Restul cuvintelor se pierdură în hăul care se deschise negru în fața ei și o înghiți într-o clipă.

Leșină, căzând în față ca o păpușă de cârpe. Roben o susținu, nedumerit de zâmbetul care-i destinsese trăsăturile feței.

Nu avea de unde ști că zâmbetul acela fugar îi era adresat lui, drept recompensă pentru faptul că nu pleca definitiv.

Jade îşi reveni şi constată că era întinsă într-un pat de spital. Simţi imediat mirosul acela specific de dezinfectant şi se cutremură de spaimă.

- Noel ? strigă ea disperată.

- Este bine, îi răspunse o voce masculină pe care o cunoştea atât de bine.

- N-ai plecat ?

- Cum să te las în starea asta ?

- Am fost şi mai rău, ripostă ea.

- Ştiu, şi regret că n-am fost alături de tine.

Tânăra întinse o mână spre el. O punte fragilă peste prăpastia care-i despărţise atâţia ani. Roben nu ezită s-o accepte, strângând-o mai mult decât era cazul. Dar disconfortul cauzat de acea strângere de urs era ultima grijă a tinerei femei.

- Spuneai cumva, îşi alese ea cu greu cuvintele, înainte să leşin, că ai de gând să te întorci ?

- Ai înţeles foarte bine, îi zâmbi el.

El n-o prea ajuta, însă trebuia să ştie.

- Pentru a-ţi continua vacanţa ?

Nesiguranţa şi încordarea ei îl amuzau teribil pe Roben.

- Normal !

- Da ?

Agitaţia ei febrilă îl impresionă, aşa că nu mai lungi şarada şi spuse calm :

- Trebuie să am o discuţie cu tatăl meu, apoi mă voi întoarce şi vom avea o altă întrevedere. Sper ca până atunci să fii suficient de refăcută pentru a mă putea suporta.

- Ne-am schimbat mult, Roben, spuse ea cu tristeţe.

- Ne-am maturizat şi este normal să ne fi schimbat. Timpul nu iartă pe nimeni.

Sufletul ei plin de iubire i se revărsa prin ferestrele verzi ale ochilor. Chiar dacă pricepu mesajul, pe chipul lui nu se văzu nimic.

- Mai ai timp să prinzi acel avion ? articulă ea cu greu.

- Doar dacă plec în următorul sfert de oră.

- Atunci, nu te mai rețin, drum bun !

- Să înțeleg că te simți mai bine? o ironiză el.

- N-are nici o importanță cum mă simt eu, se bosumflă ea.

- Pentru mine are, ripostă el blând.

Jade putea lupta împotriva unui Roben furios, dar n-o putea face împotriva unuia blând.

Îi zâmbi.

- Tu pleacă la aeroport, iar eu o să mă duc la Noel.

- Promiți că vei rămâne peste noapte aici ?

- Da, chiar dacă urăsc spitalele ca nimic altceva.

- Ştiu că te vei ține de promisiune, o mângâie el pe păr. Buzele luară locul mâinii şi o sărută. Mai întâi părul, apoi coborî pe frunte, nas şi rămase o clipă deasupra buzelor înainte de a i le captura într-un sărut pătimaş.

Era ca şi cum ultimii nouă ani n-ar fi existat niciodată. Se simțeau din nou tineri, iar iubirea lor era totul pe lume. Cel puțin aşa crezu Jade până ce Roben întrerupse sărutul, brusc.

- Trebuie să plec, se încruntă el.

- Nu te rețin, replică Jade, jignită de îndepărtarea lui bruscă.

Bărbatul se îndreptă spre uşa rezervei, dar se răsuci spre ea înainte de a ieşi.

- Nu ştiu prea bine care sunt sentimentele mele pentru tine, dar ştiu că am fost eliberat de o mare vinovăție care îmi pustia sufletul. Până mă întorc, sper să se mai lămurească unele lucruri.

Ieşi rapid, închizând încet uşa în urma lui. Aşa că n-o mai auzi pe Jade spunând:

- Sper că mă vei putea ierta !

După plecarea lui Roben, tânăra porni spre reanimare, unde era Noel. Vorbi cu medicul despre starea lui şi despre oportunitatea de a fi transportat la Bordeaux. Când primi toate asigurările de care avea nevoie, se întoarse în rezerva ei şi căzu într-un somn adânc.

Dimineața veni veselă şi plină de soare. Noel a fost mutat în rezerva în care îşi petrecuse ea noaptea. Bătrânul se trezi pentru scurt timp şi când o văzu lângă

el, îi zâmbi fericit.

- Draga mea, te rog să mă ierți pentru chinul pe care ți l-am provocat, şopti el.

- Pentru povestea aceea veche cred că am reuşit să te iert.

- Îmi era aşa de teamă că mor şi n-am iertarea ta. Pentru mine, este foarte important.

- Nu te mai frământa, te iert. Iubirea ne face uneori să greşim față de cei pe care-i adorăm, dar te rog stai liniştit. Nu cred că aş supraviețui dacă ai suferi alt atac.

Buzele bătrânului se destinseră într-un zâmbet şi adormi imediat.

Jade chemă un taxi cu care ajunse repede acasă.

Se uită la picioarele ei goale şi se întrebă ce crezuse Roben despre neglijența ei. Ridică din umeri şi se duse să facă un duş. Faptul că reuşise să doarmă, chiar ajutată de tranchilizante, îi mai ridicase moralul. Trebuia să accepte că se simțea uşurată, chiar dacă îi era groază de Armand Montereaux şi de o eventuală confruntare cu el. Spera ca acest lucru să se întâmple într-un viitor cât mai îndepărtat.

Faptul că recunoscuse că era Emma Vigoda era mare uşurare, ca şi cum fusese moartă şi înviase.

Lăsă apa duşului să-i biciuiască pielea şi izbucni în râs, un râs adevărat, cum nu mai râsese de nouă ani.

***

La peste opt sute de kilometri depărtare, în somptuoasa casă a familiei Montereaux , tată şi fiu se confruntau cu ură nedisimulată.

- Ce este cu această cerere absurdă de a ne întâlni ? nu-şi ascunse Armand dispreţul pentru convocarea urgentă.

Chiar dacă nu era tot atât de calm ca tatăl său, Roben afişa un chip impasibil şi rece.

- Pentru mine, această întrevedere este de o importanță vitală !

- Ce pompos sună, îl ironiză Armand.

- Sper ca în cel mai scurt timp să-mi dai dreptate.

- Sunt întru totul de acord că ar trebui să scurtăm această întâlnire inutilă.

Roben respiră profund, ştiind că tatăl său urmărea în primul rând să-l enerveze, pentru a-l putea manipula apoi mai uşor. Se întâlnise de prea multe ori cu această tehnică exersată atât de des de Armand, încât o transformase într-o adevărată artă.

- Care este ordinea de zi a acestei şedințe ? continuă Armand.

- Emma Vigoda, lansă calm Roben.

Armand Motereaux avu un moment de recul, ca şi cum îi explodase în față o bombă.

Roben îşi savură cu tristețe momentul de triumf, dar tatăl său îşi reveni cu surprinzătoare repeziciune, întrebând :

- Cine este Emma Vigoda ?

- Cea pe care ai avut grijă s-o îngropi, îi aruncă scârbit Roben.

- Nu ştiu la ce te referi , încercă bătrânul să tragă de timp.

- Cu toate că nu cred că te-ai sclerozat, am să-ți amintesc. Roben avea un ton tăios ca lama unui brici. Emma Vigoda era iubita mea, acum nouă ani am avut amândoi un accident. Aici intervii tu şi planurile drăceşti care te bântuie. Pe mine m-ai făcut să cred că a murit, iar pe ea ai făcut-o să promită că nu mă va căuta niciodată, va părăsi Parisul şi interdicția de a mai vizita vreodată mormintele părinților ei. Nu trebuie să pierd timpul şi să-ți mai explic ce este cu aceste condiții.

Înțelegând că fiul lui are în mână toate atuurile, Armand atacă în forță:

- A, despre asta este vorba, dar nu te-am auzit spunând nimic despre cariera ta reuşită şi nici despre chipul cel nou al fâşneței.

- Ticălos bătrân! strigă Roben, drept cine te crezi, bunul Dumnezeu, să te joci cum vrei cu viețile noastre? Mă bucur că mama nu mai este pentru a vedea lângă ce mizerabil a trăit o viață urgisită.

- N-o amesteca pe maică-ta în această poveste.

- Nici eu, nici ea nu ne-am amestecat, am jucat aşa cum ne-ai cântat tu. Dacă ura din privirea lui Roben ar fi putut ucide, cu siguranță Armand ar fi zăcut de mult ucis.

- De unde ai aflat ?

- Am angajat un detectiv, spuse Roben adevărul numai pe jumătate.

- De ce acum ?

- Am întâlnit-o pe Emma întâmplător şi refuzul ei de a sta de vorbă cu mine m-a incitat, ştii cât sunt de curios.

Întrebările puse mai calm, dezamorsară conflictul pe moment.

- Cum arată ?

- Bine.

- Atunci, tot nu văd unde este problema !

Cu asta însă turnă gaz peste foc.

- Problema, spuse vibrând Roben, este că ne-ai furat nouă ani din viață, ne-ai condamnat să trăim cu povara vinovăției, eu că am ucis-o, iar ea că a făcut acel pact. Ca să nu mai vorbim despre fericirea de care ne-ai deposedat în toți anii aceştia.

- Fericire, îşi flutură arogant mâna Armand, este un cuvânt inventat de poeți şi scriitori pentru a suci mințile oamenilor cu descrierea unor sentimente efemere.

- Te compătimesc, bătrân nebun, pentru crezurile tale absurde.

- Mai degrabă tu eşti de compătimit şi complet nebun; ai o carieră strălucită, îți foloseşti inteligența mai mult decât majoritatea oamenilor, de ce te împiedici de trecut când viitorul ți se aşterne la picioare?

- Acest viitor măreț pentru tine, pentru mine nu înseamnă decât singurătate, răutate şi tristețe ! La ce-mi foloseşte munca, dacă nu am un urmaş căruia să-i las tot?

- Adică vrei să spui că nu poți procrea ? se arătă Armand sincer şocat.

- Nu, nu asta am vrut să spun.

- Atunci, ia o femeie fa-i un copil şi lasă prostiile.

- Cu tine chiar nu se poate discuta, strigă Roben. Nu înțelegi că eu nu sunt ca tine ?! Pentru mine căsătoria de conveniență nu există, dacă o voi face o voi face din dragoste, o să-mi respect nevasta, iar copilul sau copiii mei, vor simți căldura şi iubirea unui cămin adevărat !

- Aşa cum am spus, ți-ai pierdut mințile.

- Greşeşti, abia acum mi le-am găsit.

- Şi ce vei face cu ele ?

- Le voi folosi !

- La ce ?

- Voi părăsi această casă şi nu voi reveni decât la moartea ta, asta numai de ochii lumii, nu că mă va afecta trecerea ta în lumea de dincolo. Voi părăsi Parisul şi voi prelua banca din Bordeaux, care este rezultatul muncii mele. Îmi păstrez acțiunile pe care le-am cumpărat singur, cu ale tale nu mă interesează ce faci . Poți chiar să le vinzi la concurență pe prețuri de nimic pentru a-mi face probleme, nu-mi pasă, dar de azi înainte consideră că n-ai nici un copil, aşa cum eu consider că sunt orfan.

- Ceea ce spui este foarte grav !

- Da, este calea pe care voi merge, fără a privi înapoi.

- Ştii că dacă ieşi pe uşa acesta nu mai există cale de întoarcere.

- Asta -mi doresc.

- Nu vrei să te mai gândeşti şi să laşi patimile şi subiectivismul deoparte pentru a-mi judeca la rece şi imparțial faptele?

- Nu sunt judecător, iar pentru faptele tale nu-ți face probleme, vei fi judecat, iar dacă Dumnezeu te va ierta, eu n-o voi face.

Ura se revărsase din cei doi combatanți, lăsându-i storşi şi epuizați.

Îşi susțineau unul altuia privirile fără a ceda vreunul.

- Şi toate astea pentru o fustă, ridică din umeri bătrânul.

- Iarăşi te înşeli . Ceea ce fac nu fac pentru o femeie, ci pentru mine, pentru un ideal la care tu consideri că n-am dreptul.

- Cu timpul, te vei convinge că bărbații care reuşesc în viață sunt cei care țin la distanță femeile şi le cultivă ca pe nişte umbre docile, ceilalți sunt nişte ratați care trăiesc în umbra femeilor. Tu, acum, renunți la statutul de bărbat pentru a deveni o umbră.

- Umbră am fost până acum, nu se lăsă Roben, am fost umbra ta, un om fără sentimente fără viață personală, munca nu ține de cald noaptea în pat. Iar dacă n-ai înțeles lucrul acesta până acum, ai trăit degeaba.

Armand deschise gura să riposteze, dar fiul său îl opri cu un gest ferm al mâinii.

- N-are rost să continuăm, ne irosim timpul atât de prețios. Voi urca la mine în cameră să-mi fac bagajele. Dacă te temi să nu plec cu argintăria, mă poți asista.

Cu spatele drept şi capul sus, se întoarse şi părăsi încăperea. Când închise uşa se lăsă cu spatele pe ea, secătuit de energie. Uşa masivă îl împiedică să-şi audă tatăl spunând :

- Nu poți fura ce-ți aparține de drept, fiule.

În camera sa, Roben privea cu ochi mijiți de jur-împrejur. Deschise enorma debara cu haine. Alese câteva costume, pe celelalte le aruncă grămadă jos. Făcu acelaşi lucru cu cămăşile, cravatele, şosetele şi lenjeria. Trase sertarele de la noptiere, sortând rapid conținutul . Îngrămădi totul în două geamantane pe care le închise uşor.

Mai aruncă o privire circulară prin cameră şi, zărind o fotografie a mamei sale, se repezi şi o luă.

- Te iau cu mine, draga mea mamă. Măcar acum să scapi de tiranul care te-a ținut în robie atâția ani.

Cu lacrimi în ochi, scoase fotografia Emmei din portofel şi o privi lung.

- Ce se va întâmpla cu noi, acum ? Vom putea oare să construim un pod trainic peste prăpastia care ne desparte ? Vom găsi calea spre iertare şi fericire ?

Se întinse cu mâinile sub cap în patul uriaş. Privi tavanul minute în şir, încercând să readucă la suprafață sentimente îngropate de ani de zile.
Dar toate erau atât de palide, aproape fum. Înțelese că nu putea construi nimic pe ceva atât de efemer ca amintirile. Trebuia s-o ia de la zero, cu răbdare şi tenacitate, să încerce să-şi refacă viața.

Sări în picioare, luă geamantanele şi plecă hotărât. La baza monumentalei scări interioare îl aştepta bătrânul valet al familiei.

- Plecați pentru mai mult timp, domnule Roben ?

- Plec pentru totdeauna, Basil.

- Cred că nu vă înțeleg !

- M-am certat cu tata.

- Ați mai făcut-o şi altă dată, domnule, dacă nu vă este cu supărare!

- Ai dreptate, dar de data aceasta este altfel.

- Poate că după un timp vă veți răzgândi și-l veți ierta.

- Am spus că n-o voi face niciodată și mă voi ține de cuvânt.

- Dar domnul Armand va rămâne foarte singur.

- Te are pe tine și pe toți ceilalți, arătă Roben cu mâna spre aripa rezervată servitorilor.

- Nimic nu este mai important ca un fiu.

- M-aș fi bucurat ca și tata să aibă această idee.

- Dumneavoastră unde plecați ?

- La Bordeaux.

- Așa de departe ?

- Nu cred că este suficient de departe, Basil.

- Poate vă mai gândiți, nu se lăsă bătrânul valet.

- Basil, îi puse Roben o mână pe umăr, acum este pentru totdeauna, și vezi că am lăsat o mulțime de lucruri pe jos în cameră. Ai grijă să ajungă la săraci, eu nu mai am nevoie de ele.

Pe obrajii stafidiți ai bătrânului servitor se prelinseră câteva lacrimi.

- Nu pot să cred că se întâmplă asta, șopti el pierit, cu toate că era de așteptat să se întâmple.

Roben, care lăsase geamantanele jos când începuseră să discute, îl îmbrățișă pe cel care fusese mai aproape de el în anii copilăriei decât propriul său tată.

- Adio, bătrâne prieten.

- La revedere, domnule Roben, Domnul să fie alături de dumneata.

- Mulțumesc, Basil. Dacă vreodată ai nevoie de mine, ai numărul de la telefonul meu mobil.

- Nu-l voi folosi decât în cazul unei urgențe.

- Așa să faci.

După încă o strângere în brațe, cei doi se despărțiră.

Nici unul din ei nu-l observase pe Armand ascuns în umbra ușii de la biroul lui.

Roben își scoase mașina din garaj, aruncă geamantanele în portbagaj și porni spre o viață nouă. Era obosit nu numai fizic, dar mai ales psihic, însă nu

dorea să mai stea nici măcar o singură noapte în mausoleul pe care-l considerase casă până atunci. Va opri undeva pe drum şi îşi va continua călătoria a doua zi.

Cu acest gând în minte, apăsă pedala de acceleraţie. Maşina ascultătoare se avântă la drum.

Capitolul 12

Jade privea, de pe marginea piscinei, ferestrele întunecate de la vila lui Roben. Nu ajunsese încă, îşi spuse ea. Oare de ce dura atât ?

- Sau poate mai corect ar fi să mă întreb dacă va mai reveni ? mormăi ea sub pălăria pe care şi-o trăsese peste faţă.

Trecuseră două zile de la plecarea lui, iar ea îşi simţea privirea atrasă ca de un magnet către ferestrele casei lui. Era tot ce putea vedea din casa ascunsă între copaci. Chicoti uşor, se simţea ca o şcolăriţă care pândea băiatul vecinilor, de care era îndrăgostită. Îndrăgostită ? Se rostogoli pe o parte. Oare chiar era îndrăgostită ? Sau poate se încăpăţâna să creadă acest lucru? În trecut, fusese sigură pe sentimentele ei, dar acum nu mai era aşa de convinsă. Chiar dacă-l aştepta cu nerăbdare, asta nu putea fi numită dragoste, ci mai de grabă o stare de surescitare nervoasă.

Noel urma să stea toată săptămâna în spital şi chiar dacă-i făcea vizite lungi, se simţea teribil de singură. Oare de ce acum simţea singurătatea ca pe o povară, în timp ce până acum o agrea ?

Pălăria îi alunecă de pe faţă tocmai când soarele intra în nori. Nori? Mai înainte nu era nici un nor pe cerul de un albastru transparent. Deschise ochii şi privirea ei nu întâlni cerul, ci doi ochi albaştri ca apa oceanului, care o priveau cu blândeţe. Doamne, cât era de frumos! Nu se putu abţine să-l admire. Chipul lui destins, fără masca omului de afaceri, părea mult mai tânăr. Regăsea acum ceva din tânărul iubit pe care-l pierduse cu nouă ani în urmă.

- Bună, îi zâmbi Roben.

- Bună, reuşi ea să răspundă, după ce-şi umezi buzele uscate subit, cu vârful limbii.

- Te-ai bronzat frumos !

- Am avut parte de timp bun.

Jade privea la el în sus. Era parcă mai înalt şi mult mai masiv decât îşi

amintea, dar recunoscu că ceea ce vedea o încânta din cale afară de mult.

- Te-ai întors, constată ea stupid.

- Acum o jumătate de oră. Pot să mă aşez ? arătă el patul de plastic aflat lângă ea.

- Sigur că da, îl invită ea cu un gest elegant al mâinii.

Roben îşi dezbrăcă tricoul, apoi bermudele pe care le aruncă neglijent pe un scaun, înainte de a se întinde ca un leu leneş.

La vederea muşchilor care jucau sub pielea aurie, Jade simți că se topeşte cu totul pe dinăuntru. Înghiți în sec şi se ascunse sub pălăria de pai. Nu-l mai vedea, dar urechile nu avea cum să şi le astupe. Auzi patul care trosni sub greutatea bărbatului şi chiar cu pleoapele închise, în fața ochilor îi juca imaginea trupului plin de vigoare care se întindea leneş sub razele fierbinți ale soarelui. Simți cum toată pielea îi ia foc, aşa că fără un cuvânt se ridică şi se aruncă în piscină. Se aştepta ca la contactul cu apa al trupului ei încins să iasă fum, dar nu ieşiră decât câțiva stropi, din care unii îl udară pe Roben.

Înotă viguros spre celălalt capăt al piscinei, în dorința de a pune o distanță cât mai mare între ea şi Roben. Apa era însă mult prea caldă pentru a ostoi focul din ea. Bătăile inimii tocmai căpătau un ritm normal când se trezi trasă sub apă de două brațe puternice.

Luă o gură bună de apă înainte să se smucească spre suprafața apei. Scuipă ca o pisică muiată şi se zburli la fel.

- Ce crezi că faci? strigă ea enervată.

- Credeai că mă poți stropi fără a fi pedepsită ? O priviră candid doi ochi albaştri, cu o urmă de amuzament în adâncurile lor amețitoare.

- Te-am stropit involuntar, nu se lăsă ea, pe când tu era să mă îneci cu bună ştiință.

El râse. Un râs profund bărbătesc, plin de veselie.

- În apa asta de nici doi metri !

Chiar dacă supărarea îi trecuse, iar râsul lui o bucurase, Jade nu vroia să abdice prea repede.

- Te poți îneca şi într-un ibric, ridică bărbia cu semeție.

Roben o prinse de mână şi o trase spre el.

- De ce ne certăm, micuță Jade ?

O clipă, încremeni. Era prima dată când îi spunea pe nume de când știa cine era cu adevărat.

-Nu fi așa uimită, scumpo, m-am hotărât să folosesc acest nume pentru că în toate actele tale așa ești trecută, asta pe de o parte, iar pe de altă parte, vreau să mergem înainte, fără a privi mereu peste umăr. Ai vreo obiecție ?

Bucuria se revărsă prin venele ei ca un coniac bun și vechi. Îl înlănțui cu brațele și-i zâmbi cu toată fața.

- Nici una !

- Așa este mult mai bine o mângâie el pe părul ud.

Călcau ușor apa, fără a se putea despărți. Buzele ei ude erau o tentație mult prea mare pentru Roben. Așa că cedă fără prea multă luptă și le sărută. La început ușor, pândindu-i cu atenție reacțiile, apoi când ea
i se abandonă cu încredere, cu pasiune fierbinte. Trupurile lor se regăsiră și se înlănțuiră firesc. Adânciră sărutul, gustându-se la început timid apoi din ce în ce mai profund, mai sălbatic.

Lumea dispăruse din jurul lor, spulberată de valul pasiunii care-i purta pe coama lui înspumată departe de amintirile dureroase ale trecutului.

Reveniră la realitate când uitară să mai calce apa și se duseră la fund, îmbrățișați. Ieșiră la suprafață râzând ca doi copii.

- Nu este un loc potrivit pentru sărutări prea lungi, râse Roben.

- Cu siguranță, este un loc periculos.

- Hai să ieșim, atunci !

- De acord.

Roben o luă de mână și urcară împreună treptele piscinei. Jade îi oferi un prosop în timp ce ea încerca să-și șteargă părul, care ud fiind, strălucea cu reflexele întunecate ale unui onix.

- Cum se simte tatăl tău ?

- Mult mai bine, dar medicii nu vor să-i dea drumul din spital toată săptămâna.

- Ar trebui să ai încredere în opinia lor.

- Am, dar îmi este greu să-l știu acolo. Apăsă pe ultimul cuvânt cu vădit dezgust.

- Uiți că tatăl tău este doctor și spitalul este pentru el ca o a doua casă.

- Dacă pui problema așa, ai dreptate.

- Important este că se simte mai bine.

- Da, dar se pare că va trebui să se pensioneze, nu va mai putea lucra după acest accident. Va fi o perioadă foarte grea pentru el.

Tăcerea pluti câteva clipe prin aerul care îi înconjura, în timp ce fiecare era cufundat în gândurile lui.

- Vroiam să te rog ceva, spuse într-un târziu Roben.

- Te ajut ce cea mai mare plăcere, îi zâmbi Jade.

- Eu nu cunosc prea bine această regiune. Mă întrebam dacă te-ar deranja s-o descoperim împreună. Am auzit că Forêt de Landes, pădurea de pini plantată de oastea lui Napoleon, este foarte frumoasă. Mi-ar plăcea să văd cum se recoltează rășina din pinii aceia uriași plantați în nisip, sau să urcăm împreună pe duna lui Pillat...

Roben spunea toate astea cu privirea pierdută în zare, refuzând să o privească pe Jade, de teamă să nu citească pe chipul ei expresiv un refuz categoric. Prefera să amâne acest deznodământ cât mai mult posibil.

- Sunt încântată să-ți fiu ghid domnule Montereaux, auzi glasul ei cristalin în care clocotea veselia.

- Adevărat ? o privi el neîncrezător.

- Cu o singură condiție, ridică ea un deget.

- Accept, răspunse el repede.

- Vreau să ne întoarcem înainte de ora cinci, pentru a prinde ora de vizită la spital.

- Pentru a fi siguri că nu întârziem, ne vom programa întoarcerea cu o oră mai devreme, este bine ?

- Perfect, îi zâmbi ea.

- Aștept să propui ora de plecare.

Jade își frecă bărbia gânditoare.

- Nouă . . . .

- Ne-am înțeles, se grăbi Roben să accepte.

- Vom petrece o vacanță minunată, îl privi ea pe sub sprâncene.

- Sper din tot sufletul !

Roben se întinse la soare, aparent nepăsător. Jade nu putea bănui tumultul de emoții pe care le stârnise prin simplul fapt că folosise pluralul. Nu bănuia nici cât de singur şi de înstrăinat se simțea el. Era convinsă că se certase cu tatăl lui, dar nu ştia cât de rău şi de ireparabil. Nu îndrăznea să atingă acest subiect delicat, preferând să aibă răbdare să-i povestească el.

- În seara aceasta, vrei să serveşti cina cu mine ? aruncă el propunerea.

- La ce oră ?

Lui nu-i venea să creadă că totul mergea atât de uşor. Se aşteptase la riposte şi contre, nu la cooperarea de care dădea ea dovadă.

- Opt îți convine ?

- Este foarte bine.

Petrecură restul zilei discutând lejer, glumind, înotând, şi studiindu-se foarte atent. Aveau nouă ani de recuperat.

Când intră în rezerva lui Noel, în acea după -amiază, Jade avea o figură radioasă, cum bătrânul n-o mai văzuse niciodată.

- Ce s-a întâmplat scumpa mea, ai câştigat la loterie ? o întâmpină el zâmbindu-i blând.

Cu paşi uşori, tânăra pluti spre pat, îl sărută pe frunte, se aşeză pe scaunul special pus pentru ea şi oftă mulțumită.

- Nu încă, îi răspunse ea, dar sper s-o fac curând, papa.

- Să câştigi la loterie ? se arătă el nedumerit.

- La loteria vieții, preciză ea, evident cu gândurile aiurea.

Bătrânul aşteptă să se reculegă şi să-i povestească. N-a durat prea mult până a început :

- S-a întors, tată, Roben s-a întors azi.

- Mă bucur pentru tine, murmură Noel.

-Am stat aproape toată ziua împreună. Am discutat mult. Ştii, a decis să-mi spună Jade. Nu crezi că este un lucru bun ?

- Ba da, se grăbi el să-i confirme.

- Mi-a propus să vizităm regiunea !

- Ei, asta este foarte bine, o asigură Noel serios. Îmi făceam griji că te vei plictisi singură, acum că sunt imobilizat în spital.

Jade deschise gura să-l contrazică, dar renunță. De obicei, singurătatea n-o deranja, dar acum ar fi însemnat să mintă .

- Ce simți pentru el ? îndrăzni bătrânul să întrebe.

- Sentimentele mele sunt amestecate, dar cred că încă îl mai iubesc. Trebuie să lămuresc totuşi dacă-l iubesc pe Roben cel de acum sau pe cel de odinioară. Sunt foarte deosebiți. Atunci era un tânăr impulsiv, frumos, inteligent, cu inima cât turnul Eiffel, care credea în oameni şi în iubirea eternă. Acum a devenit cinic, introvertit, chiar dacă a rămas frumos şi inteligent. Dar am la dispoziție mai multe zile pentru a-l descoperi pe adevăratul om care se ascunde sub masca marelui patron şi a omului de afaceri.

Noel o trase spre el şi o sărută pe obraji.

- Draga mea, fericirea ta mă bucură nespus de mult. Eşti radioasă, şi sper că vei fi şi de acum încolo. Cred că am fost puțin gelos pe acest tânăr, care a deținut un loc important în inima ta în toți aceşti ani, chiar fără să ştii. Lăsați trecutul să doarmă, iar voi trăiți prezentul ca şi cum ar fi ultima clipă. Ascultă sfatul meu, prințesă, sfatul unui om care a privit moartea de foarte aproape.

Jade îi strânse degetele care se odihneau în palma ei.

- Eu promit, dar promite şi tu că te vei menaja şi te vei face bine, pentru a veni cât mai repede acasă.

- Promit, zâmbi el blând.

Mai stătură de vorbă un timp. Noel observă amuzat privirile ei furişe spre ceas.

- Te grăbeşti ?

- Nu, răspunse ea repede, mult prea repede .

- Cum îți vei petrece seara ?

- M-a invitat Roben la cină.

- Ei, atunci fugi să te pregăteşti, nu vreau ca din cauza mea să nu fii răpitor de frumoasă.

Jade îi ridică mâna şi i-o sărută plină de recunoştință.

- Mulțumesc, tată, şopti ea emoționată.

- Haide fugi, n-are rost să stai aici când gândul tău este în altă parte!

Tânăra îşi plecă privirea, vinovată şi ruşinată, deoarece bătrânul său tată avea dreptate.

- Nu te simţi vinovată, draga mea, îi zâmbi Noel, aşa este viaţa, iar eu sunt primul care mă bucur de fericirea ta.

- Eşti cel mai minunat tată, îi spuse Jade cu glasul gâtuit de emoţie.

- Pentru mine, este foarte important să rămân şi pe mai departe în această postură.

- Nimeni şi nimic nu poate schimba acest lucru.

- Atunci, totul este bine, acum fugi, să nu întârzii.

Se sărutară pe obraji, emoţionaţi, apoi Jade plecă repede.

Ajunsă acasă, făcu un duş, apoi încercă să-şi aleagă toaleta pentru seară. Nu întâmpinase niciodată greutăţi în alegerea unei ţinute, până acum, se gândi ea.

- Dar toate au un început, murmură ea un sfert de oră mai târziu, în faţa vrafului de haine aruncat pe pat.

Privi grăbită la ceas şi constată că nu mai avea la dispoziţie decât zece minute, aşa că închise ochii, prinse un umeraş şi îmbrăcă rapid rochia din mătase verde cu imprimeuri galbene pe care o nimerise. Se machie foarte puţin şi tocmai punea peria de păr la locul ei când auzi soneria.

Se grăbi să deschidă. În prag o aştepta un imens aranjament din flori de câmp. Chipul lui Roben se ivi zâmbitor de după flori.

- Sper că n-am întârziat livrarea, scumpă domnişoară !

Jade făcu un pas înapoi pentru a-i permite să intre, acceptând jocul lui.

- Sunteţi foarte punctual, domnule comisionar.

Când îi luă florile, mâinile lor se atinseră uşor, dar Jade simţi aceea atingere ca pe o descărcare electrică. Îi întoarse repede spatele în căutarea unui vas în care să pună florile, pentru a nu-l lăsa să observe ce efect devastator avea asupra ei.

Roben o studia cu sinceră plăcere, iar agitaţia ei nu-i scăpă. Amuzamentul din ochii lui albaştri spori în intensitate.

Jade mai pierdu câteva clipe în bucătărie, unde puse apă la flori, încercând să-şi domolească bătăile nebuneşti ale inimii.

Revenind în living, îl găsi pe Roben stând tot în picioare.

- La spital mi-ai trimis tot flori de câmp, spuse ea primul lucru care-i trecu prin minte.

- Nu ştiam că-ţi plac, atunci le-am trimis pentru simplul fapt că aveam senzaţia că te reprezintă.

- Da, îmi plac foarte mult, spuse ea visătoare.

- Unele lucruri nu se schimbă cu trecerea timpului !

- Ca dragostea mea pentru florile sălbatice ale câmpului, sublinie ea cu o uşoară înclinare a capului.

Ochii lor plini de melancolie se susţinură câteva clipe, înainte ca Roben să zâmbească şi să spună :

- Putem pleca ?

Jade îşi scutură capul ca pentru a alunga ceaţa în care plutea mintea ei şi răspunse vioaie :

- Sunt gata, înşfăcă ea geanta de pe măsuţa joasă şi făcând câţiva paşi spre uşă.

Constatând că el n-o urmează, se întoarse, nelămurită.

- Nu plecăm ?

- Ba da, dar oricât de dragi mi-ar fi picioarele tale, cred că ar fi bine dacă te-ai încălţa cu ceva !

Uimită, Jade îşi privi picioarele goale.

- La naiba, bombăni ea, de asta mă simţeam atât de bine.

- Dacă te supără piciorul, te iau şi aşa, spuse el repede.

- Mă supără puţin, acceptă ea, dar pot să port încălţăminte comodă.

- Te iau şi în papuci, dacă te simţi bine, preciză el atent.

- Nu cred că s-ar asorta cu rochia, zâmbi ea în timp ce încălţa nişte escarpeni comozi.

- Acum chiar putem pleca, preciză ea după ce se învârti demonstrativ în faţa lui.

Până la maşină, Jade se tot certa singură că nu luase nişte pantofi cu tocuri înalte, pentru că aşa ar fi putut recupera puţin din diferenţa de înălţime care-i separa.

Roben o conduse în unul din cele mai în vogă restaurante din Arcachon.

Intrarea lor nu rămase neobservată. În timp ce-l urmau pe şeful de sală spre masa lor, oamenii se opreau din discuţii pentru a-i privi. Formau o pereche deosebit de frumoasă şi de potrivită. Bărbatul blond cu privirea ca adâncurile înşelătoare ale mării şi femeia mignonă, dar cu o siluetă de invidiat, cu pletele negre ca antracitul şi ochi de un verde intens. Două contraste care aveau în comun un sentiment de iubire profund, care făcea din ei un întreg.

Seara a fost reuşită. Au mâncat bine, au glumit mult, au dansat strâns îmbrăţişaţi şi asta le-a plăcut cel mai mult.

Trecuse de miezul nopţii când Roben a condus-o până în faţa uşii.

- O cafea ? întrebă ea ridicând spre el ochi verzi înrouraţi.

O clipă, doar o clipă, bărbatul fu gata să refuze, pentru a-şi urma planul elaborat cu multă grijă. Dar o singură privire aruncată ochilor ei cu chemări întunecate, a fost suficientă pentru ca toate planurile să-i fugă din minte, spulberate de dorinţa care îi răscolea măruntaiele.

- Mulţumesc, chiar îmi doream o cafea.

- Fă-te comod până o pregătesc.

Jade îşi aruncă poşeta şi pantofii cu un gest neglijent şi se refugie în bucătărie. Se certă în gând că-l invitase la o oră atât de târzie din noapte, în timp ce pornea filtrul de cafea.

- Pentru că platonismul ăsta mă scoate din minţi, bombăni ea !

- Ai spus ceva? se auzi vocea lui, teribil de sexy.

- N-am spus nimic, reuşi ea să articuleze pe un ton ridicol de piţigăiat, şi trânti ceştile de cafea pe o tavă.

- Dacă te deranjez, pot pleca, răsună chiar în spatele ei vocea aceea care o punea pe jăratic.

Se întoarse brusc şi nimeri în braţele după care tânjea. Îşi înclină capul, sprijinindu-l de torsul lui cald.

Nu mai reuşi să gândească. Efluvii de dorinţă îi răscoleau simţurile prea mult timp adormite.

Roben nu putea rezista chemării trupului ei. O prinse mai strâns în braţe şi revărsă asupra ei un potop de mici sărutări, care o făcu să i se ofere fără nici o

reţinere.

Buzele ei ardeau de un foc viu când bărbatul le luă în stăpânire. Se împleticiră până în living, unde Roben se lăsă să cadă pe spate, pe canapeaua confortabilă, cu Jade strâns lipită de el.

Se simţeau incomodaţi de hainele care le acopereau trupurile cuprinse de febra pasiunii. Jade trase de cămaşa lui de mătase făcând nasturii să zboare prin toată camera. Când îşi puse buzele într-un sărut tandru pe locul unde inima lui sălta într-un ritm nebunesc, el gemu ca de o grea suferinţă.

Prinse cu ambele mâini corsajul rochiei şi trase scurt. Materialul se rupse cu un zgomot fin lăsând descoperiţi sânii plini şi tari. Se repezi la ei ca un flămând la bucata de pâine. Dantela fină a sutienului îl împiedică totuşi să-şi potolească foamea, aşa că avu aceeaşi soartă cu materialul rochiei.

Când buzele lui prinseră sfârcul trandafiriu întărit de dorinţă, a fost rândul ei să geamă de plăcere.

Îmbrăcămintea care îi mai acoperea a fost repede înlăturată, pentru ca cele două trupuri să se poată atinge şi contopi în toată splendoarea lor nudă.

Roben alintă îndelung, şi în mod cât mai echitabil cei doi sâni care i se ofereau cu voluptate.

- Te doresc! şopti el răguşit.

Jade nu răspunse. Se arcui sub el într-o invitaţie mută, dar elocventă.

Împreunarea lor a fost sălbatică, plină de o pasiune ce depăşea limita imaginabilului. Au urcat rapid pe valul pasiunii care i-a purtat în acelaşi timp pe plaja blândă a împlinirii.

Trupurile transpirate rămaseră mult timp înlănţuite, în dorinţa de a perpetua la infinit plăcerea sublimă care-i aruncase undeva în afara timpului.

Chiar şi atunci când inimile începură să-şi găsească ritmul normal, Roben continua să menţină legătura aceea intimă între cele două trupuri, prizonier în căldura umedă a trupului femeii care-i demonstrase că încă mai putea iubi.

- Ne-am iubit ca doi nebuni, suflă el lângă tâmpla ei.

Ea zâmbi leneş.

- Mai degrabă ca nişte înfometaţi de dragoste.

Blând, bărbatul continuă să mângâie trupul perfect al femeii.

- Doamne, cât urăsc bărbații care te-au atins, aşa ca mine !

Încrâncenarea şi gelozia din tonul lui o făcură pe Jade să chicotească veselă.

- Ce găseşti de râs ? se încruntă el.

- Mai multe, râse ea .

Supărat, Roben o muşcă ceva cam tare de pielea fină a gâtului.

- Hei, ce faci ? icni ea printre hohote de râs.

- Te pedepsesc, sărută el locul dureros.

- N-ai de ce, spuse ea serioasă.

Bărbatul încetă să facă vreo mişcare, încercând să interpreteze corect vorbele tinerei femei.

- Te referi la ce am spus mai înainte ?

Jade îi simți trupul încordat ca un arc bine întins.

- Da, răspunse ea simplu.

Roben se ridică într-un cot şi ochii lui albaştri cercetau intens trăsăturile femeii, în căutarea unor semne care să-i confirme sau să-i infirme spusele.

Blândețea şi seninătatea trăsăturilor ei îi înlăturară si ultimele dubii.

- Oh, dragostea mea, o strânse el în brațe cu recunoştință, cum este posibil aşa ceva ?

- Am încercat, serios, dar cum un bărbat adâncea puțin un sărut sau devenea prea insistent, mă dezgusta şi fugeam cât mai departe. Nu vreau să ți se urce la cap acest fapt, dar ți-ai lăsat pecetea pe trupul meu cu foarte mult timp în urmă. Chiar şi atunci când eram convinsă că te urăsc, trupul meu tânjea după tine.

- Eu nu pot să mă laud că am trăit ca un eunuc, dar vreau să ştii că n-am făcut dragoste, am făcut sex cu femeile care au trecut prin patul meu,ceea ce este o mare deosebire.

- Nu pot spune că asta mă linişteşte şi m-ar face să nu le scot ochii dacă le-aş întâlni.

Roben râse din toată inima.

- Gelozia ta mă face fericit, micuță panteră. Se apleacă şi o sărută cu o tandrețe amețitoare.

- Ce-ai spune dacă am recupera ceva din anii pierduți, în patul tău? Canapeaua asta nu este suficient de mare pentru ce am eu în minte în acest moment.

- Sunt cam multe scări de urcat se alintă ea.

- Asta nu este o problemă, se ridică el cu ea în brațe, munca grea cade în sarcina bărbatului, îi sărută el vârful nasului în timp ce urca scara în pas vioi.

Capitolul 13

A doua zi, soarele îşi aruncase de mult mingea de foc pe cerul de un albastru pur când Jade deschise cu greu ochii.

Zâmbi. Un zâmbet leneş, plin de mulţumire. Zâmbetul ei se lărgi când constată că nu putea să-şi mişte picioarele din cauza unei greutăţi care i le ţinea prizoniere. Aruncă o privire în josul trupului ca să vadă ceea ce ştia deja. Roben îşi ţinea un picior puţin îndoit peste ea, iar palma lui ţinea delicat şi protector, în căuşul ei, sânul ei drept.

- Doamne, ce noapte! şopti ea cu faţa în pernă.

Chiar dacă se simţea înţepenită, continuă să nu se mişte, de teamă să nu-şi trezească iubitul. Scenele fierbinţi ale nopţii îi reveniră cu claritate în minte, făcându-i sângele să clocotească.

- Se pare că doamna s-a trezit, îi şopti el în păr, lângă tâmplă.

Jade îşi spori mişcarea provocatoare a şoldurilor, chicotind încântată de puterea pe care o exercita asupra lui.

Degetul lui mare de la mâna în care era cuibărit sânul ei se mişcă senzual peste sfârcul deja întărit.

- Eşti deja pregătită pentru mine, îi murmură el în timp ce intra cu o mişcare sigură în căldura feminităţii ei.

Pasiunea pe care o crezuseră potolită în noaptea ce trecuse, îi cuprinse mai puternică, acum când perioada tatonărilor trecuse şi trupurile lor se cunoşteau mai bine.

Se iubiră îndelung, înnebunitor de lent, fiecare încercând să-i dăruiască celuilalt cât mai multă plăcere.

Când Jade se dădu jos din pat să meargă la baie, ceasul arăta ora unsprezece.

- Dacă nu ne ridicăm din pat, riscăm să nu mai plecăm nicăieri, îi spuse ea veselă în timp ce intra în baie.

- Nici o problemă, iubito, o ajunse din urmă vocea lui plină de promisiuni.

Jade dădu drumul la apă şi intră sub jetul călduţ.

- Tot nu-ţi place apa fierbinte, o cuprinseră din spate două braţe, înghesuind-o pentru a-şi face loc lângă ea.

Tânăra femeie zâmbi, încântată că îşi amintea astfel de amănunte, după atâţia ani. Făcură un duş foarte lung.

Morţi de foame, fiindcă săriseră peste micul dejun, reuşiră să servească prânzul după ora treisprezece.

- Mai mergem undeva astăzi? se interesă Roben după ce ultima bucăţică de mâncare dispăru din farfuria lui.

- Cum vrei tu, veni prompt răspunsul ei.

- Mă gândeam ca astăzi să rămânem aici, am putea lenevi la soare lângă piscină, iar atunci când ne încingem prea tare, insinuarea din tonul lui o făcu pe Jade să se înfioare, ne putem răcori în apă sau în casă, după cum va fi cazul .

Ţinând bine cu ambele mâini farfuriile pe care le strânsese de pe masă, Jade ripostă cu un aer fals scandalizat.

- Ai devenit un adevărat maniac sexual !

-Am foarte mulţi ani de recuperat, şi ce vrei, dacă n-o fac acum când mai pot, la bătrâneţe slabe şanse să mai reuşesc.

Ea duse vasele la bucătărie, însoţită de râsul lui vesel şi lipsit de griji. După ce umplu maşina de spălat vase, aranjă puţin dezordinea pe care o făcuseră, îşi puse un costum de baie din două piese şi reveni la piscină.

Roben părea adormit sub razele fierbinţi ale soarelui. Jade îşi permise să-l cerceteze admirativ. Cât de mult iubea fiecare centimetru din trupul acela magnific ! Rămase pierdută în gândurile care i se învârteau prin cap ca un carusel.

- Dau un bănuţ pentru gândurile tale, murmură el fără să deschidă ochii !

Ruşinată că se lăsase astfel descoperită, Jade se grăbi să se aşeze alături de el, ridicând cu nepăsare din umeri când îi răspunse :

- Nimic interesant !

Bărbatul deschise ochii şi o privi fix.

- Nu te cred, dar dacă nu vrei să-ţi împărtăşeşti gândurile cu mine, te înţeleg. Chiar dacă tonul lui se dorea nepăsător, Jade simţi umbra de tristeţe şi dezamăgire ce se insinuă .

- Eşti nedrept, Roben, îmi ceri să-mi pun sufletul pe o tipsie în faţa ta, dar

tu ascunzi atâtea secrete !

Bărbatul deschise gura să nege, dar adevărul îl pocni în faţă ca o minge de fotbal lansată spre poartă. Se gândi câteva clipe înainte de a vorbi :

- Ai dreptate, avem încă multe lucruri pe care le tăinuim.

-Asta pentru că încă nu ne-am acomodat unul cu celălalt, iar umbrele trecutului n-au dispărut în totalitate.

- Dar trupurile noastre n-au această problemă, zâmbi el maliţios.

- Sunt de acord cu tine, îi răspunse ea tot cu un zâmbet. Măcar asta merge perfect. Trebuie să recunosc că ai dreptate.

Zâmbetul lui se lărgi, plin de automulţumire.

- Am fost, suntem şi vom fi de-o compatibilitate perfectă.

Jade ar fi vrut să discute mai puţin despre sex şi mai mult despre planurile de viitor, dar era evident că el ocolea cu abilitate acest subiect.

Stătură întinşi la soare fără a mai discuta, mai bine de o oră. La un moment dat, Jade se ridică şi-l privi atentă, convinsă că doarme dus. Se lăsă să alunece în piscină şi înotă două lungimi de bazin până să-l audă plonjând. Se jucară în apă până când Jade ceru îndurare şi fugi din apă.

Tocmai termina să-şi şteargă părul când Roben i se alătură.

- Trebuie să mă pregătesc să merg la spital, îl anunţă ea.

- Bine, eu voi da o fugă până la mine să mă schimb [i să inspectez frigiderul; până te întorci, voi pregăti cina.

Cu toate că era dezamăgită că nu se oferise s-o conducă la spital, Jade îi zâmbi, alungând supărarea.

- Sper că ai devenit un bucătar mai bun decât erai în tinereţe !

- Nu răspund unui astfel de atac, se încruntă el ameninţător, las faptele să vorbească !

O prinse de ceafă [i o sărută prelung.

- Asta ca aperitiv, rânji el ironic.

Se mai sărutară o dată înainte ca el să plece fluierând vesel o melodie care ei îi aduse lacrimi în ochi. Cântecul se intitula „Et si tu n'existais pas" [i aparţinea celui care fusese Joe Dassin.

Jade se repezi în casă pentru ca Roben să nu vadă cât de mult o

emoționaseră amintirile trezite de acea melodie. Se spălă de mai multe ori cu apă rece pe față înainte de a intra sub du[.

„L'été Indian", „Salut", „A toi", „Taka takata", „Le roi du blues", vechile melodii compuse de Joe Dassin îi reveniră rând pe rând în minte, făcând-o să le fredoneze încet.

Noel o a[tepta cu nerăbdare.

- Ei, ce ați vizitat astăzi ? o luă el în primire de cum intră.

Ea îi zâmbi, căutând repede un răspuns, doar nu era să-i spună adevărul !

- Azi n-am plecat nicăieri, Roben a avut câteva probleme de rezolvat, spuse ea adevărul puțin sucit.

După ce-[i sărută tatăl, se a[eză lângă el.

Noel îi prinse mâna [i o ținu strâns.

- Mi se pare că eşti cam obosită !

- Cam sunt, recunoscu ea cu greu, am înotat toată după -amiaza.

- Şi astă seară, ce aveți în plan ?

- Roben m-a invitat la o cină preparată de el, a[a că să nu te miri dacă vom ajunge amândoi la spital alături de tine.

Noel râse, înveselit.

- Atunci, de ce mănânci ?

- Îi acord o şansă pentru a dovedi că a devenit un bun bucătar, aşa cum se laudă. Cu toate că, sinceră să fiu, mă îndoiesc de o asemenea minune.

- Ar putea să comande ceva la un restaurant, el doar să încălzească mâncarea !

Jade îşi dădu cu palma peste frunte.

- Să ştii că aşa va proceda, râse ea încetişor, este hotărât să mă impresioneze.

- Aşa sunt toți bărbați îndrăgostiți, zâmbi Noel înțelegător.

Tânăra femeie se posomorî imediat.

- Ce este, draga mea? o întrebă blând tatăl ei.

- Nu ştiu dacă este îndrăgostit de mine, se lamentă ea. Nu mi-a spus că mă iubeşte !

- Dar există mai multe moduri de a spune aceste cuvinte, uneori fără a fi nevoie să le pronunți.

Văzând că îl priveşte uimită şi nedumerită, bătrânul continuă :

-De multe ori, faptele, gesturile unui om spun pentru el te iubesc.

-Poate ai dreptate, dar uneori simţi nevoia să le auzi spuse clar !

-Atunci, trebuie să ai răbdare până când cel de la care aştepţi aceste cuvinte simte nevoia să ţi le spună.

-Cred că sunt puţin cam nerăbdătoare.

-Nu, eşti îndrăgostită, îi puse Noel diagnosticul.

Se priviră şi izbucniră amândoi în râs.

Jade mai stătu aproape o oră în compania tatălui ei adoptiv. Când se ridică să plece, Noel îi spuse :

-Ai grijă, nu cere prea mult într-un timp prea scurt !

Tânăra femeie învârti pe toate părţile sfatul tatălui său, până ajunse acasă, dar nu reuşi să înţeleagă subtilitatea lui.

Se dezbrăcă repede de hainele cu care fusese îmbrăcată la spital şi îmbrăcă o pereche de pantaloni albi lungi până sub genunchi, un tricou verde cu alb şi o pereche de sandale fără toc. Îşi privi ceasul şi se grăbi spre casa lui Roben.

Văzută de aproape, aceasta era mult mai mare ca a lor.

Roben îi deschise imediat uşa, ca şi cum îi pândise sosirea. Se sărutară prelung. Simţeau că trecuse mult prea mult timp de la ultimul sărut. Masa era aranjată frumos, cu lumânări festive, pe terasa plină de flori.

- Dacă mai întârziai mult, se răcea mâncarea !

- Ai pus lumânările pe masă ca să nu vedem ce punem în gură, îl ironiză ea.

-Vai, se arătă el jignit. Am vrut să creez o atmosferă romantică, şi uite ce am obţinut.

Pentru a-l îmbuna, Jade îi sărută buzele răsfrânte, apoi se aşeză la masă.

Mâncarea a fost foarte gustoasă şi ea nu s-a zgârcit cu laudele.

- Bravo, ai devenit un bucătar foarte bun, la ce restaurant lucrezi ?

Roben aruncă şervetul cu care se ştersese la gură pe masă, se lăsă pe spate în scaun şi izbucni în râs. O clipă mai târziu, i se alătura şi Jade.

Printre hohote, Roben reuşi să o întrebe :

- De unde ai ştiut că am comandat mâncarea la restaurant ?

- Dacă n-ai bătrâni, atunci cumpără-ţi.

Râsul bărbatului îngheţă la răspunsul ei vesel.

- Ce ai vrut să spui? se încruntă el.

Jade înţeleasă că-l supărase, dar nu pricepea cu ce greşise.

- Noel a sugerat că vei cumpăra mâncarea de la restaurant. De ce te-ai supărat?

- Nu m-am supărat, încercă el să readucă buna dispoziţie risipită.

- Am atins un punct sensibil şi vreau să ştiu ce te-a deranjat, ca altă dată să mă feresc.

Roben trebui să recunoască justeţea afirmaţiei tinerei femei, dar nu era pregătit să recunoască în faţa ei ruptura ireparabilă dintre el şi tatăl său. Nu fusese niciodată prea apropiat de Armand Montereaux, dar cuvintele grele pe care i le spusese la despărţire îi provocau o teribilă suferinţă.

Pentru că nu putea s-o mintă, îi răspunse evaziv.

- Încă nu pot discuta cu cineva despre altercaţiile avute cu tatăl meu!

Jade îl privi cu tandreţe .

- Altădată eram buni prieteni şi nu aveam secrete unul faţă de altul.

Roben se ridică şi o trase în braţele lui.

- Era într-o altă viaţă, Jade, accentuă intenţionat numele ei. Acum suntem doi străini, ai puţină răbdare cu mine; în ultimii nouă ani mi-am cultivat latura cinică, în detrimentul celei afective, nu mă pot schimba peste noapte.

Tânăra femeie acceptă spusele lui, sărutându-l scurt pe bărbie. Bărbatul o conduse spre sufrageria impunătoare.

- Acum avem în program vizionarea filmului Casablanca.

- Asta da, surpriză ! se arătă Jade bucuroasă. Încă îţi mai plac filmele vechi ?

- Nu ştiu, nu m-am mai uitat la unul de la accidentul care ne-a despărţit, dar vreau să aflu.

Bruscheţea răspunsului o şocă pe Jade, care se aşeză repede pe canapea pentru a-şi ascunde tulburarea. Roben puse caseta în video apoi se aşeză lângă ea. Braţul lui o cuprinse pe după umeri şi o trase mai aproape de el. Jade îşi impuse cu greu să se destindă, iar dacă el îi simţi încordarea trupului, nu făcu nici o remarcă.

Acțiunea filmului o pătrunse, şi Jade uită de supărare şi se destinse, cuibărită în brațele lui. Când filmul se apropia se sfârşit, urmând dramatica scenă a despărțirii, tânăra închise ochii pentru a nu mai suferi alături de cei doi protagonişti.

Oboseala nopții trecute, ca şi stresul de peste zi o doborâră, adormind imediat. Roben o simți când se relaxă, cuprinsă de somn. Aşteptă amuzat să se termine filmul, apoi îşi permise s-o admire, ghemuită la pieptul lui. Închise televizorul şi la lumina discretă a unei plafoniere de pe hol, o luă în brațe şi o duse în dormitorul lui. Sentimentul absurd de proprietate asupra celei adormite, pe care nu putea să şi-l domine, îl făcu să o strângă mai tare lângă el. Ea se foi nemulțumită, iar el înțelese că o deranja.

Ajuns în dormitor, îşi depuse dulcea povară cu multă grijă în patul enorm. Îi desfăcu fermoarul pantalonilor apoi îi scoase cât mai uşor posibil. Vru să-i scoată şi tricoul, dar se temu să n-o trezească, astfel că o acoperi apoi intră în baie. După ce se pregăti pentru noapte, se strecură în pat şi multă vreme privi chipul cel nou al Emmei. În somn, dispărea seriozitatea care-i dădea un aspect intransigent. Cu trăsăturile destinse, arăta adorabil de vulnerabilă.

Inconştient, ea se trase mai aproape de căldura trupului bărbătesc. Zâmbind mulțumit, Roben îşi puse capul foarte aproape de al ei şi o lipi de el.

Adormi imediat.

Luna lumina blând în întunericul de catifea al nopții, în timp ce perdelele de la ferestrele deschise se umflau ca nişte baloane uriaşe, sub suflul leneş al brizei oceanice.

Urletul care spintecă liniştea era îngrozitor prin spaima cumplită care răzbea prin el. Roben sări speriat. Până înțelese că cea care urla era Jade, strigătul se mai repetă de două ori. Femeia se zbătea ca şi cum încerca să scape de ceva sau de cineva. Roben o luă repede în brațe, vorbindu-i blând. Jade se zbătu o vreme, în timp ce lacrimile îi curgeau nestăvilit de sub pleoapele închise.

Ca în urmă cu ceva vreme, când fusese martorul unui alt coşmar, ea spuse disperată :

- Nu mă lăsa Roby , nu mă lăsa !

Se agăță de gâtul lui ca un naufragiat de colacul de salvare. Bărbatul o strânse în brațe în timp ce-i şoptea :

- Sunt aici, dragostea mea, stai liniştită, nu plec nicăieri, sunt aici cu tine şi aici voi rămâne.

Teribil de afectat, îi simțea lacrimile care i se prelingeau acum pe torsul puternic.

- Gata, gata, scumpa mea, acum totul va fi bine, sunt aici . . . .

- Pentru cât timp ? auzi el o şoaptă.

O depărta puțin pentru a o putea privi şi întâlni ochii ei larg deschişi. Intuitiv , înțelese că de răspunsul lui atârna fericirea lor, dar nu spuse decât :

- Atâta timp cât vei dori.

Ea oftă şi închise ochii. Trupul ei încordat îl vesti că încă nu adormise.

- Jade, şopti el.

- Da !

- Povesteşte-mi despre coşmar.

- Nu ştiu dacă pot, se lamentă ea.

- Dacă vrei, poți, o sărută el pe tâmplă.

Cu voce întretăiată de câte un suspin, Jade îi povesti cum, în coşmar, retrăieşte momentul accidentului şi cum un munte de sticle o striveşte ca pe o insectă; visează că-l strigă, dar el dispare în afara muntelui de sticle sparte, iar ea încercă disperată să iasă din cioburile acelea, dar nu reuşeşte niciodată.

- Coşmarul acesta a început la două zile de la accident şi a continuat ani de zile, la început mai des, apoi din ce în ce mai rar, sfârşi ea epuizată.

Pentru prima dată de la regăsirea lor, Roben avu imaginea completă a tragediei prin care trecuse. Se simțea vinovat ca însuşi păcatul că o acuzase că pusese mai presus de iubirea lor chipul ei. Înțelegea cât de singură şi de speriată se simțise în acea perioadă. În timp ce la el veneau nu numai părinții, dar şi toți prietenii, ea zăcuse mutilată pe un pat de spital, iar singurul care o vizitase fusese arogantul său tată. Ura pentru Armand urcă în el ca un flux într-o noapte cu lună plină.

- N-ai cum să ştii cât de mult regret cele întâmplate. Voi trăi toată viața

sub povara acelui accident care ne-a despărțit atât de brutal.

Umerii lui încovoiați erau apăsați parcă de toată suferința lumii.

Jade îl cuprinse în brațe şi-l sărută blând. Era rândul ei să-l ajute.

- Nu eşti tu principalul vinovat. Cred că soarta a vrut să ne încerce dragostea, spuse ea cu tandrețe. Vinovat a fost şoferul care a provocat accidentul, vinovată sunt şi eu că am dat dovadă de vanitate, şi pentru un nou chip am acceptat povara unei tăceri îndelungate şi teribil de ostile.
Cred că tatăl tău nu este nici el foarte vinovat, deoarece a speculat un moment prielnic pentru a scăpa de cea care stătea în calea fiului său. A făcut o afacere pentru care a plătit o sumă de bani, iar eu, partenera lui, am plătit cu suferință si singurătate. Din păcate, nu mai putem face nimic pentru a schimba trecutul, dar putem influența viitorul, dacă vrem amândoi.

- M-am certat rău de tot cu tata când am fost la Paris. I-am spus cuvinte grele si am părăsit pentru totdeauna casa părintească.

Mărturisirea lui spăsită o tulbură pe Jade.

- Ce vei face acum ? încercă ea să-l facă să continue.

- Am renunțat la conducerea firmei MONT din Paris si am hotărât să lucrez la filiala pe care am deschis-o eu la Bordeaux.

- Şi tatăl tău, ce părere are ?

- Nu mi-a mărturisit opinia lui în această problemă, dar faptul că este convins că tot ce ne-a făcut a fost spre binele nostru m-a enervat asa de tare, încât l-am anunțat că mă voi întoarce în casa părintească numai la moartea lui.

- Oh, Doamne, nu cred că ai putut spune asa ceva!

- Ba, da iubito, si nu sunt mândru deloc de iesirea mea nebunească.

Îl mai auzise spunându-i iubito si în timpul coşmarului, dar acum cuvântul a fost ca o ambrozie cerească pentru inima ei. Era atât de mândră de el, de faptul că a putut să treacă peste orgoliul său si să accepte că a gresit vorbindu-i urât tatălui său. Descoperea cu imensă plăcere caracterul onest al celui de care se îndrăgostise în tinerețe si pe care acum îl iubea si-l stima.

Mânată de un impuls interior de nestăvilit, se aplecă peste el, îi sărută fruntea, ochii, nasul, apoi colțurile gurii, înainte de a sopti pătimas:

- Te iubesc,, te iubesc, accentuă ea vibrant.

Fericit ca un copil în ziua de Crăciun când a primit tot ce-si dorea, Roben îsi înfundă fața în părul ei, soptind la rândul lui :

- Şi eu te iubesc, comoara mea. Iubesc trupul tău, iubesc chipul tău, iubesc felul în care te porți si inima ta mare.

O clipă, gândul tinerei femei fugi la bătrânul ei tată, înțelegând abia acum înțelepciunea sfatului său. Dar sărutul care-i căzu pe buze îi şterse imediat orice gând coerent.

Făcură dragoste în aerul înmiresmat al nopții ca şi cum ar fi fost singurii oameni de pe pământ, apoi adormiră liniştiți şi mulțumiți.

A doua zi, au reuşit să viziteze întinsele păduri de pini care aveau mici recipiente pentru colectarea răşinii pe care aceşti pini uriaşi o produceau în beneficiul oamenilor.

Urcară pe duna care servise ca decor pentru o mulțime de filme, iar când Roben observase că era obosită, iar piciorul o supăra, nu s-a sfiit s-o ia în brațe pentru a ajunge pe coama dunei, unde un vânt puternic sufla cu ostilitate.

N-au mai avut răbdare să se întoarcă la Arcachon pentru a servi prânzul, ci s-au oprit într-o altă stațiune, Biscaross, unde după o masă excelentă au închiriat un vaporaş cu care au navigat pe lac mai bine de o oră.

Ajunşi în fața casei, Roben o anunță simplu :

- Merg şi eu la spital cu tine.

Cuvintele lui au făcut obrajii tinerei să se coloreze ca doi maci în soarele verii. S-au privit îndelung, cu acea percepere extrasenzorială specifică îndrăgostiților.

După vizita la Noel, care a decurs bine, cei doi bărbați făcând eforturi pentru a se înțelege şi accepta, Roben a invitat-o pe Jade la cină, în oraş.

Bărbatul a ales pentru acea seară localul unde se întâlniseră întâmplător, cu ocazia primei lor vizite la Arcachon. Atunci el fusese însoțit de Lucian, iar ea de Noel.

Separeul în care au fost conduşi era plin de flori, o orchestră cânta o melodie lentă, iar Roben părea că stă pe cărbuni încinşi.

Jade se aplecă peste masă şi-l prinse de mână.

- De ce eşti atât de agitat ? Întâlnirea ta cu tata a fost un succes.

El o aprobă, dar era evident că nu asta constituia problema lui.

Zâmbind dulce, Jade îl strânse iar de mână.

- Haide, spune, este mai bine să te descarci înainte de a mânca pentru că nu vreau să faci indigestie.

Bărbatul trase aer în piept mai mult decât era necesar pentru a respira şi întrebă :

- Îți aminteşti ultima noastră discuție avută acum nouă ani, înainte de accident ?

Jade se încruntă puțin înainte de răspunde.

- Te referi la faptul că acceptasem cererea ta în căsătorie ?

Expirând, Roben aprobă cu o mişcare puternică a capului, înainte de a vorbi.

- Da la asta mă refeream, Emma - Jade, spuse el solemn, scoțând la iveală din buzunarul de la piept o punguță de catifea roşie şi punând-o în fața ei. Vrei să fii soția mea, la bine şi la rău, şi fie ca nici moartea să nu ne poată despărți?

Ochii albaştri străluceau cum Jade nu-i văzuse niciodată. Chiar dacă exuberanța tinereții se estompase, înlocuită de profunzimea maturității, lacurile adânci prin care Roben îşi etala sentimentele profunde o emoționară până la lacrimi pe tânăra femeie.

- Iubitule, şopti ea sacadat, da, pronunță de data aceasta clar şi convingător.

Roben îi prinse mâna, îi sărută fiecare deget pe rând, apoi deschise punguța din care scoase un inel. Îl strecură pe inelarul mâinii ei stângi, sărutând apoi iarăşi fiecare deget.

- Ai făcut din mine omul cel mai fericit, şopti el tulburat.

- Iar tu din mine femeia cea mai împlinită, murmură Jade în timp ce două lacrimi scăpară de sub cortina grea a genelor.

Îşi strângeau mâinile cu disperare plină de fericire, în timp ce lumea din jurul lor dispăruse, dându-le impresia, pentru câteva clipe, că sunt Adam şi Eva.

După un timp, coborând de pe norul pufos pe care călătoreau, Roben îi spuse tandru, în timp cea Jade îşi privea inelul :

- Mă bucur că-ți vine bine. Acesta este inelul pe care ți-l cumpărasem acum mai bine de nouă ani.

Ochii ei se măriră într-o întrebare mută.

- Da, iubito, este inelul pe care mi l-am putut permite la veniturile mele de atunci. Acum puteam să-ți cumpăr ceva mai sofisticat, dar am vrut să-l porți pe acesta, pentru mine are o semnificație aparte ...

Jade îi opri explicațiile punându-i un deget pe buze.

- Mulțumesc, iubitule, inelul este minunat şi nu l-aş schimba pentru toate bijuteriile din lume.

Nu mai era nevoie să-şi exprime în cuvinte sentimentele, ele transpirau prin toți porii trupului şi prin ferestrele verzi ale sufletului.

Se înțelegeau şi se percepeau acum la un nivel superior. Sufletele lor comunicau ca două jumătăți ale aceleiaşi entități. Ştiau că familia lor va fi binecuvântată cu o dragoste profundă, care trecuse cu bine proba timpului. Respectul pe care şi-l purtau era chezăşia unei vieți armonioase, pline de fericire.

Sfârşit